

திருநெல்வேலி குடிசையில்

குடிசை வேலி

த.பாக்ஷன்

கிடுகு வேலி

செங்கை ஆழியான் க.குணராசா

கமலம் பதிப்பகம்
யாழிப்பாணம்

◆ முதற்பதிப்பு :	ஜூன் 1984 (ராஜனி வெளியீடு)
◆ இரண்டாம் பதிப்பு:	நவம்பர், 1989 (யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியீடு)
◆ மூன்றாம் பதிப்பு :	ஜூன்வரி, 1992 (கமலம் பதிப்பகம்)
◆ நான்காம் பதிப்பு :	ஏப்ரில், 2003
◆ (C)	கமலா குணராசா, 75/10A, பிறவுண் வீதி, யாழ்ப்பாணம்
◆ அட்டை :	ரமணி/குரு சிலஸ்கிறீன் பிறின்டர், யாழ்ப்பாணம்
◆ வெளியீடு :	கமலம் பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்
◆ விலை :	225/=

**KIDUKU VEALI - A Novel in Tamil By : Sengai Aaliyan
(Dr.K.Kunarasa, B.A. Hons (Cey) M.A., Ph.D., SLAS)**

◆ (C)	: Kamala Kunrasa, B.A, (Cey), Dip.in Ed. SLPSI
◆ Forth Edition :	April 2003
◆ Published by :	Kamala Pathippakam, 75/10A Brown Road, Jaffna
◆ Cover :	Ramani / Kurு Slik Screen Printers
◆ Printers :	Higher Education Press, Jaffna
◆ Price :	Rs. 150/=

விற்பனையாளர்கள் :

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம் , கொழும்பு
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, லண்டன்

முன்னுரை

“உங்கள் வீட்டு வாசலிலேதான் செங்கை ஆழியானின் கிடுகுவேலி நாவல் முடிவடைகிறது. வாசித்தீர்களா?” என்று எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. சமுதாடு பத்திரிகையிலே கிடுகு வேலி என்னும் நாவல் பிரசரமாகி முடிவடைந்த ஒரு வாரத்துள் எனது உறவினர் ஒருவர் அக்கடித்ததை எழுதியிருந்தார். நேரிலும் சில நண்பர்கள் அக்கருதிதைக் கூறினர்: செங்கை ஆழியான் தமக்கென ஒரு வாசகர் கூட்டத்தை வைத்திருக்கிறார். அவர்கள் நாவலுடனும் பாத்திரங்களுடனும் ஒன்றிப் போகிறார்கள் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தவே எனது கடித விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டேன்.

இங்கைய சமத்து எழுத்தாளர்களிலே மக்களில் கவன ஈர்ப்புக்குரியவராகச் செங்கை ஆழியான் காணப்படுகிறார்; சமத்திலே இரண்டாம் பதிப்புக்கள் வெளிவரும் அளவுக்கு வாசகர் தொகையினை அதிகரிக்கச் செய்யும் திறன் இவரது நாவல்களுக்கு உண்டு என்பதை இலகுவில் யாரும் மறுத்துவிட முடியாது.

சமத்து நாவல் ஆசிரியர்களுள் மிகச் சிலரே தமக்கென ஒரு வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்கியவர்களாவர். கே. டானி யலும் செங்கை ஆழியானும் இந்த வகையிலே விதந்து குறிப் பிடக் கடியவர்கள். தமக்கென ஒரு வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்கி அதைப் பெருகச் செய்யும் திறமை செங்கை ஆழியானுக்கு நிரம்பவும் உண்டு இதனை நிதர்சனமாகக் காணும் வாய்ப்பு பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் என்ற வகையிலே எமக்கு ஏற்பறிவதுண்டு. பொதுவாக விரிவிடை மண்டபத்திலே ‘நீங்கள் வாசித்த சமத்து நாவல் ஒன்று கூறுங்கள்’ என்று கேட்டாற் பெருப்பாலான மாணுகர்கள் செங்கை ஆழியானின் நாவல் களைபோ குறிப்பிடுகின்றனர்.

தமக்கென ஒரு வாசகார் வட்டத்தை உருவாக்குவது இலகுவான காரியம் அல்ல. ஆக்க இலக்கியகாரன் ஒருவன் அடையும் மக்தான வெற்றிச்சூள் ஒன்று தமக்கென ஒரு வாசகார் கூட்டத்தை உருவாக்கி அதைக் காப்பாற்றுவது மாகும்.

வாசகார் கூட்டம் உருவாவதற்கும், அது அதிகரிப்பதற்கும் உரியகாரணங்களை நேர்மையாக ஆராயும் பொழுது அங்கீகை செங்கை ஆழியான் எனும் நாவலாசிரியன் இவங்காணப்படுவான். ஈழத்து நாவல் ஆசிரியர்களிலே எண்ணிக்கையளவிலும் அதிகமான நாவல்களை எழுதியவர்களுள் செங்கை ஆழியான் சிறப்பிடம் பெறுவார்.

செங்கை ஆழியானின் படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் ஏதோ ஒரு வகையிலே புதுமையானதாகவும் சிற்சில விஷயங்களிற் பிரச்சினைக்குரியதாகவும் அமைவதையும் அவதானிக்கலாம். இந்த வகைக்குஆச்சிபயணம் போகிறானோயும், வாடைக்காற்றையும் வகை மாதிரியாகச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

இப்போது இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவரும் கிடூகு வேலி என்னும் நாவல் புதுமையானது என்ற வகையினுள்ளோ, அல்லது பிரச்சினைக்குரியது என்ற எவ்வளினுள்ளோ அடங்குவதல்ல.

கிடூகு வேலி என்ற பெயர் ஒருவகைக் குறியீடாகவே அமைகின்றது. யாழ்ப்பாணத்து உயர் பண்பாட்டுப் பாரம் பரிய அமிசங்களைக் கந்த புராண கலாசாரம் என்ற குறியீட்டில் அழைப்பது போலவே, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களின் மற்றொரு புறத்தைக் கிடூகு வேலிக் கலாசாரம் என்று அழைப்பது வழக்கம்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சாதி சமய முரண்பாடுகளையும், தனிப் பட்ட குடும்பப் பிரச்சினைகளையும் அடுத்தவர்க்குத் தெரியாமல் மறைக்கும் திரையான கிடூகுவேலியை ஒரு கலாசாரக் குறியீடாகக் காட்டுவது ஒரு ஆக்க இலக்கியகாரனின் உணர் திறனையே காட்டி நிற்கின்றது.

ஈசுவர் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் குறியிடாக விளை கும் கந்தபுராண கலாசாரம் என்ற தொடரைப் பலர் பூர்வமாக விளங்கிக் கொள்வதில்லை. சைவாலயச் சூழலிலே புரங்கள் படியிட இன்றைவுது மட்டுந்தான் கந்தபுராண கலாசாரம் என்று கருத்திருக்கும் பலன் நான் என்றாக்கிறேன். ஆகூல் கிடூகு வேலிக் கலாச்சாரம் அப்படியன்று. எமது சமூகத் திட்டிலோவ கொள மாத்திரமன்றி ஏது மூர்க்காடுகளை முடிவாறாக நடத்த வாழ்க்கை முறையையும் பொட்டு முடிவு கொட்ட வேறு மூர்ம்பாலானோர் விளங்கிக் கொள்ளுகின்றீர்கள். உத்தோட்ட மாகவே ‘கிடூகுவேலி’ அனைத்தின்றது.

தாம் எதுத்துக் கொண்... பொருளுக்கு... த்தர்க்கிள் மண்போராட்டங்களுக்கும் ஏற்ற வகையிலே. இந்த நாட்டி “நாமகரணம்” அமைந்துள்ளது. கிடூகுவேல் சின் கணத்தின் நைய யாழிப்பானச் சமூகத்தின் பெரும்பாலானவுக்களால் நேரடியாக உணரக் கூடியதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

பெண் கோதரங்களுடன் பிறந்த யாழிப்பானத்துச் சராசரி இளைஞர் ஒருவன் கிடூகுவேலிக் கதாநாயகன் கண்முகத்தின் மனநிலையை வாழ்க்கையில் எங்கோ ஒரு மூலையிலாவது, எங்கோ ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது, என்றோ ஒரு கணத்திலாவது சந்தித்திருப்பான் என்று திடமாக நம்பலாம். இன்றைய தலைமுறையிற் பலர் சண்முகத்தின் நிலையேலே வாழுகின்றனர் என்பது ஓர் ஊழை உண்மையே. பவர் வெளி யிலேகொட்டா விட்டாலும் சண்முகத்தின் சிக்கல் பலரின் வீட்டிலும் சிலரின் இதயத்திலும் இருந்தே தீரும் என்பதில் கருத்து வேற்பாடு கொள்வது சடினம் கிடூகுவேலியைப் படிக்கும் யாழிப்பானத்து இன்றைய இளைஞர் பலர் ஒரு கணம் ஏதோ ஒரு வகையில் தம்மை நினைக்காமல் இருக்க முடியாது. இந்த இடத்திலே தான் பேராசிரியர் க. கைவாசபதி கூறிய கூறிறை நினைவு கூற வேண்டும். அவர் கூற்றுப் பின்வருமாறு: “பொதுவாகக் கூறினால் ஒரு நாவலைப் படிக்கும் வாசகன் தனக்கு மட்டும் அந்த நாவல் எழுதப்பட்டதாகக் கருத்து தலைப்படுகின்றான். நாவலாசிரியன் தலையிட்டுக்கூறும் சில

அறிப்புரைன், விளக்கங்கள், சுச்சரிக்கைகள் ஆகியவை தன்னால் நோக்கியே கூறப்பட்டுள்ளன என என்று இருக்கிறான்”

(தமிழ்நாவல் லிலக்கியம், பக்க 84)

என்னைப் பொறுத்த வரையிலே கிடை வேலிச் சண்முகங்கள் பலரை நாம் தினமும் சந்திக்கிறோம். வெளிநாடு சென்று உழைத்துத் தமது தாய் சகோதரங்களுக்குக் கொடுக்கும் சண்முகங்களோடு, உள்ளுரிமையே உழைத்துக் கொடுத்துச் சிக்கற்படும் “உள்ளுர்ச்சண்முகங்” கனம் நம் மிடையே இல்லாமல் இல்லை. இன்றையசமூகத்திலே சண்முகம் போன்ற ஒரு பாத்திரத்தின் நிலையை நினைக்கும் பொழுது தான், நாம் இல்லை தரிசிக்கின்ற ‘பெண்றிலைவாதர்’, ‘பெண் அடக்கு முறை’ முதனிய கோஷங்களிலே சந்தேகமேற்படுகின்ற வாய்ப்பு உண்டாகின்றது.

குவத்தின் வெயிலிலோ, தார் ஓராட்டிலோ, கொம்பனி களிலோ, அவ்வது கெப்பல்களில் என்னென்றுத் தாங்கிகளிலோ, இரத்தம் சிந்தி தன் பெண் சகோதரங்களுக்காக உழைக்கும் ஒரு ஆண் ‘பிறவி’ யைப் பற்றி இன்றைய சமூகம் எவ்வளவு சிந்திக்கின்றது? தமது பெண் சகோதரங்களுக்காகத் தமது வாழ்வின் வசந்தத்தையெல்லாம் இழந்து நாற்பது தான்டிய எத்தனை யாற்பொன்றத்து ஆண் பிறவிகளைக் கண்டாவிட்டுத் தெருக்களிலும், ஜேர்மனியின் வீதிகளிலும் காண முடியும்?

பணம் வந்ததும் குணம் மாறித் தனது மைத்துவனை இழுக்கும் கிளிகளையும், மற்றவனையும் ஒரு மாதிரி வெளியே அனுப்பி மற்றைய மகனுச்கும் மாப்பிள்ளை வேட்டையாட நினைக்கும் சண்முகத்தின் தாயும் இன்றைய சமூகத்தின் வகை மாதிரியான பாத்திரங்களாகும். இவை மாறலாம். மாற வேண்டும். ஆனால் இப்படியானதொரு குழந்தை யாற்பொன்றதிலே நிலவுகிறது என்பதைப் படம் பிடிக்கக் கிடைக்கிவெளி போன்ற நாவல்கள் தேவைப்படுகின்றன.

சமூகத்தின் ஆரம்பகால நாவல்களைப் படிக்கும் இன்றைய தலைமுறையீர் அவற்றை நம்புவார்களா? அவர்கள் நம்ப

மறப்பதனால் அப்படியான ஒரு சமூகச் சூழல் இருக்கவில்லையென்று மறக்க முடியுமா? இலக்கியம் காட்டும் பணிகளில் ஒன்றை அவை நிறைவு செய்யவில்லையா?

வெளி தாட்டுப் பணவரனினால் எமது கலாசாரத்தின் பல வேறு அமிசங்கள் மாறுபடுகின்றன. குடிசை வீடாகலாம். வேலி கவராகலாம். காறி சட்டையாகலாம் சிறு தெய்வங்கள் பெருத்தெய்வங்களாகிக் குடமுக்கு நிகழ்த்தலாம், இவை யெல்லாம் ஒரு வாசகனின் மனத்தைப் பெருமளவு உறுத்து பவையல்ல. ஆனால் சங்கக்கடை மரணத்துர் புறக்களிக்கப்படுவதும், பணத்திற்குத் தக்கதாகப் “பண்டம்” “வாங்க முணையும் திருமணம் பற்றிய எண்ணங்களும் இன்றைப் பழகத்தின் “அகுஷ்ணி” என்பதைக் கிடுகுவேலி காட்டி நிற்கின்றது.

வெளிநாட்டு மாண்பிலே சிக்கியிருக்கும் பெற்றோருக்கும் இளைஞர்களுக்கும் இன்று வெளிநாட்டுப் பணத்தைச் சொல்வு செய்வோருக்கும் கிடுகுவேலி போன்ற நாவல்கள் சௌகரிக்கை செய்யத் தேவைப்படுகின்றன.

கிடுகுவேலி நாவலிலே சம்முசத்திற்கு ஏற்படும் முடிவைக் கதாசிரியர் தன்னுற் கூட ஜீரணைக்க முடியவில்லையென்று குறிப்பிட்டுள்ளார். “முழுமனிதனையும் காட்ட முணையும் நாவல் இலக்கியம் எப்படி அரசியலைமட்டும் புறக்களிக்க முடியும்” என்ற பேராசிரியர் கைலாபத்தியின் கூற்றே இதற்கு விடையாகவும் அமைகின்றது.

(நாவல் இலக்கியம். ப. 249)

இன்று காட்சிப் பொருளாக கூடக்காண முடியாத “கொட்டைப் பெட்டி” அத்தகுள்ளே ஐந்து ஏத்தைச் சிக்ஞமாக செமித்த அம்மீ்மா, இவற்றைப் பற்றிச் செங்கை ஆழியான் கூறும் போது நாம் எமது மதிப்புக்களில் எதையேர்

எம்மையறியாமலே இழந்து வருவின்றோம் என்ற ஏட்கம் உற் படுகின்றது. முடுகாண்தன், அவனது தாயார் போன்ற பாத்திரங்களும் அருந்தலாகவேனும் இருக்கின்றனர், என்ற உண்ணமையும் இந்நாவல் புறக்கணிக்கவில்லை.

இன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் மெய்மையைப் புலப்படுத்தும் இருக்கவேணி என்னும் நாவல், கதை, பாற்திரங்கள், நிகழ்ச்சிகள், மொழி என்பவற்றிலே பெற்றுக் கொண்ட வெற்றியை நாவல் எனும் இலக்கிய வடிவிலே பெறவில்லையென்று சிலர் குறைப்படக் கூடும். யாப்பிளாப் பாடல்களைக் கவிதை என்றும், யாப்பிளைச் சரித்து. நெரித்து வெட்டி ஒட்டினால் பரிசோதனைக் கவிதையென்று கூறியும், பாடல், செய்யுள், கவிதை, ஓவியம் நாடகம் இவற்றிலே புதுமையைப் புகுத்தலாம் என்று “விசா” வழங்கும் விமர்சகர்கள் நாவலிலும், சிறுக்கையிலும் மட்டும் ‘வடிவம்’ எனும் கற்புடமை பேசுவதையும் அவதாளிக்கிறோம்.

எழுத்தாளன் சொல்ல வந்த பொருளைத் தான் சொல்ல நினைத்த சமூகத்தின் செவிகளிலே பட விட்டு விட்டாற் போதும் அவன் வெற்றி பெற்றவனாகி விடுகிறான். கீடுகு வேலி இந்த வகையினையே சேருகின்றது.

ஒரு வாசகன் என்ற முறையிலே “தாம் தாரிகிட தித் தோம்” எனும் நாவல்லுக்கு எழுதிய முகவரையிலே நந்தி குறிப்பிட்ட கோரிக்கையையே நானுப் பெங்கை ஜூழ் யானுக்கு விடுகிறேன். மிகப் பெரிய உயர்ந்த நாவல் ஒன்றை இந்த நாடு செங்கை ஆழியானிடம் எதிர்ப்பார்த்து நிற்கின்றது.

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

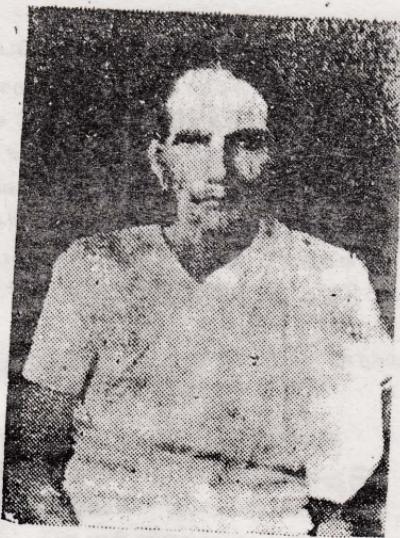
தமிழ்த்துறை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம்.

எஸ். சிவலிங்கராஜா

12-11-1989

‘ராசா’

என்ற வாத்சலிய
அழைப்பால்,
அண்புக்கும்
பாசத்துக்கும்
விளக்கமாகிய
என் “பெரியாச்சி”
திருமதி வி. தெயல்முத்துவின்
திருவடிகளுக்கு
இச்சிறு நால்
காணிக்கை.

இலக்கிய வியர்ச்சகர்

□ 'ஜந்து வருடங்களுக்குமுன் இருந்த யாழிப்பாணக் கலாசாரம் புறக்காரணாக்களால் எவ்வாறு மாறுபடி கின்றது. என்றும் மனித உறவுகளில் பண்வசநி எப்படி மாற்றத்தைக் கொண்டுவருகிறது என்றும், கணவன்—மனவனி உறவுகள் எவ்வாறு பூசி மெழுகளில் ரீதையாக வார்த்தை சொல்லியிருக்கின்ற தெவைதையும் தாங்களே உரித்தான் நடையிலே, செங்கை ஆயிரான் இந்த நாவலில் காட்டுகிறார்.

— கே. எஸ். சிவகுமாரன் வீரகேசரி 1-7-84 —

□ மக்களின் அதிக கவனத்தை அண்மைக்காலத்தில் இழுத்த நாலூல் இதுவாகும். யாழி. மண்ணின் நிகழ் காலப் படைப்பு. திருமனை ஒப்பந்த வீயாபாரங்களும், சீதன வருமானமும், அந்த வருமானத்தைப் பெருக்க அதனை முதலீடாகக் கொண்டு மத்திய திழக்கு நாடு களுக்குப் பயணமும், அதனால் கட்டியவள் கொள்ளும் ஏக்கமும், சிற்றமும் அழகாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நாவலின் உச்சக்கட்டம் சம காலக் கொடுரை நிகழ்ச்சி ஒன்றுடன் காலபூர்வமாக இணைக்கப்பட்டு சமகால இலக்கியம் என்ற பெயரையும் பெற்றுவிடுகிறது.

— செல் சீயன் கெள்வன், யாழி. இலக்கிய வட்டச் செய்தி மடவில். 1984 —

வாசகர்

□ நமது சமூகத்தின் வாழ்வுக்குச் சிதமை என்பது எவ்வளவு கொடுரோமான தடை என்பதைத் தங்கள் நாவல் மூலம் மனதில் படும்படி உணர்ந்தேன். ஆசிரியரே

உம்மீது சத்தியமாகக் கூறுகிறேன். நிச்சயமாக நான் சீதனம் வாங்க மாட்டேன்?

— சிவ. இருஷ்ணகுமாரி, சங்குவேலி —

□ ‘வெளி நாட்டில் எம் இளைஞர்கள் பணம் உழைக்க இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்களா? பனியிலும் வெப்பத் திலும் தமது ஆசாபாசங்களை ஒடுக்கி அழிந்து கொண்டிருக்கும் அச் சகோதரங்களைவுவனவு தப்பாக இதுவரை நினைத்து விட்டேன். கூகமாகப் பணம் உழைந்து வருகிறார்கள் என்ற என் என்னத்திற்குக் ‘கிடுகுவேலி’ ஆப்பு வைத்து விட்டது.

— எம்; சிவபரஸி, ஊர்காவற்றுறை —

□ ‘இது என் கதை. என் மக்களின் வெளி நாட்டு உழைப் பால் என் மன்னீரு, கல் வீடானது. பணம் கூடக் கூட ஆசைகளும் தேவைகளும் கூடி... ஆண்டவரே, கிடுகுவேலி என் தவறான போக்கிற்கு ஒரு சவுக்கடி?’

— ஒரு தாய், நல்லூர் —

□ ‘உண்மை. என் அன்னன்மார் நிறையச் சம்பாதித் ததம்... வீரு, வாசல், ஸிவி எனப் பொருட்கள் சேர்ந்த தும்... எனினைவிரும்பிய ஏழை மைத்தவணை வெறுத்துப் பெரிய உத்தியோகம் என்று ஒருவரை செய்து... இன்று திருத்த முடியவில்லையோ?’

— ஒரு அப்ளை. யாழிப்பாணம் —

□ வெளிநாட்டில் கற்கைப் பேணி வாழ ஒரு ஆணைல் முடிந்திருக்கிறது. ‘நீ வெளிநாட்டிற்குப் போனால் கெட்டுப் போவாய்’ என்று என்னை வெளிநாடு போக விடாமல் தடுத்து வந்த என் அம்மாவிற்குக் கிடுகு வேலியைப் படித்து காட்டினேன். சம்மதித்து விட்டா, நன்றி.

— சி. பாளிகரதேவன், காங்கேசன்துறை. ‘சமுநாடு’ 30-1-1984

ஆழியாறின் ஏனைய நூல்கள்

- நீந்திக்கடல்
- ஆச்சி பயணம் போகிறான்
- அக்கிலிக் குஞ்சு
- தம் தரிகிட தித்தோம்
- வாடைக்காற்று
- பிரளைம் (இரண்டாம் பதிப்பு)
- இரவின் முடிவு
- காட்டாறு
- கங்கைக் கரையோரம்
- கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்
- அலைகடல் தான் ஓயாதோ?
- சித்திரா பெளர்ணமி
- முற்றுத்து ஒற்றைப்பனை
- இதயமே அமைதி கொள்
- நடந்தாய் வாழி வழுக்கியாறு
- கொத்தியின் காதல்
- செங்கை ஆழியான் கதைகள்
- யானை
- காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்
- ஒரு மைய வட்டங்கள் (சென்னை)
- கிடுகு வேவி
- ஒ, அந்த அழகிய பழைய உலகம்
- கடல் கோட்டை
- மழைக்காலம்
- மண்ணின் தாகம் / இந்தநாடு உருப்பாது?
- மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து ...
- நல்லை நகர் நால்
- யாக குண்டம்
- ஜன்மபுமி
- கந்தவேள் கோட்டம்
- யாழ்ப்பாண இராத்திரிகள்
- இரவு நேரப்பயணிகள்
- ஓடில்லா நத்தைகளும் கூடில்லா ஆமைகளும்
- மரணங்கள் மலிந்த பூமி
- போயே நீ போ
- அன்னை தேசம்
- சாம்பவி
- குவேனி
- அக்கினி
- ஆறுகால் மடம்
- பூத்ததீவுப் புதிர்கள்

என்னுடைய

நான் யாருக்காக எழுதுகிறேனோ அவர்களைச் சென் ரடைவதில் என்நாவல்கள், எங்கும், எப்பொதும். யாரா மூலம் தடைப்பட்டதில்லை. வாடைக் காறிறிலிருந்து காட்டாறு உட்பட, காறிறில் கலக்கும் பெருமுச்சுக்கள் வரை என் நாவல்களை விரும்பிப் படிக்கும் சுவைஞர்களின் பரப்பு விரிவை நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன். என் நாவல்கள் வாசகர்களின் பொறுத்தமயைச் சோதிக்கும் வறட்டு வேதாந்த வெளிப்பாடுகள்ல. வாசகர்களின் உணர்ச்சிகளை மலினப் படுத்தும் ஜனரஞ்சக நாவல்களுமல்ல. எனது கருத்துக்களை வாசகர்களுக்குச் சொல்ல நான் எடுத்துள்ள கருவியாகவே நாவல்களைக் கருதுகின்றேன். என் கருத்தைச் சுமக்கும் பாத்திரங்கள் நம்முடன் வாழும் மக்களிடமிருந்து வேறுபடு விறவரீகள்லர். கதையை நகரித்தும் சம்பவங்கள் கற்பணா வாத நிகழ்வுகளுமல்ல. என்கே என் நாவல்கள் நான் யாருக்காக எழுதுகின்றேனோ அவர்களை இலகுவில் சென்ற ஈடைவதில் வெற்றிகண்டு விடுகின்றன.

இடுகுவேலி என் எழுத்தாக்கத்திற்கு வெற்றியையும், என் வாசகர் பரப்பை அகலமாக்கவும் ஆழமாக்கவும் உதவிய நாவல். ஒரு நாவலின் வெற்றியை எதைக் கொண்டு கணிப்பது?

அதனை விரும்பிப் படிக்கும் வாசகர்களின் எண்ணிக்கை யைக் கொண்டா? அல்லது அந்த நாவல் சமூகத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்க விளைவுகளைக் கொண்டா?

முன்னதிலும் பின்னதே சிறந்தநாவலின் வெற்றி விளைவுகள். அவ்வகையில் 'கிடுகுவேலி' என்னப் பொறுத்த வரை ஸில் வெற்றிநாவலே. நான் எதனை என் நாவலில் சமுகச்

செய்திகளாக முன்வைத்து நாவலைப் பின்னிலேவோ அச் சமூகச் செய்திகள் சென்றடையவேண்டியவர்களைச் சென்றடைந்து தாக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. என்பதற்கு இந்தாவல் 'அழுநாட்டில், தொடராக வெளியெந்து நிறைவேற்ற போது வந்து குயிந்த நூற்றுக் கணக்கானகடிதங் கள் சான்று.

யாழ்ப்பாணத்தின் கிடுகுவேலிக் கலாசாரம் இன்று வெளி நாட்டுப் பண வரவால் மாறிவருகின்றது. வெளியமைப்பில் மட்டுமன்றி உள்ளகத்திலும் வெளிநாட்டுப் பணவரவு பெரும் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றது. கூடப்பிறந்த குற்றத்திற்காக வெளிநாட்டில் சிதனம் உழைக்கும் சகோதரர் கள், ஏழ்மையை விரட்ட உழைக்கும் பிண்ணைகள், கணவன் மார் இன்று ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் உள்ளனர். அவர்கள் படும் தூயர்கள், மகிழ்ச்சிகள் — ஒவ்வொருவர் இல்லத்திலும் உள்ளனவை:

எனது முன்னைய நாவல்களில் நான் கையாளாத ஓர் உத்தி யைக் ‘கிடுகுவேலி’யில் கையாண்டேன். வாடைக்காற்று, பிரளையம் ஆகிய எனது நாவல்களில் ‘தொடக்கம்—வளர்ச்சி—உச்சம்’ என்ற நாடகநகர்த்தும் பண்பு இருந்தது. காட்டாறு, யானை, ஒருமைய வட்டங்கள் என்ற எனது நாவல் களில், உச்சம் நோக்கிய வளர்ச்சி, என்ற அறிவுக் நகர்த்தும் பண்பு இருந்தது. இந்தநாவல்களில் பலபாத்திரங்கள் வெவ்வேறு பகைப்புலக் களங்களில் தோன்றி வளர்ந்து படிப்படியாகப் பிரதான பாத்திரத்தோடு இணைந்து, ஓர் இறுதி இலக்கியன் தோக்கி விரையும் இயல்பு இருந்தது.

‘கிடுகுவேலி’ இவ்வகையினதன்று. ஒரு பிரதான பாத்திரத்தின் நோக்கில், அப்பாத்திரம் சந்திக்கும் சில கதாமாந்தர் தம் இயல்புகளின் விளைவான சம்பவங்களின் இணைப்

பில், இக்கதையை நான் நகர்த்துவேண். எச்சந்தர்ப்பத்திலும் சண்முகத்தின் பார்வையிலிருந்து கடத விலகவில்லை. நான் கூறவந்த சமூகச் செய்திகளை நாடக நகர்த்தும் பண்பிலோ, அறிவுக் நகர்த்தும் பண்பிலோ கூறமுன்வரவில்லை. எனவே ‘கிடுகுவேலி’ உட்சம் நோக்கிய வளர்ச்சியாக அமையாது. சிக்கீஸ் அவிழ்க்கும் வளர்ச்சி என்ற மனோவியல் நகர்த்தும் பண்பினைக் கொண்டதாக அமைந்தது. நான் தொடக்கத்திலேயே தோற்றுவித்த உறவு விரிசறி சிக்கலை விடுவிப்பதில் வாசகர் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் ஆலாகப் பறந்தார்கள். சிக்கல் விடுபட்டபோது, என்மீது கோபக் கடிதங்களை நாற்றுக் கணக்கில் வாரி வீசினார்கள். அஜர்களால் அந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. இதுதி முடிவை அவர்களால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை.

கதை மாந்தர்களோடு வாசகன் ஒன்றிப்போகும் போது, தான்நேசித்த பாத்திரத்தின் வளர்ச்சியும் இருப்பியும் நலமாக அமைய விரும்புவது இயல்லே. ‘கிடுகுவேலி’யின் இரு பிரதான பாத்திரங்கள் நிர்மலாவும் சண்முகமும்தாம். இருவரும் அகநிலையில் ஒருவரையொருவர் மிகவும் நேசிக்கிறார்கள். ஒருவர் மீது ஒருவர் நப்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், புறநிலையில் அவர்களது இலைந்த ஸாழ்விற்குத் தடைகளை அவர்களாகவே எற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அதுவே இறதியில் நிரந்தரத் தடையாகி விடுகிறது.

‘கிடுகுவேலி’ நலீனத்தின் முடிவு யாதார்த்தத்தோடு ஒட்டாததன்று. வாழ்வில் எவ்வளவு கற்பணகள் எவ்வளவு ஆசைகள், எவ்வளவு கணவுகள் கண்டவர்களின் முடிவுகள் தீவிரரென அவுமே முடிந்து விடுகிற இன்றைய நிலையில் சண்முகத்தின் மரணம் சாதாரணமாவதேயெனினும் என்னுள்கூட கிடுகுவேலியின் முடிவை ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. ஏனி அப்படி முடிவை எழுதினேன்?

என் ஆழ்மனத்தில் மாருத வட்டவாக, ஈமையாக, மறையாத வலையாக படிந்துபோன என் நண்பன் கலா-பரமீஸ்வரனின் இத்தகைய மரணத்தின் தாக்க விளைவே கிடூருவேலி அத்தியாயத்தின் இறுதிமுடிவாகியதென்பது இப்போது புரிசிறது. அதுவே உண்மை.

இந்த நலீவத்திற்குக் ‘கிடூருவேலி’ என்ற தலைப்பு வைத் தமைக்கான காரணங்கள் தெளிவானாலே. யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் ஒரு குறியீடு கிடூருவேலிதான். நமது பண்பாடு அதனுள் தான் அமைகிறது. புதுமைகள் புறவாழ்வி லும் அகவாழ்விலும் புகுவதை இக்கிடூருவேலிகளால் இனியும் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என்பதுதான் கதையின் செய்தி. எனவே அதுவே கதைத் தலைப்பாகியது.

1932-1945 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையில் வெளியாகிய குறுநாவல்களுள் சிறந்ததாகக் ‘கிடூருவேலி’ யைத் தேர்ந்தெடுத்து தயிழ்க் கலைஞர் வட்டம் (தலைம) பரிசும் சான்றிதழும் வழங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது.

இறுதியாக ‘கிடூருவேலி’ நலீவத்தைத் தொடராக வெளியிட்ட ‘சமுநாடு’ வாரமலர் ஆசிரியர் நண்பர் சுசி பாரதி சபாரத்தினத்திற்கும், இந்த நலீவத்தை நாலுருசில் விரும்பி முதற்பதிப்பாக வெளியிட்ட தமிழ். ஆர். குநாதனுக்கும் நன்றிகள். இந்த இரண்டாம் பதிப்பு யாழ் இலக்கிய வட்ட வெளியிடாக வெளிவருகின்றது. இந்த இரண்டாம் பதிப்புக்கு நண்பர் எஸ். சிவலிங்கராசா தக்க முன்னுரை ஒன்றினைத்தந்துள்ளார். அண்ணாருக்கு நன்றி.

செங்கை ஆழியான்.

‘கமலம்’

82, பிறவுண் வீதி,

நீராவியடி,

யாழ்ப்பாணம்.

10-11-1989

கிடுகு வேலி

1

மேகக் கூட்டங்களிடையே அவற்றைச் சீராக்கி கீறிக்கிழமுத்துக் கொண்டு பறக்கின்ற ஜெட் விமானத்தின் வேகம் காணாது போலப் படுகின்றது. இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் விமானம் அவன் தாய் நாட்டில் தரிக்க போகின்றது.

இங்ட ஐந்தாண்டுகள். பிறந்த மண்ணையும் குடும்பத் தையும் விட்டு வெளிநாட்டில் உழைப்பிற்காகக் கழித்த ஐந்தாண்டுகள் தனிமையும் ஏக்கழும் நிறைந்தனவ.

இன்னும் அரைமணி நேரம்தான். ஐந்தாண்டுகளின் தனிமையிலும் இந்த அரைமணி நேரம் கொடுரோமானது. சீற்றில் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. கடிகாரத்தைப் பார்த்தான்.

எலக்ரோனிக் சீக்கோ அல்வியமாக நேரத்தைக் காட்டியது.

அதிகாலை, 2-15

அவன் வியப்புடன் விமானத்தின் மண்ணலூடாக வெளியில் பார்த்தான். வானம் வெளுத்திருந்தது. வானத்தில் மின்னிய நட்சத்திரங்கள் எங்கோ ஒடி மறைந்திருந்தன. அமைதியின் மோனத்தில் அவையெறிந்து கிடந்த கீற்று முகில்களுடே ஒளிக்கதிர்கள் பரவத் தொடங்கியிருந்தன.

சீக்கோ தவறாக நேரத்தைக் காட்டுகின்றதோ?

விமானத்தில் மின் வி மின் வி நேரத்தைக் காட்டும் எலக் ரோணிக் கட்காரத்தைப் பார்த்தான். அதில் ஸ்ரான்ட்ட் ரைம் என்ற பகுதியில் நேரம் காலை 5-15 எனத்தெரிந்தது. அவன் தன் தவற்றினைப் புரிந்து கொண்டான். அவன் மேற்கிணிருந்து கிழக்கு நோக்கி பயணம் செய்கிறான். அவன் புறப்பட்ட இடத்தின் நேரத்தை அவன் கட்காரம் காட்டுகின்றது. இலங்கையின் நியம நேரம் குவைத்தின் நியம நேரத்திலும் 3 மணி பிந்தியது.

முதலில் சூரிய உதயத்தைக் காண்பது அவன் நாடு.

அவன் கட்காரத்தின் நேரத்தைச் சரிவிடப்படு கொண்டான்.

இப்போது நிர்மலா என்ன செய்வாள்? குழந்தை ரமணன் என்ன செய்து கொண்டிருப்பான்? இருவரும் நல்ல உறக்கத் திலை இருப்பார்களோ?

நிர்மலாவிற்கு எப்படி உறக்கம் வரும்? கவியாணமாசிய மூன்றாம் மாதம் அவன் உழைப்பிற்காக வெளிநாட்டிற்கச் சென்றான். அப்போது ரமணன் வயிற்றில். அவன் அவன் வெளிநாட்டிற்குப் புறப்பட்டபோது கண்ணீராகச் சொரிந்தாள்;

“நீங்கள் வெளிநாட்டிற்குப் போகத்தான் வேணுமா? இங்கேயே நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிறியவ். அந்த வேலையை வீணா ரிசென் பண்ணிவிட்டுப் போகிறன் என்கிறியவ்...”

அவன் அவளைத் தேற்றினால் :

‘.இப்புறழைக்க வேண்டும் நிர்மலா. இங்க இருந்தால் சீவிக்கலாம். உழைக்கேலாது... மிடிஸ்ஸஸ்ரிற்குப் போய் ஒரு இரண்டு வரியம் இருந்திட்டு வந்தால் பின்னர் சீவியம் முழு வதும் உழைக்கத் தேவையில்லை...’

அவள் அமைதியடையவில்லை!

“எல்லாரும் கவியாணப் செய்யிறது வாழ்கிறதுக்கு உழைக்கிறதுக்கில்லை. நாங்க சந்தோஷமாக வாழ வேண்டிய வயதில் உழைக்க வேண்டும் என்கிறியள். கவியாணம் கட்டி முன்று மாதம்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் பிரிகிறன் என்கிறியள்.”

“எனக்கு மட்டும் உண்ணே பிரிந்து போறது விருப்பமே, நிர்மலா? ஆனால் உனக்குத் தெரியும், என்னை நம்பி இரண்டு தங்கச்சியள் இருக்கிறது. அதைகுக்கு நான் ஏதாவது செய்யா விட்டால் அதைளிஸ்ர கதி? என்னைப்பார், நிர்மலா?”

அவள் அவனைக் கண்ணிருடன் பார்த்தாள். அவள் விழி களில் தேங்கிய உணர்வை எப்படி விபரிப்பது? ஆத்திரமா? கவலையா?

“தங்கச்சியஞ்சுக்குத்தான் என்னைங்க கவியாணம் செய் யேக்க ஒரு லட்சம் டொனேசன் வாங்கினியள். அப்பா உங்களுக்கு ஒரு இலட்சம் தந்தது நாங்க வாழுகிற துக்கு. நீங்கள் அப்படியே அந்தக் காசைக் கொண்டு முத்த தங்கச்சியின்ர கவியாணத்தை முடிச்சியள். நான் ஏதாவது கேட்டெனா? இப்ப மற்றத் தங்கச்சிமாருக்காக உழைக்கப் போறன் என்கிறியள். என்னைப்பற்றிக் கொஞ்சமாவது நீங்கள் யோசித்துப் பார்த்தியளா? நானும் நீங்களும் என்ன வாழ்ந்து முடிச்சவங்களா? என்னை வாழாதெட்டியாக விட்டிட்டு நீங்க போகப் போறியள்...”

நிர்மலாவின் ஏக்கம் அவனுக்கு புரிந்தது. அவளைப் பிரி வதில் அவனுக்கும் கலக்கம்தான். முன்று மாதங்களில் இப்

படிப் பிரிவு வரும் என அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. பத்துப் பங்களிரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் தான் வேலைவாய்ப்புக் கிளடக்குமென்ற கூறிய சஜன் சிக்காரன், “உடன் புறப்படு” எனத் தந்தியடிப்பாள் என யார் எதிர்ப்பார்த்தார்கள். மழுக்க முடியாது. சளையாக அவனிடம் இருபதினாயிரம் கட்டியாகி விட்டது.

அவன் தங்கைகளின் வாழ்விற்காக போயாகத் தான் வேண்டும்.

“நீங்கள் தம்பியிருக்கிறார் தானே? அவரை அலுப்புங்க என்...” என்றாள் நீர்மலா. அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“நான் எலெக்ட்ரிக்கல் போமன்... அதனால் எனக்கு அங்க உடனை வேலை கிளடக்குது. தம்பி பூபாலன் சின்னப் பிள்ளை, படிக்கிறவன். ஏ. எல். எடுக்கப் போறவன்.”

“அதற்காக... பூபாலன் இனிக் குடும்பப் பொறுப்பை எடுக்கட்டுமே...”

அவன் அவளைக் கவலையோடு பார்த்தான்.

“நீங்கள் இன்னமும் உழைத்துத் தங்கச்சிமாருக்குக் கொடுக்கிறது எனக்கு விருப்பமில்லை. நீங்கள் உழைக்கிறதை காணும்... நீங்கள் போக வேண்டாம்...” என்று பெருங்குரலில் அவள் அழுதாள். அவள் அழுகை அவன் நெஞ்சத்தைப் பிழிந்தது.

இளமையில் கணவுகள்; அனுபவித்து முடியாத பருவம். முன்று மாதங்கள் ஒரு முழுமையான வாழ்வா?

□ செங்கை ஆழியான்

5

“பிள்ளை நிர்மலா... அழாதையும்... இரண்டு வரியம் நான் ஒடி வந்திடுவன். பிறகு உப்பைவிட்டு ஒருக்கணமும் பிரியமாட்டன் சத்தியம்... பிள்ளை...”

“இதன்டு வரியம் கழித்துக் கலியாணம் செய்திருக்கவாம். குடும்பச்சுமை உள்ளவை, பாரங்களை இறக்கி வைத்து விட்டுத்தான் கலியாணம் செய்யவேண்டும். உங்கட தங்கக்கிமார் வாழ்கிறதுக்காக என்ற வாழ்வை நான் பாழாக்க விரும்ப வில்லை, போகாதையுங்கோ.”

அவள் பிடிவாதம் அவனுக்குச் சற்று வெறுப்பையும் கோபத்தையும் ஏற்படுத்தியது. அவனுடைய ‘சுகோ’விற்கு அவள் வார்த்தைகள் அடிபோடுவதாகவிருந்தன. சிதனம் தந்துதான் உங்களை வாங்கினார், என் அட்பா. அப்படியிருக்க நீங்கள் எப்படிப் போகலாம் என்கிறாளா?

அப்படியிருக்காது. மூன்று மாதங்களாகத் தன்மீது அன்பையும் காதலையும் சுரந்த நிர்மலா அப்படியிருக்க மாட்டாள்.

அவன் குழந்தையை வயிற்றில் தாங்கி நிற்கும் அவள் அப்படி இருக்கமாட்டான். அவளால் என் பிரிவைத் தாங்க முடியவில்லை.

விமானம் கீழே இறங்கப் போவதற்கான அறிவித்தல் ஒலித்தது. இடுப்பில் பட்டியை மாட்டிக்கொண்டான்.

இன்னும் ஒருசில நிமிடங்களில் அவன் தன் குடும்பத்தைச் சந்திக்கப் போகிறான். நிர்மலா ஏயர்போட்டிற்கு வந்திருப்பாள். ஒ... அவன் மதன் ரமணனும் வந்திருப்பான். அவன் எப்படியிருப்பான். புகைப்படத்தில் யார்த்தமுகம். அழகாகத்தான் இருந்தான். அவனை அப்பா என் அடையாளம் கண்டு கொள்வாரோ? ஐந்து ஆண்டுகள் எங்கோ இருந்த அப்பாவை அவன் திடுகிறேன் அடையாளம் கண்டு அவனுடன் அணிவாரோ?

‘நிர்மலா, இனி உங்களை ஒருபோதும் பிரியமாட்டேன்’. குழந்தையின் மழலைகேட்டு வாழ்ந்திருக்க வேண்டிய இனிய வேளைகளை அவன் இழந்தவிட்டான். பெரும் இழப்புத் தான்.

அவன் மட்டுந்தான் அப்டாக்கியத்தை இழந்தவனால்லன். இன்று யாழிப்பாண மண்ணின் புதலவர்கள் எத்தனை பேர் தங்கள் மனைவி மக்களைப் பிரிந்து மத்திய கிழக்கின் வறள் தலையில் உழைக்கின்றார்கள். உழைப்பு ஒன்றிற்காக வாழ்வில் சுலைக்க வேண்டிய காலகட்டத்தை இழந்து விடாண்டிருக்கிறார்கள்.

தங்கள் வாழ்வில் ஒரு பகுதியைத் தியாகம் செய்துதான் அவர்கள் பணத்தை உழைக்க முடிகிறது.

அடும்பத்தைப் பிரிந்திருப்பது போன்ற கொடுங்ம வேறொன்றும் இருக்க முடியாது என்பதை அவன் உணர்ந்திருக்கிறான். வெளிநாட்டில் இருக்கும்போதுகான் பிறந்த மண்ணின் பெருமையும் தெரிகிறது. அவன் கிராமத்தின் மத்து, ஆல மரத்தடி வாசிக் சாலை, விசர் அந்தோனிக் கிழவன்; மருதனாமடச் சந்தி, அவன் நண்பர்கள் எல்லாம் எவ்வளவு உயர்ந்துவை? ஏயர் கொண்டிசன் அறையில் இருந்து ரி. வி. பார்ப்பது என்ன பெரிய சுகம்? சயிக்கினில் ஏறி மண்ணுழங்கையில் ஓடி, மதகில் ஏறி உட்கார்ந்து, நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்து, கீரிமலைக்குச் சென்று ... கூவில் கள் குடித்து ... ஓ எவ்வளவு இனியநாடு.

நிர்மலா வந்திருப்பாள். ரமணன் வந்திருப்பான். பூபாலன் தான் கூட்டி வந்திருப்பான். அவர்களுக்காக நான் கொண்டு வந்திருக்கும் பொருட்களைப் பார்த்ததும் வியப்படைந்து விடுவார்கள். ரமணனுக்காக அவன் எத்தனை வகையான விளையாட்டுச் சாமாண்களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறான்.

விறாந்தறையில் ஒரு புதைகாலிரத அமைப்பை உருவாக்க ஸாம். வேகமாக விரையும் செளிப்கார்கள்; கதவு திறந்து மூடி மேலைமும் விமானம், நம் அடிக்கும் கரடி. ஸ்ரார் வார் யந்திர மனிதர்கள். இப்படிப்பால்.

நிர்மலாவிற்கு வகைவகையான சாரிகள்... அம்மாவிற்கு மிக்கி செறி நங்கச்சிமாருக்கு ரி.வி. டூப்ளனுக்கு வீடியோ டெக் ... சீசி ... அவனுக்கு திரினின்வண் போதும். டெக் எனக்கு ... தேவையியல்ரால் அவர்களும் போட்டுப் பார்க்கட்டும்.

விமானம் இறங்கியது.

இப்போது ஜியா எழுந்திருப்பார். வீட்டுக் குந்தில் அமர்ந்து சுருட்டுப் புகைத்துக்கொண்டிருப்பார். இரண்டு அறைகளும் தலைவாசலூர் கொண்ட பழைய வீடு அவர்களுடையது. அது ஜியாவின் முதிர்ச். அவன் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று உழைத்து அனுப்பிய பணத்தில், அந்த வீட்டிற்கு அருகில் புதியதொரு சிறியகல்வீடு கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஜியா அந்த வீட்டிற்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டார். அதே பழைய தலைவாசலில் நான் அவர் சிவியம்.

“இதுவே எனக்குப் போதும்...” என்பது அவர் வாதம் என அம்மா எழுதியிருந்தாள்.

அம்மாவும் தங்கைகளும் தமிழியும் புதிய வீட்டில்தான்;

“அந்த மண்தரையில், மழைழைக்கில் வாழுந்தது போதும். கொஞ்ச நாளாவது என்ற ராசா கட்டித்தந்த வீட்டில் வாழுவோம்...” என்று அம்மா எழுதியிருந்தாள். கல்வீடு அவர்களுக்குக் கிடைக்க முடியாத கனவாகத்தான் இருந்தது. சாண்த்தால் மெழுகிய தரையில் பண்ணேயானைப் பாயில் தான் அவர்கள் படுத்தார்கள். மழை பெய்தால் ஒழுகும். நிலம் சேராகும். அதற்கிடையே தான் அவர்கள் வளர்ந்தனர்.

எதிர்வீட்டின் கண்ணாடி யன்னல்களும் பளபளப்பான கதவுகளும் பொலிஷ்பண்ணப்பட்ட தரையும் அவர்களுக்கு வியப்பைத் தந்தன. அவ்வீட்டின் வாசவில் - கால்களைப் பதிக்கவே அவர்கள் கூசிஜார்கள்.

அப்படி ஒரு வீட்டில் வாழுமாட்டோமா? என்று ஏது கிய காலம் இருந்தது. ஐயா, ஒரு சுருட்டுத் தொழிலாளி. அவரால் மாதம் யன்னாறு அல்லது நானுாறுதான் உழைக்க முடிந்தது. அவரின் கள்ளுச் செலவு போக மிகுதியை அம்மா விடம் கொடுத்துவிடுகிறார். அம்மாவின் கெட்டித்தனத்தால் தான் அவர்கள் உயிரொடு சிலிக்கமுடிந்தது. அம்மாவின் வழியில் சேர்ந்த பத்துப்பரப்புப் பணங்காணி அவர்களைப் பட்டினி கிடக்க விடத்து பாதுகாத்தது.

அவன் தான் குடும்பத்தில் முத்தவன், அவன் மட்டும் ஒரு பிள்ளையாக இருந்தபோது குடும்பத்தில் கஷ்டம் இருக்கவில்லை என்பாள் அம்மா. அவன் பின் முன்று தங்கைகள் பிறந்தனர். கடைசியாக ஒரு தம்பியும் பிறந்தான்.

குடும்பத்தில் சிரமங்கள் தோன்றின. செலவுகள் வருமானத்திற்கு அதிகமாயின் சிரமமில்லாமல் வேறு எப்படியிருக்கும்? எப்படியோ வளர்ந்துவிட்டார்கள், தங்கைகளில் ஒருத்திக்குக் கல்யாணமுமாகி விட்டது.

இருவர் குமருகளாக வீட்டில் இருக்கிறார்கள். தம்பிர. எல் படித்துவிட்டு கம்மா இருக்கிறான். அவன் இந்த நாட்டில் உழைக்க வழியில்லாமல் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று வருகிறான்.

வீட்டில் இன்று ஒரே கும்மாளமாக இருக்கும். தங்கச்சி கிளி மகிழ்ச்சியில் குதிப்பாள். அவன் விரும்பிய மச்சான் சீராளனையே அவளுக்குக் கட்டிவைத்து விட வேண்டும். சீராளனுக்கும் அவளில் விருப்பம் தான். ஆனால், அவன் தங்கைக்கு டொணேசன் வாங்காது ஒரு வழியில் இறங்க முடியவில்லை.

‘செல்வம் எப்படியிருப்பாள்? தன்றாக வளர்ந்திருப்பாள்’ எங்கள் குடும்பத்தில் மூன்றாவது கங்கைதான் மிக்க அழிசு.

கங்கப்பரிசோதனைகள் ஒடிந்து அவன் வெளியில் வந்தான். அவன் கங்கள் ஆவலுடன் மண்டபத்தில் தேடினா.

அவனைக் கண்ட பூபாலன் விரைந்து வந்தான்.

“நிர்மலா வரவில்லையா?... ரமணன்...?” தொன்னடைக் குள் ஏதோ சிக்கிக் கொண்டது போன்ற தவிப்பு.

பூபாலன் ‘இல்லை’ யெனத் தலையாட்டினான். அவன் இதயத்தில் இதுவரை கொப்பளித்த ஜூவல், பாசம் யாவும் அப்படியே உறைந்தது போல இருந்தது.

2

கூட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்திலிருந்து அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் புறப்பட்டபோது நேரம் பகல் பதி ணொன்றரை. அவன் தான் வாங்கிய பொருட்களையும் உபயோகித்த பொருட்களையும்நான்கு நாட்களுக்கு முன்னரே விமான வழி அனுப்பி வைத்திருந்தான். அவையும் விமான நிலையத்தில் வந்திருந்தன. கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுத்து, கட்ட வேண்டியதைக் கட்டிப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஐந்து மணித்தியாலங்களுக்கு மேல் எடுத்து விட்டது.

கொழும்பு வந்து அங்கிருந்த யாழ்ப்பாணம் வருவதாகத் தான் அவன் திட்டமிட்டிருந்தான், பூபாலன் அதற்கு இணங்கவில்லை.

“கொழும்பிற்குப் போகாமல் நேரே, யாழ்ப்பானைத் திற்குப் போவம் அண்ணே ... கொழும்பில் நிலைமை சரியில் வையாம். தமிழருக்கெதிரான வன்செயல்கள் நடக்கலா மென வதந்தி பரவியிருக்கிறது. நான் நேற்றிரவு பஸ்ஸில் வந்தன், அங்கு ஒரு வித பதுட்டம் நிலவுகிறது. நாங்கள் நேர ஊருக்குப் போவம் ... ஒரு மினிபஸ்ஸை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு போவோம். இவ்வளவு சாமாணோடு கொழும்பிற்குப் போய் அலையாமல் போவம் ... ”

“வீங் காசடா ... மினிவாண்காரர் கலைக்க கேட்பான் கள் ... ” என்று அவன் தயங்கினான்.

“அதைப் பார்த்தால் ... அண்ணே. உங்களுக்கு நாட்டு நிலைமை புரியாமல் கலைக்கிறியள். நீங்கள் குவைத்திற்குப் போகேக்க இருந்த நாடு என்று எண்ணியிருக்கிறியள். எல்லாம் இப்ப தலைமீழாக மாறி விட்டது. யாழ்ப்பானைத்திற்குப் போறவை நிப்பினம். உங்கட பிளேனில் யாழ்ப்பானைத்து ஆக்கள் வந்ததைக்கண்டனரான். அவையளில் யாரையாவது சேர்த்தால் காணும் ... ” என்றான் டூபாலன்.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது ஓர் இளைஞர் அவர்களிடம் வந்தான்.

“எல்கிழில் மீ ... நீங்கள் யாழ்ப்பானைமே போகிறியள் ”

அவர்கள் திரும்பிப் பார்த்தனர். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருப்பவன் என்பது அவனது உடைகளிலிருந்து தெரிந்தது. அந்த வெயிலிலும் ஜேக்கின்ஸ் அணிந்திருந்தான். கண்களில் கண்ணுடி.

“என் பெயர் முந்கானந்தம் .. சவுதியில் இருந்து வாறன் .. ”

“என் பெயர் சண்முகம்... குவைத்திலிருந்து வாறன்... யாழ்ப்பாணம் போகத்தான் நிக்கிறம்... இவர் என் தம்பி பூபாலன்... நான் திருநெல்வேலி... நீங்கள்” என்று அவன் கேட்டான்.

“நான் அத்தியடி... கிட்டத்தான்... மினிவான் ஒன்று பேசி வைத்திருக்கிறேன். மூலாயிசம் ரூபா யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போகக்கேட்டிரார்கள். நீங்களும் வந்தால் இரண்டு பேரும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கலாம்...”

சண்முகம் உடன் ஒத்துக் கொண்டான்.

இருவரதும் வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் மினிவான் முழு வதும் நிரம்பி மினிவானிலே கூட்டரியலிலும் நிரம்பியது.

“மிச்சம் மிச்சம் சாமான்...” என்றான் டிரைவர்:
“கொஞ்சம் கூடத் தரவேணும்...”

மினிவான் பூறப்பட்டது. புத்தளத்தில் அவர்கள் ஒரு ஹோட்டலில் சாப்சிட்டார்கள். சாப்பிடும்போது சண்முகம் தம்பியிடம் மெதுவாகக் கேட்டான்:

“நிர்மலா என் வரவில்லை? சுகமில்லையா? ...”

அவன் குரவில் தொணித்த ஏக்கத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் பூபாலனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சண்முகம் எவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் விமானத்திலிருந்து இறங்கினான். அவனைக் கண்டதும் நிர்மலா ஒடி வருவாள். ஒடி வரும் அவனை அயிபடியே கட்டி அணைத்து யார் பாரித்தால் என்ன, நின்றால் என்ன, முத்தமிடவேண்டும் என எண்ணியிருந்தான். ரமணன் அவனை அடையாளம் கண்டு “அப்பா” எனத் தாவுவான். அவனை வாரியள்ளி முத்தமாரி பொழிய வேண்டும். ஐந்தாண்டுப் பிரிவை அந்த முத்தங்கள் தீர்க்க வேண்டும்.

கடல் நுரையான அவன் ஆசைகள்; ஆவல்கள்.

“என்னடா தான் கேட்கிறீன்?...” என்று கோபத்துடன் சண்முகம் பூபாலனைப் பாரித்தான்.

“அண்ணி நல்லாத் தான் இருக்கிறா...”

“அப்ப ஏன் வரவில்லை?”

“அது எனக்குத் தெரியுமே, அண்ணே ...?”

அவர்களிடையே மோன் நிசப்தம் திடீரென நிலவியது. சண்முகம் தம்பியை ஏக்கத்துடன் பாரித்தான். நிர்மலா, நீ ஏன் வரவில்லை? என்னில் உனக்கு என்ன கோபம்? இரண்டாண்டுகள் முடிந்ததும் ஒரு தடவை, ஊருக்கு வந்து செல் கிறேன் எக்கடிதம் எழுதினேன். அதற்கு நீ என்ன எழுதி யிருந்தாய்? வந்து போக வேண்டாம். ஒரேயடியாக இருந்து உழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள் என்று எழுதியதை மறந்து விட்டாயா? இப்போது வராததுக்கு என்ன நீ அர்த்தம்?

“போவோமா?...” என்று முருகானந்தம் எழுந்தான்.

அவர்கள் யினிவானில் ஏறிப்புறம்பட்டனர். சண்முகம் பூபாலனுடன் யினிவானின் பின் சீற்றில் ஏறிக்கொண்டான்.

“ஏன் நிர்மலா வரவில்லை? நீ கூப்பிடவில்லையா?...”

“நான் அண்ணியைக் கூப்பிட்டன். அவ வர மறுத்து விட்டா. உங்களுக்காகத்தானே உழைக்கப் போனவர். உங் களுக்குத் தானே உழைச்சு உழைச்சு அறுந்தவர். நீங்கள் போய் திறைகுடம் வைச்சு அழைத்து வாருங்கோ என்றா.”

சண்முகம் நிலைகுலவைந்து போனான். அவனை வார்த்தைகள் பெரும் பாரமானி துக்கினி. நிர்மலா அப்படிக் கூறினாளா? கௌகு நேரம் அப்படியே விழத்துப் போய் இருந்தான்.

பிரிவின் வேதனையைப் பிழிந்து அவள் எத்தனை கடி தங்களை எழுதினாள். இங்கு வெறும் உடல் தான் இருக்கிறது. என் உயிர் அங்கு தான். மூன்று மாதங்கள் வாழ்ந்த வாழ்விள் நினைவுடன் உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். அத்தான், என்று எழுதிய நிர்மலாவா இப்படிக் கூறினாள்?

“நீ மெய்யாத் தான் சொல்லிறியா தம்பி? ...”

பூபாலன் தமையனை இரக்கத்தோடு, திரும்பிப் பார்த்தான்.

“நானேன் உங்களுக்குப் பொய் சொல்லப் போறன், அண்ணை? அண்ணி சொன்னதிலும் என்ன பிழை. நீங்கள் உழைச்ச எங்களுக்குத்தான் தந்தியன்.”

சண்முகம், கோபத்துடன் குறுக்கிட்டான்: “அவளுக்கு நான் உழைச்ச அனுப்பவில்லையா? உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலா அனுயிருப்பன் ஏன்? வீண் செலவிற்கா? இரண்டு குமருகளைக் கரைசேர்ப்பதற்கு, அது என் கடமையில்லையாடா? கூடப்பிறந்ததுகளை ஏங்களிடிட்டு நான் நிம்மதி யாக வாழமுடியுமாடா? இதையேன் நிர்மலாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை?”

பூபாலன் எதுவும் பேசவில்லை. சண்முகமே தொடர்ந்தான்.

“வேறு என்ன சொன்னாள்? ”

“ஐந்தாண்டுகள் பிரிந்திருந்திட்டன். இன்னும் இரண்டு நாள் பிரிந்திருப்பதால் ஒன்றும் வந்திடாது. இங்க வந்ததும் பார்க்கிறன் என்றா... ”

சண்முகம் வெளியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காட்டுமரங்களிடையே சூனியத்தைப் பார்த்தான். பிரிவு தந்த ஊடல் தான் நிர்மலாவை இப்படிச் சொல்ல வைத்திருக்குமோ? அவன் தனக்குத் தானே சமாதானத்தைத் தேடிக்கொள்ளப் பார்த்தான்.

“ரமணன் உங்களைப் போலவே இருக்கிறான், அன்னை நல்ல சிவப்பு, நேசறிக்குப் போ கிறான். -நல்லாப் பாடுவான்...”

தியாலன் சொல்வதை ஆவலுடன் சண்முகம் கேட்டான்.

“ஆனால் எங்களுடன் சேரமாட்டான், அன்னை”

சண்முகத்தின் மலர்ந்த முகத்தில் ஓருள் கவ்வியது. கார ஸத்கூத் தேடுமாப்போல தம்பியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

“நாங்கள் வீடுகட்ட அத்திவாரம் போட்ட நாளிலிருந்து அன்னி எங்க வீட்டிற்கு வாற்றில்லை. பேசுறதில்லை. ரமணையை விடுவதுயில்லை. நான் யட்டும் மாதம் ஒரு தடவை போவன். அதுயும் நீங்கள் அனுப்பிய காசைக் கொடுப்ப தற்காக... அவ்வளவு தான். அன்னியின் தாயும் தேப்பனும் சரியான தற்பெருமைக்காரர். அவதான் அன்னியைப் பழுதாக்கி வைக்கிறுக்கினம்”

“இவ்வளவு நடந்து போச்சதா? அவன் உங்க வீட்டிற்கே வாற்றில்லையா? வீடுகட்டி மூன்று வரியமாகுது... அப்ப மூன்று வரியமா உங்களுக்கும் அவளுக்கும் ஒரு தொடர்புமில்லை?... இதையேன் நீங்கள் ஒருத்தரும் எனக்கு எழுத வில்லை? நான் நினைச்சன் நீங்கள் எல்லாரும் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் துணையாயிருக்கிறியன். என் குழந்தை நானில்லா விட்டாலும் உங்களுடன் கலகலப்பாக சுந்தோசமாக இருப்பான் என்று... ஏன்றா நீ கூட இதை எழுதவில்லை?”

“உங்கு எழுதி வீண் கவனையைக் கொடுக்கவேண்டாம் என்று அம்மா சொல்லியிட்டா?... அதால் எழுதவில்லை”

“வீடு குடி புகுதலிற்கும் நிர்மலா வரவில்லை...?”

“இல்லை... எங்கட அம் ம ம மா செத்ததிற்கும் அன்னியோ அவசின் ஆக்களோ வரவில்லை...”

அவன் எதுவும் பேசும் நிலையில் இல்லை. அவனை தன் மடிமீது போட்டுத் தாலாட்டி வளர்த்தவன். அம்மாவுல்ல அம்மம்மா தான். அந்த மூதாட்டி இறந்து போன செய்தி அவனுக்கு ரெலக்ஸ் மூலம் சிகைத்தது அவனால் வரமுடியவில்லை முதல் கப்பனியிடனான் இரண்டாண்டு ஒப்பந் தம் முடிந்ததும், இன்னொரு கப்பனியிடம் புதிதாக ஒப்பந் தம் செய்து கொண்டிருந்த காலம். அதனால் அவனால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரமுடியவில்லை.

பெற்ற தாய் செத்திருந்தால் கூட அவன் அன்றைய நிலையில் வந்திருக்க மாட்டான். அவன் மட்டுமா? அவனைப் போல எத்தனை பேர்? அந்நிய மன்னில் தங்களுடன் கூடப் பிறந்ததுகளுக்காக உழைக்கிற அன்னன்கள்? தங்கள் ஏழ் மையை ஒழித்து முன் னை நீ வீடு வேண்டும் என உழைக்கிற பிள்ளைகள்? செத்தவிட்டிற்கு, கல்யாண வீட்டிற்கு, என யாழ்ப்பாணத்திற்கு போவதால் செவ்வாகும் இருபத்தை யாயிரத்தை தங்கச்சிக்குக் கொடுக்கிற சிதனத்தோடு சேர்க்க லாம் என கணக்குப் பார்க்கும் அன்னன்களில் ஒருவனாக இருந்தான்.

கூடப்பிறந்த குற்றம். அம், யாழ்ப்பாணத்து மன்னில் சிதனத்துடன் கரைசேர்க்க வேண்டிய குமருகளுடன் கூடப் பிறந்த குற்றம்.

அம்மம்மாவின் செத்தவிட்டிற்கு அவனால் வரமுடிய வில்லை.

அருகிலிருந்த நிர்மலாவும் அவன் மகனும் கூடச் செல்லவில்லை.

நிர்மலா ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டாய்? உனக்கு அம்மம்மாவைத் தெரியாது அந்தக்கிழவியின் மடியில், வளர்ந்தவன் நான் எனக்கு ஓன்றெறன்றால் துடித்துப்போகும் அந்தக் கிழவியின் இதயத்தில் வாழ்ந்தவன் நான், நிர்மலா?

அவன் அறியாத செய்திகள். நிகழ்ச்சிகள் பல ஊரில் நடந்து விட்டன. எங்லாவற்றையும் அவனுக்கு எழுதாமல் மறைத்து விட்டார்கள். அவன் பொய்மை நிலையில் கற்பணை நம்பிக்கைகளுடன் வாழ்ந்துவிட்டான். அவனை எவரும் மனித உணர்வு கொண்டவனாக என்னவில்லையா? இவற் றறையல்லாம் எழுதினால் எங்கே உழைக்காமல் வந்து விடுவான் என்ற பயமா?

சுக துக்கங்களில் பங்கு கொள்ளாத உழைக்கும் யந்திர மாகவா எல்லோரும் என்னிவிட்டார்கள்?

சுயநல்ஜிகள், சுயநலஜிகள் நிர்மலா கடிதங்கள் எழுதுவாள் மாதத்திற்கு ஒன்று. அதில் ககம் விசாரிப்பாள். ஆரம்பக்கடிதங்கள் போல ஏக்கத்தைக் கொட்டுவதாக இருக்காது. ரமணைப்பற்றி எழுதுவாள். இறுதி யில் விட்டிற்கு அனுப்புவதைப் பற்றிக் குறை கூறுவாள். அதற்கும் இடையில் தனக்கு என்ன சாமான்வேண்டும் என்று எழுதுவாள்.... கிரெண்டர்... ரேப்ரெக்கோடர்... ரி. வி... பெடக்... இப்படியிருக்கும். அவன் தங்கைகளும் கடிதம் எழுதுவார்கள். அக்கடிதங்களின் இறுதியில் ஏதாவது ஒரு பொருளின் வேண்டுகோள் இருக்கும் எல்லாரும் அவனிடம் எதையோ எதிர்பார்த்துத்தான் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதனால் அவனுக்குத் தெரியவேண்டிய விடயங்களை மறைத்துவிட்டார்கள்.

எல்லாருமல்ல அம்மாஅப்படியல்லவர்: அம்மா அவனுக்கு எழுதிய எந்த ஒரு கடிதத்திலும் எதையும் கேட்டு எழுதிய தில்லை. அவன் சேமத்திற்காகப் பிரார்த்தித்துத்தான் எழுதுவாள், உண்ணெப் பார்க்க ஆவலாய் இருக்கிறது. விரைவில் வந்துவிடு என்று தான் எழுதுவாள். தாய் அன்பு எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை.

“அன்னை... நான் கேட்ட பெடக் கொண்டு வந்தியா?...” என்று பூபாலன் கேட்டான்.

சண்முகம் வெறுப்புடன் தம்பியைப் பார்த்தான்
ஆணையிறவுத் தடைமுகாமில் அவன் வந்த வாகனத்தை
இராணுவத்தினர் மறித்தனர்.

3

மாலை முற்றுகத் தன்னை இருஞள் ஆழ்த்திக் கொண்டது. நாவற்குழியைக் கடந்து மினிவான் விரைந்து கொண்டிருந்தது. சண்முகம் எதுவும் பேசவில்லை. வெளியே வெறித்துப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான்.

கண் முன்னாலேயே இருள் கவ்விவிட்டது. வேகமாக இருள் கவ்விவிட்டதை உணர்ந்தான். விமானத்திலிருந்து மண்ணில் கால் பதிக்கும் வரை உள்ளத்தில் கொப்பளித்த ஆவல் அடங்கிவிட்டது. அவ்விடத்தில் கவனையும் ஏமாற்ற மூம் குடியேறியிருந்தன.

ஆணையிறவுத்தடை முகாமில் அவர்களை ஒன்றரை மணி நேரம் வரையில் இராணுவத்தினர் தாமதப்படுத்தி விட்டனர். பெட்டிகளைக் குடைந்து குடைந்து எதையெதையோ தேடினர். பாஸ்போர்ட்ஸ்டத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தனர். சிங்களத்தில் அகுசையுடன் பேசிக் கொண்டனர். பின்னரே அவர்களைச் செல்லவிட்டனர்.

அந்திய நாட்டிற்குள் கால் பதிக்கின்ற உணர்வினை அவர்களின் செய்கைகள் உண்டாக்கின. மனதில் ஒருவிதமான வெறுப்பும் வெட்கமும் ஏற்பட்டன. ஆணையிறவிந்து இப்பால் வீதியில் இராணுவ ட்ரக்குள்கள் விரைந்தன. ஆயுதம் ஏந்திய வீரர்கள் அவற்றில் இருந்தனர். ஆயுதம் ஏந்திய பொலிசாருடனும் ஜீப்புகள் விரைவாகத்துக் கண்டான்,

கிடுகுவேலி □

அவன் இங்கிருந்தபோது இவ்வளவு தொகையான இராணுவ நடமாட்டத்தை அவன் கண்டவன்னில். ஐந்தாண்டுகளில் நிலைமை மாறி விட்டது. அவன் குறைத்தில் இருந்தாலும் இங்கு நடந்த சம்பவங்களை அறியாதவனாக இருந்துவிடவில்லை.

நாட்டுத்திலைமகளை உடனுக்குடன் அவனால் அறிய முடிந்தது. வீட்டு நிலைமைகளைத் தான் உடனுக்குடன் அறிய முடியவில்லை.

உடனுக்குடனா? ஐந்தாண்டுகளாக நடந்த முடிந்த சம்பவங்கள் எதுவும் அனுக்குத் தெரியாது.

ஐந்தாண்டுகளில் யாழ்ப்பாண நகரம் முற்றுக மாறி விட்டது போல அவனுக்குப்பட்டது. அத்தியடியில் முருகானந்தத்தை இறக்கிவிட்டு அவர்கள் புறப்பட்டபோது அவர்களை வீட்டிற்கு வந்து செல்ல மாறு அவன் அழைத்தான்.

“இன்னொரு நாளைக்கு வாறன்... நீரும் ஒருச்கா வீட்டிற்கு வாரும்...”

முருகானந்தத்தைக் கண்டதும் அந்த வீட்டில் எழுந்த ஆரவாரத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் என்னிக் கொண்டான். அவனைக் கண்டதும் அவன் பெற்றோர், சுகாதரங்கள் ஆரவாரப்பட்டுத் தான் வரவேற்பார்கள். யார் வரவேற்ற என்ன?

நிர்மலா ரமணன்...?

அவன் வாழ்வில் பங்கு கொண்டவன், அவன் இரத்தம் இரண்டும் அவனை வரவேற்க வராதபோது... அவன் வருகையால் மகிழாத மோது... நிர்மலா, நீஞன் இப்படி மாறினாய்? முன்று மாதங்கள் உள்ளுடன் வாழ்ந்த வாழ்வின் நினைவுச் சுவடுகள் இன்னமும் என் மனதில் அறியாமல் இருக்கிறது,

நான் தான் அவசாப்பட்டு விட்டனோ? கலியாணமாகி இவ்வளவு விரைவில் பிரிந்து சென்றதால் தவறு செய்து விட்டனோ?

ஐந்து ஆண்டுகள் பிரிந்திருக்கிறன். இன்னும் ரெண்டு நாள் பிரிந்திருக்க மாட்டேனா? அப்படியா சொன்னாய்? இவற்றிற்கு என்ன அர்த்தம்? பிரிவின் ஏக்கமா? அல்லது அலட்சியமா?

கந்தர் மடத்தைக் கடந்து மினிவான் சென்றபோது பூபாலன் கேட்டான்: “அண்ணே... முதலில் உங்க வீட்டிற்குத் தானே போறது...?”

முதலில் யாரைப் பார்ப்பது? நிர்மலாவை, ரமணனா?

அவன் இதயத்திட பிள்ளையின் வாஞ்சை எழுந்தது. அவன் எப்படியிருப்பான் எனப்பார்க்க நெஞ்சம் துடித்தது. நிர்மலாவின் அவட்சியம் அந்த ஆவலையாட்கி இதயத்தை பார்மாக்கியது.

அவன் விமான நிலையத்திற்கு வந்திருக்கலாம். ஐந்தாண் கேளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற கணவனைச் சந்திக்கும் ஆவல் அவளுக்கு இருக்கவில்லையே? பிறந்த நாளிலிருந்து தன் குழந்தையைப் பார்க்காத தந்தைக்கு மகனை உடன்கூட்டும் விருப்பம் இருக்கவில்லையே?

அவன் வராமலே இருந்திருக்கலாம். குவைத்தில் தனிமையைத் தவிர வேறு கவலை அவனுக்கு இருக்கவில்லை. இங்கு வரு முன்னரே நெஞ்சம் நிறையச் சுமையாக அழுத்தம் ஏமாற்றங்கள்.

“அம்மாவை முதலில் பரிக்க வேண்டும். வீட்டிற்கு முதலில் போவம்.” என்றான் சண்முகம்.

அவர்களின் வீட்டு ஒழுங்கைக்குள் வான் நுழைந்தது. இது அவன் வீட்டு ஒழுங்கை தானா? கல்லும் முள்ளும் மணலும் மாகக் சிடந்த ஒழுங்கை தார் வீதியாகக்கிடந்தது. ஒழுங்கையின் இருபக்கங்களும் கறையான் அரித்துக் கொட்டியவேலி கள்... கிடுகுகளும் பளை ஓலைகளுமாகக் காட்சி தரும். அவற்றினைக் காணவில்லை. மதில்கள் எழுந்திருந்தன மதில்களுக்கு மேலாஸ் கண்வெடுகள் தெரிந்தன. இருளின் ஆழந்து கிடக்கும் வீடுகளில் இன்று மின்னொளி சிந்தியதைக் கண்டான்.

பல வீடுகளுக்குமேல் பண்ணியரத்தில் ரி. வி. அன்ரனாக்கள்.

ஜந்தாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. கிடுகு வேலிகளுடைய முடங்கிக்கிடந்த பண்பாட்டுப் பெருமைகள். மாறிவிட்டனவோ?

“இது எங்கடை ஒழுங்கை தானே?...” என்று ஒரு கணவியப்படுன் சண்முகம், கேட்டான்.

“ஓம் அண்ணே...”

அவன் வீடும் மாறித் தான் இருந்தது. பட்ட சுதியால் கஞ்சன் கறையான் அரித்தும் அரிக்காமலும் சிதிலமாகக் கிடக்கும் கிடுகுவேலியிருந்தவிடத்தில், வண்ணவேலைகள் செய்யப்பட்ட மதில் கவர் பாம்பாக வளைந்துகிடந்தது. செத்தாதயாகக் காணப்பட்ட பட்டவையிருந்தவிடத்தில் இரண்டு பெரிய இரும்புக் கேற்றுக்கள் புதிதாகக் இருந்தன. பழைய வீடு அப்படியே இருக்க, அதன் அருகில் கம்பீரமாக எதிர் வீட்டிற்கு இணையாகப் புதிய கல்வீடு உயர்ந்திருந்தது. மின் ஒளியில் பிரகாசமாக இருந்தது. கூரையின் முகட்டில் அன்ரனா ஏரியல்.

மினிவான் வந்த சத்தம் கேட்டு, கிளி ஓடி வந்து கேற்றைத் திறந்தாள். வான் அப்படியே உள்ளே நுழைந்து போர்டிக்கோவில் ஏறி நின்றது. வாசலில் எல்லாகும் குழுமி நின்றிருந்தார்கள்.

சண்முகம் சற்று நேரம் பாசமழையில் நளைந்தான். அம்மா அவளைச் சிறு குழந்தைபோலக் கட்டிப்பிடித்து கண்ணத்தில் முத்தமிட்டாள். எப்போதும் விலகியே இருக்கும் ஐயா கூட அவன் அருகில் வந்து முதுகில் தடவி, “எப்படி யடா, தம்பி” என்றார். சிலியும் செல்வமும் அவன் கை களைப் பற்றிக் கொண்டார்கள். முத்த தங்கை உமாவும் வந்திருந்தாள்.

‘சுயநலன்கள்’ என அவன் முடிவு கட்டியிருந்தமைக்காக வருந்தினான். அண்ணனிடம் தான் தமக்குத் தேவையான வற்றைக் கேட்பார்கள். வேறு யாரிடம் கேட்க முடியும்?

பூரவல்ல மினிவான் டிறைவரை இரவு தங்கிச் செல்லு மாறு அழைத்தான்.

“இல்லை மாத்தையா... நான் விகாரையில் தங்கிவிட்டு, நாளைக்கு அந்தியில் கொழும்புக்கு ஆக்கள் எடுத்துக் கொண்டு போகப் போறன்.” என்று அவர்கள் கொடுத்த பண்த்தைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டான். சண்முகம் அவனிடம் இனிப்புப் பண்டங்கள் நிறைந்த ஒரு பார்சவைக் கொடுத்தான்.

“உங்க குழந்தைக்கு...

‘போமல் துதி, மாத்தையா...’ என்று நன்றியுடன் அவன் வாங்கிக் கொண்டான்;” மிச்சம் நன்றி...”

அவர்கள் கதைகதையாகச் சொன்னார்கள். ஜிந்தாண்டுக் கதைகள். அவன் அவற்றைப் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். மனதில் வெறுமை தேங்கிக் கிடந்தது: ‘நிர்மலா... ரமணை...’

பக்கத்துவீட்டுச் செல்லப்பர் அவன் வந்த செய்தி அறிந்து ஓடோடி வந்தார்.

“தம்பி... எப்ப வந்தது? இனி எப்ப போறது?...”

யாழ்ப்பாணத்து மனிதர்கள் எல்லாரையும் கேட்கின்ற முதல் கேள்வியைத்தான் செல்லப்பர் கேட்டார். அவன் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஊருக்கு வந்து உடைகளைக் கூட மாற்றவில்லை. எப்ப வந்தீர், எப்ப போற்றிர்?

சம்பிரதாயமான கேள்வியா? அல்லது வந்த கையோடு ஒடிப்போ என்ற வழிகாட்டலா? எதுவாயினும் அவர் கேட்ட கேள்வி அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“இனி வெளிநாட்டிற்கு போவதாக உத்தேசமில்லை...”

செல்லப்பர் வீயப்புடன் அவனைப்பார்த்தார்.

“இங்க இருந்து உழைக்க முடியுமோ?...வெளிநாட்டில் தான் அள்ளலாம்...”

“இங்க இருந்து உழைக்க முடியாவிட்டாலும் வாழ வாம், அம்மான். நீங்கள் என்ன கேள்வி கேக்கிறியள்? இப்பத்தான் வந்திருக்கிறன் எப்ப போரூய் திரும்பி என்று கேக்கிறியன்... இரக்கமில்லாத மனிதராக இருக்கிறியன்..” என்று சண்முகம் ஏரிந்து விழுந்தான்.

“சரி...சரி...நீ வா, தம்பி உடுப்பை மாத்திட்டு காப்பிடு என்று அம்மா அவசரமாகக் குறுக்கிட்டாள்.”

செல்லப்பரின் முகம் சோர்ந்துவிட்டது,

சண்முகம் தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

சற்று மௌனமாக இருந்தான்.

“தம்பி சந்திக்குப் போய் ஒரு கார் பிடித்துக் கொண்டு வா... வீட்டுக்குப் போக வேணும்...”

அந்தவிடத்தில் மயான நிசப்தம் ஏனோ குடிகொண்டது. பூபாலன் சயிக்கிலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

கிளி கொண்டுவந்து கொடுத்த கோப்பியை வாங்கிப் பகுகினான். முக்குப்பேணிக்குப் பதிலாக ‘கப் அன் சோசஸில்’ கோப்பி தந்தான். மாற்றங்கள்.

“நிர்மலா இங்க வாழுகின்றையா, அம்மா...?”

அம்மா கலக்கத்துடன் மகனைப் பார்த்தாள்.

“குழந்தையைக் கூட இங்க விடுகிறதில்லை...” என்ற படி அம்மா சேலைத்தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“விடு கட்டினதிலிருந்து அண்ணீக்கு எங்க ஞட்ட கோபம்...” என்றாள் கிளி.

“இதையெல்லாம் ஏன் நீங்கள் எனக்கு எழுதவில்லை?...” என்று சண்முகம் சற்றுப் பலமாகக் கேட்டான். எவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

வாசகில் கார் ஒன்று வந்து நிற்கின்ற சத்தம். அவன் எழுந்திருந்தான். வெளிக்கேற்றாறத் திறந்து கொண்டு வந்தது—

நிர்மலா.

அவன் உள்ளம் ஒருகணம் மகிழ்வால் துடித்தது. அவள் முன்னாரிலும் பார்க்க ஒரு சுற்றுப் பருத்திருந்தாள். அது அவனுக்கு அழகாகத்தான் இருந்தது.

“நிர்மலா...வா...” என்றாள் சண்முகம் பாசத்துடன்.

அவள் எல்லாரையும் அடங்காச் சினத்துடன் பார்த்தாள். கண்கள் ஆத்திரத்தால் நீரைச் சொரிந்தன.

“இனியாவது என் புருசனை என்னுடன் வாழவிடுகிறி யானா?” நிர்மலாவின் வார்த்தைகள் கொருமாக இறங்கின

இரண்டும் மிக்க கடுரோமானவை. உடலைப்பிழிகின்ற வெப்பத்தையும் உடலை உறைய வைக்கும் குளிரையும் அவன் ஐந்து ஆண்டுகளாக அனுட்வித்திருக்கிறான். அவை அவனுக்கு பழக்கப்பட்ட காலநிலைமைகளாக மாறும் வேலோயில் அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு தாய்நாட்டிற்கு வந்திருக்கிறான்.

அங்கு காலநிலைமைகள் தான் கடுரோமானவையாகவிருந்தன. இங்கு குடும்ப நிலைமைகள், உறவுகள் விரிசல் கண்டனவாக, மிக்க இடர் தருவனவாக இருக்கின்றன. நிர்மலா ஆத்திரத்தோடு கேட்ட கேள்வியின் தாக்கம் குவைத்தின் ஒருவருடச் சுவாத்தியத்தின் திரண்ட தாக்கமாக அவனில் இறங்கியது.

“இனியாவது என் புருசனை என்னுடன் வாழவிடுகிறியளா?”

அந்த வார்த்தைகளின் தாக்கத்தில் அந்தச் சூடும்படிமே சிலகணங்கள் நிலைகுலைந்து போனது. அம்மா விக்கிதத்துப் போய் நின்றாள். ஐயா அப்படியே வாசவில் அமர்ந்து கொண்டார். தங்கைகள் பரிதாபமாக நிர்மலாவைப் பார்த்தார்கள். செல்லப்பர் மனதுக்கு அக்காட்சி மிக்க இதமாக இருந்தது.

அவனால் அவ்வார்த்தைகளை கில நிமிடங்கள் திருகிக்கவே முடியவில்லை. வாழத் துடிக்கின்ற ஒரு பெண்ணின் ஆதங்கமா? அல்லது என் கணவனைக் கொண்டு உழைப்பித்து வாழ்கிறீர்களே என்ற ஏக்க ஆத்திரமா? கணகள் கலங்கிய நிலையில் நிர்மலாவைப் பார்த்ததும் அவன் கலந்திப் போனான்.

முதலில் எழுந்த ஆத்திரம் மனதுள் சமாதியாகியது. பாவம். நிர்மலா. ஐந்தாண்டுகளுக்கு பின்னர் கணவனைக் காண எவ்வளவு துடித்திருப்பாள்! அவன் அவளிடமல்லவா முதலில் ஓடிச்சென்றிருக்க வேண்டும்?

அவன் தன் கடமைகளை எண்ணிட கொண்டான். பெற்றோரைப்பேணல், தங்கைகளுக்கு நல்வாழ்வுமைத்துக் கொடுத்தல் என்பன எவ்வளவு முங்கியமான கடமைகளோ, அதைப்போல அவனை நம்பி வந்த மனைவியை மதிழ்வாரக வைத்திருத்தலும் அவன் கடமை தான்.

அம்மா தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள். எழுந்து நிர்மலாவிடம் சென்றாள்.

“உள்ளே வா, மோனை...”

நிர்மலா நின்ற இடத்திலிருந்து அசையவில்லை.

“நான் வரமாட்டன்.. அவரை என்னுடன் அனுப்பிவிடுக்கோ... அவரை இங்க வைச்சிருக்க உங்களுக்கு, என்ன உரிமையிருக்கிறது...?”

“உனக்கில்லாத உரிமை எங்களுக்கில்லை, மோனை. அவன் உன்றை புரிசன், என்றை பிள்ளை, மோனை எங்கடை நன்மை தீமையில உனக்குப் பங்கில்லையா?...”

“கவியானம் கட்டிக் கொடுத்த பிறகும் அவரைக் கொண்டு உழைச்சுத் தின்னேப் பார்க்கிறியன். இது எப்ப வந்த எடு? எப்ப வந்த பவர்? அவர் உழைச்ச அனுப்பு நீங்கள் நல்லசூச் சோக்குப்பண்ணுங்கோ. நானும் பிள்ளையும்...” அவள் ஓவென்று அழுதாள்.

“நிர்மலா...வாயைப் பொத்தடி...” என்று சண்முகம் கத்தினான். கதிரையை விட்டு விருட்டென்று எழுந்தான். கிளி ஒடிவந்து அவன் கரத்தைப்பற்றித் தடுத்தாள். அம்மா சண்முகத்திடம் ஒடிவந்தாள்.

“தம்பி... நீ அவளுடன் போயிடு...அவளில பிழையில்ல.”

“அம்மா...”

“குதவில் போட்டு வாடா, சண்முகம்...கூட்டிக்கொண்டு சூடு...”

சன்முகம் நிர்மலாவைப் பார்த்தான். அவள் கண்ணீர் அவன் இதயத்தைப் பிழிந்தது. இது பாசப்போராட்டம், உரிமைப்போராட்டம். சில சூட்கேசுகளையும் பெட்டிகளையும் எடுத்துக் காரில் வைத்தான். காரில் ஏறிக்கொண்டான்.

நிர்மலாவும் வந்து ஏறிக்கொண்டாள். இருவரும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. அவள் அவன் அருகில் மௌனமாக அஸர்ந்திருந்தாள். அவள் காரில் ஏறியதும் தன் மடியில் விழுந்து அழுவாள். விம்மி விம்மி அழுவாள். “என்ன மன்னிச்சிருங்கோ” என்று இரப்பாள். அவளைத் தேற்றி அவள் கந்தலை வருடிவிடலாம், என்றெல்லாம் அவள் எதிர் பார்த்தான்.

அவள் அப்படிச் செய்திருந்தால், விமானத்தில் இருங்கிய திலிருந்து அவன் இதயத்தை அழுத்துகின்ற சுமை பறந்திருக்கும். அவனிலும் தவறிருக்கத்தான் செய்கிறது. முங்றாம் மாதம் அவளைப்பிரிந்து சென்றவன், ஜந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் வருகிறான். அந்தப் பிரிவின் வேதனையில் அந்த இளம் பெண் எவ்வளவு நரகவேதனைப்பட்டிருப்பாள் என பதை உணரத் தவறிவிட்டான். அந்த வேதனையில் அவள் அவ்வாறு நடந்து கொண்டதில் தவறு காணமுடியாது.

வீடு நெருங்கியபோது அந்த மௌனச் சுவரை அவனே தகர்த்தான்.

“ரமணன் எப்படி இருக்கிறான். நிர்மலா? ஏன் அவனைக் கொண்டுவரவில்லை...”

நிர்மலா அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்பார்வையில் தொனித்தது எதுவென இருளில் தெரியவில்லை.

“மகனினர் நினைவும் இருக்குது... சந்தோஷம்... நான் உங்களுக்குக் கழுத்தை நீட்டியவள். நீங்கள் வராவிட்டாலும் வந்தன். அவன் ஏன் வரவேண்டும்? விதைத்துவிட்டுஅறுவடையைக் கூடப்பார்க்காமல் ஒடிப்போன அப்பணைப்பார்க்க ஏன் அவன் வரவேண்டும்?...”

அவன் துடித்துப்போனான். இவனை என்ன பிடித்திருக்கின்றது?

“நிர்மலா... ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறூய்...”

அவள் அவன் சொன்னதைப் பரவாய் பண்ணாமல் கூறினால் “உங்களை யார் என்றே அவனுக்குத் தெரியாது”

“என் படங்களைக் கூடவா அவன் பார்க்கவில்லை, நிர்மலா?”

“படங் களைக் காட்டி இது தான் ஏன் அப்பா என்று அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. ஐந்து வருடங்களை நான் தான் அவனுக்கு அப்பாவும் அம்மாவும்...”

சண்முகம் இடிந்துபோனவனாக அப்படியே காரின் சீற்றில் சாய்ந்து கொண்டான். எவ்வளவு பெரும் இழப்புகள்? பெற்ற மகனே தகப்பனை அடையாளம் காணமுடியாத நிலை. நிர்மலாமீது அவனுக்குக் கோபம் தீயாகச் சுடரிட்டது: இப்படியும் ஒரு தாயா? தகப்பன் யார் என்று அறிமுகப்படுத்தாத கொடியதாய். யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தில் பிறந்த ஒரு பெண் இப்படி இருக்கமுடியுமா?

இந்த நாட்டிலே தமிழ்ப்பாரம்பரியங்கள் சிறைவடைவதற்கு போக்கில் பிரதிபலிப்பாக இவள் நடந்து கொள்கிறாரோ?

வீட்டின் முன் கார் நின்றது. சுதாவைத் திறந்து கொண்டு அவன் இறங்கினான். அவன் வீட்டிலும் மாற்றமிக்கன் தெரிந்தன. முன்பு விறாந்தையாக இருந்த முன் பக்கத்தில் இப்போது புதிதாகக் கட்டப்பட்ட அறையும் ஹோலும் இடங்கொண்டிருந்தன. ஹோலில் அவன் மாமி அமர்ந்திருத்தாள். அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, தான் படித்துக் கொண்டிருந்த பேப்பரில் கவனம் செலுத்தினாள். மாமாவைக் காணவில்லை.

ஹோவில் ஒரு பக்கத்தில் மூன்று சில்லுச் சயிக்கில் ஒன்றில் ஒரு சிறுவன் அமர்ந்திருந்தான். அவனை சண்முகத்தை அடையாளம் காணமுடிந்தது. அவன் இரத்தத்தில் உதித்தமகன். உடலெல்லாம் பாசுவன்னாம் அலையாகப்பொங்க. அவனை ஆவலுடன் நெருங்கிணான்.

“ராமணா...” என்றாடி அவனைத் தூக்கமுயன்றான்.

ரமணன் வீரிட்டுக் கத்திணான்.

“அம்மா... ஆ...”

ஆவலுடன் மகனைத் தூக்க முயன்ற கரங்கள் பின்வருகின, அழுதபடி ஒடி வந்த மகனை நிர்மலா தூக்கி அனைத்துக் கொண்டான். அவனைத் துயரமேகங்கள் முற்றாக மூடிக் கவிந்தன.

“என் குழந்தையைப் பயமுறுத்திறியன்... அவன் உங்களுடன் சேர்மாட்டான். இந்த வீட்டில் இருக்கிறவையைத் தவிர வேறு எவ்ருடனும் அவன் சீர்ந்து பழக்கமில்லை - ”

சண்முகம் நிர்மலாவையும் குழந்தையும் ஏக்கத்தோடு பார்த்தான். ரமணன் பயத்தோடு அந்நியனைப் பார்ப்பது போல அவனைப் பார்த்தான்.

அவன் அறைக்குள் புகுந்து கட்டிலில் துயருடன் சரிந்தான். அதே அறை. கல்யாணமாகி அவனும் அவனும் மூன்று மாதங்கள் இனிமையாக வாழ்ந்த அறை. அதே கட்டில்... இழந்துபோன காலங்களில் இழப்புக்கள், கறந்த பாலே, நிர்மலா கையில் கோப்பியுடன் அறைக்குள் வந்தான்.

அவன் ஆவலுடன் நியிர்ந்து பார்த்தான்.

“குழந்தை எங்கே?

“அவன் அம்மாவுடன் ஹோவில். இந்தாங்க கோப்பி...”

“ஏன் இப்படிச் என்னக்கீச சித்திரவதை செய்கிறாய்,
நிர்மலா”...?

“நானா... உங்களையா?...”

அவள் கட்டிலில் அமர்ந்தாள். அவள் ஆஸ்ரூம் இப்படித்
தான் வந்தாள். அமர்ந்தாள் அதை நிர்மலா. முன்னரிலும்
அழகாக இருந்தான்.

அவன் கோப்பிக்கிளாகை வாங்கி மேடையில் வைத்து
விட்டு, “நிர்மலா” என்று அவ்போடு அழைத்தபடி அவள்
கரங்களைப் பற்றினான். அவள் தீ சுட்டது போலக் கரங்களைக் கீழுத்துக் கொண்டாள்.

“நிர்மலா...”

“இந்தாங்க முதலில் இதைக் குடியுங்க...”

அவன் வாங்கிக் குடித்தான்.

“நீங்க குவைத்திற்குப் போன நாளிலிருந்து இந்த
அறையில் நான் படுக்கவில்லை. என்னால் முடியவில்லை.
அடுத்த அறையில்தான் படுத்தேன். இன்றுதான் இந்த
அறையைத் திறந்து துப்பரவு செய்தேன்”

நிர்மலா அவனை ஏக்கதோடு பாரிப்பதாக அவனுக்குப்
பட்டது. அவளின் அகன்ற விழிகளின் ஆழத்தில் அநுபவித்த
முன்று மாதங்களின் இனிமை நினைவுகளும் இழந்த வருடங்களின் தனிமை நினைவுகளும் புதைந்திருந்தன.

“இனி உண்ணைப் பிரியமாட்டேன், நிர்மலா... என்றான்
அவன்; உண்ணைப் பிரிந்த தனிமை ஏக்கம் எனக்கு மட்டும்
யில்லையா, நிர்மலா, உன் நினைவோடே அங்கு வாழ்ந்தேன்,
குஞ்சு...”

அவன் ஒள்ளத்தின் அடி ஆழத்திலிருந்து பொங்கிய
ஆரூத காதலின் ஏக்கத்தை அவன் உணராயவில்லை. அவன்
உதடுகளைப் பிரியாமல் சிரித்தான்.

“அங்கு நீங்க எப்படி இருந்தியளோ? ஆரூட் வாழ்ந்தியளோ?..”

அவன் துடித்துப் போய் அவளைப் பார்த்தான். அவன் தொடர்ந்தான்: “அப்படி நீங்க இருக்கவேண்டும் என்னான் எதிரிபார்க்கவில்லை. வாழவேண்டிய இளமையை விணே அநுபவியாமல் கழிக்கவேண்டும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. இளமையின் தேவையை நீங்கள் அங்கு...”

அவன் விருட்டென்று எழுந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“அப்படியில்லை, நிர்மலா... அப்படியில்லை ”

அவன் வெகு அமைதியாக அவன் பிடியைத் தளர்த்தினான். தன்னை அணைத்திருந்த கருங்களைப் பிரித்துவிட்டான்.

“நிர்மலா—”

அவன் உடலின் வெம்மையும் வார்த்தைகளின் தகிப்பும் அவருக்குப் புரிந்தன. அவன் அமைதியாகச் சொன்னான்.” நான் உங்களுடன் இந்தக் கட்டிலில் அருகில் உறங்குவதாக விருந்தால், நான் கேட்கின்ற ஒன்றிற்கு நீங்கள் உடன்பட வேண்டும்.”

அவனை வியப்பும் துயரும் ஆட்கொள்ள அவளைப் பார்த்தான்.

5

செம்மண் தோட்டங்களில் பயிர்கள் வளர்ந்திருந்தன. மிளகாய்கள் ரூகள் காய்களுடன் சிலிர்த்துக்கிடந்தன. தெதரிக்கள் ரூகளும், கோவாவும் தோட்டங்களின் பொகும் பரப்பைப் பிடித்திருந்தன. அவன் சிலிர்ப்பர்களைக் கையில் ஏந்தியவாறு தோட்டங்களுடாக ஆலமாத்தடி வாசிக்காலை யைதோக்கி நடந்தான். தோட்டங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் அவனை அடையாளம் கண்டு, விசாரித்தனர்.

தோட்டங்களைக்கடந்து சிறு வீதியில் உறியபோது அப்பிரதேசத்தில் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றங்கள் புரிந்தன, வீதியின் இருமருங்கும் பருவயிப்பர்களின் செய்கைக்குட்பட்டிருந்த தோட்டங்களில் முந்திரிக் கொடிகளும் பந்தர்களும் இடம்பெடித்திருப்பதைக் கண்டான் இன்னேரரு தோட்டத்தில் தோடங்கன்றுகளும் எலுமிச்சங் கண்றுகளும் முறியுக் கூக்கிர மித்திருப்பதையும் கண்டான். புகையிலைச் செய்கையைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருந்த கமக்காரர், இன்று வருவாய் தரும் வேறு நிரந்தரப்பயிர்களின் செய்கையில் ஈடுபட்டிருப்பது காலமாற்றம்தான்.

தோட்டங்களுடாக இந்த அதிகாலை வேளையில் நடப்பது மனதிற்கு இனிமையாகவும் நிம்மதியாகவும் இருந்தது. மீண்டும் தோட்டங்களுடாக இறங்கி நடக்கத் தொடங்கி னன். இப்படியே போன்று, அவன் மாமா வீடு வரும். அவர்களைச் சந்தித்ததாகவும் இருக்கும். முதலில் சீராளனைக் காண வேண்டும். அவனுடைய தங்கை சிளிக்கும் சீராளனுக்குமிடையில் நீண்ட காலமாக ஒருவருக்கொருவர் சிதே கிதம் உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதுபற்றிப் பேசுவதாகவும் அமையும்.

அவன் தன் பாச்சுமைகளை விரைவில் இறக்கியாக வேண்டும்.

சென்ற இரவு நிர்மலா அவனிடம் கேட்டனவ...எவ்வளவு திடமாகக் கூறிவிட்டாள்.

“உங்கள் அருகில் நான் உறங்குவதாகவிருந்தால் நான் கேட்பதற்கு நீங்கள் உடன்பட வேண்டும்...”

ஐந்தாண்டுகள் வடிகாலின்றித் தேங்கிகிடந்த உணர்சிகளின் கொந்தளிப்பு தனியாத, எதிர்பார்ப்பு வேளையில் நிர்மலா வெகு நிதானமாகக் கேட்டாள். அந்த நேரத்தில் எதையும் சிந்திக்கும் நிலையில் அவனில்லை. காதாரமைந்தவே “என்ன, நிர்மலா?..” என்று அவனும் கேட்டான்.

“நீங்கள் இனி அங்கு போகக் கூடாது...”

“எங்கு...?”

“உங்கள் அம்மா ஜியா வீட்டிற்கு...”

அவன் துடித்துப்போய் கட்டிலில் எழுந்தமர்ந்து கொண்டான். கண்களில் வெறுப்பும் வேதனையும் சேர்ந்து திரள், அவளைப் பார்த்தான்.

“நீ சரியாகப் புரிந்து கொண்டுதான் இப்படிக் கதைக் கிறியா?”

“ஓம் நீங்கள் இனி அங்கு போவதாகவிருந்தால்...”
அயன் கூறி முடிக்கும் அவன் குறுக்கிட்டான்.

“நிர்மலா, பிளீஸ்.. அப்படிக்காருதே? அது நடக்கக் கூடியதல்ல. எனக்கு நியும் எங்கள் குழந்தையும் எவ்வளவு முக்கியமோ அப்படி என் அம்மா, ஜியா, சகோதரங்கள். அதுகளுக்கு என்னைத் தனிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள். இரண்டு தங்கச்சிகள். எப்படியும் இம் நிறை அவர்களுக்குக் கவியாணம் செய்து வைத்திடுவன். அதற்கப்பிரசு அம்மா ஜியாவைப் பார்க்க தம்பியிருக்கிறான்...”

“ஜிந்து வரிசமாக அவர்களுக்காக உழைச்சியள். கொடுத்தியள், நான் பொறுத்தன் நீங்கள் கொடுத்ததைக் கொண்டு அவர்கள் தங்கள் வழியைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது தானே? இவியாவது நீங்கள் எங்களுக்காக வாழுக்கூடாதா...?” கலங்குகின்ற வீழிகளை அவள் கண்டப்பட்டு அடக்கிக்கொள்ள முயன்றான்.

“உனக்காக நான் வாழுவில்லையா நிர்மலா?...”

“இல்லை.. தாவிகட்டியமுன்றாம் மாதமே நீங்கள் என்னைத் தஷ்க்க விட்டிட்டு ஒடிப்போனியள்? யாருக்காக?... உங்கள் சகோதரங்களுக்காக, எங்கள் கவியாணம் காதல் கவியாணமல்ல. பேசிச் செய்த கவியாணம். முதல் நாள் பெண் பார்த்தியள். அன்று தங்கள் நானும் உங்களைப்

பாரித்தன். மறு நாள் கவியாண எழுத்து... முன்றாம் நாள் கவியாணம். நாங்கள் நன்கு பேசிப் பழக்கமில்லை. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளக் கூடவில்லை. சந்தித்துக் கொண்டோம். மூன்று மாதங்கள்... உங்களை நாலும், என்னை நீங்களும் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்குகிற வேளையில் வெளிநாட்டிந்து ஒடிப் போனியள் இப்படியொரு நிலை எந்தப் பெண்ணிற்கும் வரக்கூடாது...”

அவள் தன் முகத்தைத் திருப்பிக் கண்களைத் துடைத் துக் கொண்டாள். அவன் ஆதரவுடன் அவள் தோளில் கரம் வைத்தான். அவள் அக்கரத்தைத் தட்டி விட்டாள்.

“நான் கேட்டதற்கு முடிவென்ன?...”

“தான் என்ன கெய்வன், நிர்மலா. இன்னமும் ஒரு ஆறு ஏழு மாதங்கள். அதற்குள் எப்படியும் தங்கச்சிகளின்ற கவியாணத்தை முடித்து விடுவன். அதுவரை அங்கு போய்வாறன்... பெத்ததுகள்... கூடப் பிறந்ததுகள்...”

“அனையிலே இருக்கிற கொஞ்ச அகிகறையாவது என்னில்... குழந்தையில் உங்களுக்கில்லை...”

“என் இதயத்தை எப்படித் திறந்து காட்டுவன்? நீயும், ரமணாஜும் என் இரு கண்கள், நிர்மலா... பிள்ளை... கொஞ்ச நாட்கள்...”

“அப்ப சரி...” என்றாள் அவள்; “உங்களால் எங்களுக் காக் வாழ முடியாது. உங்களால் உங்கள் சுகோதரங்களுக் காக்க தான் வாழ முடியும். நான் தடுக்கவில்லை. நீங்கள் கவியாணம் செய்து கொண்டிருக்கக் கூடாது. கடைசியரை உழைச்ச உங்கட சுகோதரிகளைக் கரை சேர்த்து விட்டுக் கவியாணம் செய்திருக்க வேணும். ஒ... அதுவும் உங்களால் முடியாது. ஏனெனில், நாய்கள் தஞ்சை ஒரு லட்சம் டொனே சனைத் தானே முத்த தங்கச்சிக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்துக் கவியாணம் செய்தியள். என் சீதலைக் காசில் தானே குவவத் திற்கும் போனியள்...”

அவளின் வார்த்தைகள் நெருப்பாகச் சுட்டன. அவள் ஆற்றாமையை அவள் ஈட்டிக்காட்ட அவள் வெறுப்படையத் தொடங்கினான். ஊர் உலகில் இல்லாததா?

“நிர்மலா... என்ன இது?...”

“நீங்க அங்கு இவீப் போக வேண்டாம். அவர்களுக்காக உழைச்சுக் கொடுத்தது போதும்.”

“இது நடக்கக் கூடியதல்ல நிர்மலா. தங்கச்சிமாரைக் கரைசேர்க்கும் மட்டுமாவது நான் போய் வரத்தான் வேண்டும்.” என்றான் அவன் திடமாக.

“அப்ப போங்க... நல்லாப் போங்க... இப்பவே போங்க .. உங்கள் கடகமைகளையெல்லாம் முடிச்சிட்டு வாங்க. அது வரை உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறன். ஐந்து வருசமாகக் காத்திருக்கிறன். இனி எத்தனை வருடங்கள் வேண்டுமானாலும் காத்திருக்கிறன். எப்ப நீங்கள் எனக்காகவும், குழந்தைக்காகவும் வாழ வருகிறியளோ, உங்கட மணதில் நாங்கள் இருவரும் முழுமையாக எப்போது வாழ முடியுமோ அப்போது தான் இந்தக் கட்டிலில் நான் படுப்பன்...”

நிர்மலா கட்டிலை விட்டு எழுந்தான். அவள் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது. எச்சிலை மென்று விழுங்கிக் கொண்டாள்.

“நிர்மலா...” என்று அவன் பரிதாபமாக அழைத்தான்.

“நீங்கள் அடிக்கடி இங்க வாங்க... அதுக்கு உங்களுக்கு உரிமையிருக்கு. சாப்பிடுங்க... அது உங்க உழைப்பு... குழந்தையோடு பேசுங்க... அது உங்க இரத்தம்...”

அவள் வெளியேற முயன்றான்.

“நிர்மலா, ஏனீஸ்... நில்... நான் சொல்வதைக் கேள்...”

“மூடியாது... ஐந்து வருசமாக நான் திடமாக யோசித்துச் செய்த முடிவு; இங்கு நின்றால் நான் கோழையாகி விடுவன்...” அவள் அழுதபடி அறையை விட்டு வெளியேறி வாள்.

வசசலில் அம்மா நின்றிருந்தாள். அடங்கா வியப்புடன் மகளைப் பார்த்தாள்.

“இது உனக்கே நல்லா இருக்காடி?...”

“எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு தான் இருந்தியா, அம்மா?”

“கேட்காமல் இருக்க நீங்கள் என்ன இரகசியமாப் பேசினியள்?... வேண்டாம் நிர்மலா... வாழுற வயதிலை...”

நிர்மலா தாயைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

“எல்லாப் பெற்றோரும் தங்கள் பிள்ளை வாழத் தான் கலியானம் கட்டிக்கொடுப்பினம்... நீங்க... உங்க பாரத்தைக் குறைக்க ... இல்லை... இல்லை... உங்க கெளரவுத்தைக் காக்க அவசரம் அவசரமாக என்னைக் கட்டி வைச்சியன்.”

“விசரி போலக் கதையாதை... உள்ளே போ நிர்மலா.” என்று அம்மா அறையைக் காட்டினாள்.

“முடியாது... அவர் இன்னும் மூன்று மாதங்களில் மற்றத் தங்கச்சிக்காக உழைக்க வெளி நாட்டிற்கு ஒடிடு வார். என் மற்றக் குழந்தையும் தகப்பனைக் காணாமல்... யார் என்று... தெரியாமல்... தகப்பனின் அன்றைப் புரியா மல் வளரக் கூடாது. அப்படி இன்னொரு நிலை உருவாக்க கூடாது...”

அறையில் நிர்மலாவின் வார்த்தைகள் தெளிவாக ஓவித் தன. சண்முகம் அப்படியே துயரச்சமையுடன் கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்கிப் போனான்.

நிர்மலா இரவு எழுப்பிச் சாப்பாடு தந்தது தெரியும். சாப்பாடு தரும் போது அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவன் அவள் அறைக்கு ஒபோய், கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிடுக்கும். மகனின் அருகில் வெகு நேரம் அமர்ந்திருந்தான். முகத் தையும் உடலையும் பாசத்தோடு தொட்டுத் தடவிப்பார்த்

து கொண்டான். அவன் கன்னத்தில் குனிந்து முத்த மிட்டான். விழிகள் சரமாகின.

நிர்மலா மீது குறை காண அவனால் முடியவில்லை.

அவன் மகன் அருகில் இருக்கும் வரை நிர்மலா அந்த ஜைரக்குன் வரவில்லை. அவன் வெளியேறிய பின்னர் தான் வந்தான்.

அவன் தன் கட்டிலில் வந்து விழுந்தான்.

அம்மா உண்ணச் சந்தியாமல் இருப்பதா? ஐயா ... கிளி செல்லம் ... அந்தப்பாச வட்டத்திலிருந்து அவனால் விலக முடியவில்லை. நிர்மலா, என் இப்படி நடந்து கொள்கிறாய்? உணர்ச்சியே இல்லாத ஜடமாக இருக்கிறாயே? நீ குடும்பத்தில் தனியப்பிறந்தவள். உங்கு சகோதர பாசம் எங்கே தெரியுப்போகிறது?

அவனை நித்திரை தழுவ வெகு நேரமாகியது.

நிர்மலாதான் காலையில் அவனைத் தட்டி எழுப்பி னாள். அவன் அருகில் ரமணன் தாயின் சேலையைப் பற்றிய படி நின்றிருந்தான். அவன் எழுந்து, மகனைத் தூக்க முயன்றான். அவன் தாயின் பின்னால் மறைந்து கொண்டான். இரவு போல வீரிட்டுக் கத்தவில்லை.

நிர்மலா அவனைத் தூக்கி எடுத்தாள்.

“ரமணு..இவர் தான் உன் அப்பா...”

ரமணன் தகப்பனை வெறிக்கப் பார்த்தான்.

தோட்ட வெளியில் நடப்பது நிம்மதியாக இருந்தது. அதிகாலையில் அவன் எழுந்ததும் செய்த முடிவு ஒன்று. எவ்வளவு விரைவில் தங்கைகளுக்குக் கவியாணம் செய்து வைக்கலாமோ அவ்வளவு விரைவில் மூடித்துவிட வேண்டும்.

தூரத்தில் மாமாவின் வீடு தெரிந்தது.

முற்றத்தில் பவளம் துணி காயப்போட்டுக் கொண்டு ரூப்பதும் தெரிந்தது.

6

ஊரில் நிகழ்ந்திருந்த மாற்றங்களின் கவுக்களை மாமா விள் வீட்டில் காணவில்லை. அதே பழைய வீடு. இரண்டு அறை, ஒரு தலைவாசல், மூசினி, இருப்பதற்கு அதே வாங்கு கள், செம்மண் படர்ந்த தலைவாசல் சீமெந்துத் தரை. தலைவாசலில் ஒரு பக்கத்தைப் புகையிலைப் பாடம் ஒன்று பிடித்திருந்தது. இன்னொரு முலையில் காயப் போடுவதற் கால மிளகாய்ப் பழங்கள் குவிந்து கிடந்தன. முற்றத்தில் தாய் ஆட்டைச் சுற்றி மூன்று குட்டிகள் துள்ளித் திரிந்தன.

வெளி மாற்றங்கள் இந்த வீட்டின் முற்றத்திற்குக் கூட எட்டிப் பார்க்கவில்லை என்று அவன் நினைத்தான். பவளம் தேநிஞ்சுடன் வந்தாள். அவளில் ஏதோ மாற்றம் தெரிவதாக அனுஸ்குப் பட்டது. அவளை ஆழமாகப் பார்த்தான்.

“என்ன அத்தான், அப்படிப் பார்க்கிறீயன்? தெரியா தலையைப் பார்க்கிற மாதிரி?...”

பவளம், அவன் மாமாவில் மகள். சீராஜனின் தங்கை. மாமாவிற்கு இவர்கள் இருவர் நாம் பிள்ளைகள். பவளத் திற்கு அவன் கவியாணமான தங்கையின் வயது. இப்போது பார்க்கும்போது, சிறிய பெண்மாதிரித் தெரிந்தாள்: “இல்லைப் பவளம்... உணவில் ஏதோ மாற்றம் தெரியுது...”என்றால் அவன். அவள் கலகவெனச் சிரித்தாள்.

“முந்தி நான் சேலை கட்டியிருப்பன். இப்ப கட்டை போட்டிருக்கிறன்.”

உண்மைதான். அவளின் தோற்ற மாற்றத்திற்குக் காரணம் அவனுக்குப் புரிந்தது. வெளியுலக மாற்றம் இந்த வீட்டில் நுழையவில்லை என சற்று முன் எண்ணியிருந்தான். மாற்றங்கள் எப்படியோ எவ்வடிவிலோ எங்கும் நுழைந்து விடுகின்றன.

“ஏன் சட்டை போட்டிருக்கிறோய் என்று நீங்கள் கேட்க வில்லை” என்று பவளம் கேட்டான்.

“அது உன் விருப்பம்... “என்றான் அவன்.

“விரும்பி நான் போடவில்லை. வயதைக் குறைக்க வேசம் காட்டியிருக்கிறேன், அத்தான். முப்பது வயதாகுது. எல்லாருக்கும் பாரமாக இருக்கிறன்...” அவள் நெடுமுச் செறிந்தான். அவனால் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க முடிய வில்லை. அவன் முத்த தங்கை உமாவிற்குக் கவியாணமாகி இந்த வருடங்களாகின்றன. முன்று குழந்தைகளுக்குத் தாயாகவும் மாறிவிட்டாள்.

பவளத்திற்கு மாமா பலவிடங்களில் கவியாணம் பேசிப் பார்த்து விட்டார். சினந்தோடு ஏழில் செவ்வாய் வேறு அவள் கல்யாணத்திற்கு தடையாகியது. சீராளனுக்கு அவன் தன் தங்கைக்காக நன்கொடை கொடுக்கப் போகிறான். மாமா ஐம்பதினாயிரம் கேட்டிருந்தார். சீராளன் கூட்டுறவுச் சங்கமொன்றில் கிளார்க்காக வேலை செய்கிறான். உத்தி யோகம் பெரிதாகவில்லை என்றாலும், ஒழுங்காணவன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கிளி அவனை விரும்புகிறாள். ஐம் பது எண்ண எழுச்சத்தைந்தாவது கொடுத்து இக்கவியாணத்தை முடித்துவிடவேண்டும். அவன் கிகாடுக்கும் பணம் பவளத் திற்கு தானே?

“என்ன அத்தான் மெளன்மாகிவிட்டியன்? நான் சட்டைபோடுவது பிடிக்கவில்லையா?...”

“சட்டைபோட்டால் தவறில்லை. ஆனால் அதற்குக் கூறும் காசனம் தான் சரியாகத் தெரியவில்லை. இந்தக் காலத்தில் கல்யாணமாகிக் குழந்தை குட்டிகளோடு இருக் கிறவையும் யாழ்ப்பாணத்தில் சட்டை போடுகின்மாம்... நீ போட்டால் என்ன?...”

பவளம் திட்ரெனச் சிரித்தாள்.

“ஓம் அத்தான்...பெரியமாயியின் மகள்...அதுதான் வாசகி அக்கா...இப்ப சட்டை தான் போடுகிறா...பெரிய பிள்ளைகளும் இருக்குது. வெளிநாட்டில் புருஙன். ஒவ்வொரு நாளும் காகிதக்காரனை எதிர்பார்த்து வாசலில் நிற்பா. யாரோ ஒரு பொடியன் இவ்வைக் கண்டிட்டான். ஒரு நாள் கண்ணைக்காட்டியிருக்கிறான். மறுநான் காதல் கட்டும் கொடுத்திட்டான். வாசகி அக்கா பெரிதாகக் கத்தி ஊரைக் கூட்டிவிட்டா. பொடியஞ்சுக்கு இப்பதாய்க்கும் மோனுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை. கள்ளருக்குப் பயந்து கவியாண மானவை இப்ப தாவிக்கொடியும் போடுகிறதில்லை...” பவளத்தின் சிரிப்புடன் அவனும் சேர்ந்து கொண்டான்.

முற்றத்தில் ஆட்டுக்குட்டிகள் துள்ளி விளையாடின. அவற்றின் கத்தல் ஒவி அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவன் முற்றத்தைப் பார்த்தான். பவளம் திட்ரெனக் கேட்டாள் : “உங்களுடனாவது உங்க மலைவி சந்தோசமாக இருக்கிறாவா?”.

அவன் வியப்புடன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“என்ன பவளம்?...”

“உங்க மனிசிக்குப் பெரிய பவர். ஒருத்தரையும் பரவாய் பண்ணமாட்டா. ஒன்றுக்கும் வரமாட்டா. கண்டா தூம் கதைக்க மாட்டா. வீட்டோடும் கோபமாம். நீங்க ஆவவையே கட்டினியள். டொனேசனைத் தாண்ண?...”

பவளத்தின் குரலில் அருடைதொணிப்பதை அவன் உணர்ந்தான். பவளத்தை மாமா அவளைச் செயியானம் செய்துகொள்ளுமாறு கேட்டிருந்தார். ஆனால், வீட்டின் நிலைமை அதற்கு இணங்கவில்லை. பவளம் தன் ரமாற்றத் தைக் கொட்டுகிறாளா?

“பவளம், நீ இன்னமும் அவற்றை மறக்கவில்லை...?”

“எப்படி அத்தான் மறக்கிறது? ஒவ்வொரு பெண்ணும் டைய மனசிலும் தனக்கு வரப்போகிற கணவன் பற்றிய கற்பனைகள்...எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கத்தான் செய்யும். நானும் அப்படி ஒரு ஆசையை மனதில் வளர்த்திருந்தன். அதை நீங்கள் நிராகாரங்கிவிட்டியள்.”

“இதெல்லாம் இப்ப கதைக்கிற கதையா, பவளம்? சின் ஜப்பிள்ளை மாதிரி. நான் உன்னுடன் அப்படியா பழகி வான்...?”

“நீங்க அப்படிப் யழகவில்லை. நீங்க தங்கச்சிகள் தமிழி...அம்மா...ஜயா என்று இருந்தியள். அதை நான் மறக்க வில்லை. நான் உங்களில் பிழை கொல்லவில்லை. நீங்களை வது சந்தோசமாக இருந்தால் சரி, எனக்கு அதிலும் சந்தேகம்...”

சன்முகம் பவளத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான். வளுக்கு எல்லாம் தெரியுமோ? நிர்மலாவிற்கும் அவனுக்கும் இடையிலான பிரச்சினைகளின் விரிசலை இவள் அறிந்திருக்கிறானோ?

“எனக்கு ஜயா கவியானம் போத இடமில்லை. கவியானம் செய்யத் தான் போற்ற. ஆனால், மனசில் ஒருத் தரை வைச்சூக் கொண்டு இன்னெனுகுத்தருடன் சந்தோசமாக வாழ முடியும் என்பதில் சந்தேகம். என்னைப் போலத்தான் நிர்மலாவும்...”

அவன் சிலகணங்கள் நிலைகுலைந்து போனார். பவ எம் எதைச் சொல்ல முயல்கிறாள்? நிர்மலாவைப் பற்றி ஏதாவது அதூரு சொல்லப் பார்க்கிறானா?

“முதல் தாளி கலியாணம் பேசினியள்...மூன்றாம் நாள் தாலி கட்டிவிட்டியள்? எதை விசாரித்தியள்? உங்களுக்குப் பெண்ணிலும் அவர்கள் தந்த வீடு வளவு, காணி நகைட்டு, டோயேகள் இவற்றிலதான் கவனம் இருந்தது”

“பவனம், தயவு செய்து...உன்னைப் பற்றி நான் உயர்ந்த அபிப்பிராயம் வைச்சிருக்கிறேன். வீணாகப் பழி சுமத்த முயலாடே”

“அதனாலதான், அத்தான் சொல்லுறங். நிர்மலா விற்கு பகிரதன் என்பவரில் காதல் இருந்தது. அதைத் தெரிந்து தாங்கள் அவசரமவசரமாக அவனுக்குக் கலியாணம் கட்டிலைச்சீரம். அவர்களுக்கு வெகுகாலமாகத் தொடர்பினந்தது. நாங்க அவவின்ற ஊராக்கள் என்று தெரிந்தும் நீங்கள் எங்களிடம் விசாரிக்கவில்லை. கல்லுக் குத்திவிடுவம் என்று இரகசியமாகச் சுனியாணம் செய்தியள். கலியாணத்திற்கு மூதல் ஒருந்தனை விரும்புவதில் தவறில்லை. ஆனால் கலியாணம் செய்து கொண்டால் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும்.”

அவன் வாங்கைவிட்டு எழுந்திருந்தான். நிர்மலாவை அவனுக்குத் தெரியும். பவனம் தன் ஏமாற்றத்தைத் தீர்த் துக் கொள்ள அபாண்டமான பழியைச் சுமத்துகிறாள்.

“உங்களை எல்லாரும் ஏமாத்துகினம்...ஊர் எல்லாம் தெரிந்த விசயம். உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கக்கூடாது. நான் ஒருங்காலும் உங்களுக்குப் பொய் சொல்ல விரும்ப மாட்டன். பகிரதன் உங்க வீட்டிற்கு அடிக்கடி வாற விசயம் ஊரெல்லாம் தெரிந்த பரக்கியம்...உங்களுக்கு மட்டும் தெரியாத ரகசியம்.” அவன் விருட்டென்று முற்றத்தில் இறக்கினான்.

உடலெல்லாம் பற்றி எரிவதுபோல உணர்ந்தான். ஆந்தான்யுகளின் இழப்புகள். ஊரில் என்னென்னவோ நடந்து விட்டன. நிர்மலா அப்படியிருக்கமாட்டாள். அப்படி இருக்கக் கூடாது.

“நான் வாறன் பவளம்...மாமா வந்தால் நான் வந்தாலாகச் சொல்.” பவளம் இருக்கத்துடன் சிரித்தாளி.

“தீங்க வந்த விசயத்தையும் தெரிந்து கொண்டு போகுக...”

அவன் திரும்பி அவனைக் கலாகத்துடன் பார்த்தான். பிள்ளை மீண்டும் வாய்கில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“இன்னை மூக்கும், கிளிக்கும் கவியானம் பேசி முற்றாக கூத்தாலே வந்தியா?”

“அதில் இனிப்பேச என்ன இருக்குது...பேசி முற்றான விசயம்தானே? -மாமா கேட்டபடி சிதைந் தந்து சிரானனை எடுக்கப் போறன்.”

அவன் உதடுகளில் புன்சிரிப்பிபான்று கோடிட்டது.

“அத்தால், நீங்க ஊர் உலகம் தெரியாமல் வளர்ந்திட்டியோ. காதல் என்பது காலதாமதமானால் நினைத்தி இருப்பது அரிது, அத்தான். கிளிக்காக அவ்வளவு காலம் அன்னன் காத்திருக்கத் தயாராகவில்லை. அவனுக்கும் ஒரு பெண் தேவைப்பட்டது...” அவன் எங்கோ வெறிக்கப் பார்த்தாள்.

“நீ என்ன சொல்கிறாய், பவளம்?”

“அன்னன் ஒரு வரியமாக இங்க வாறதிகிலை...அவன் எங்கையோ ஒருத்தியைக் கட்டிக்கொண்டு, போயிட்டான். ஜல்லாரும் உங்களை மாதிரி இருக்க முடியுமா?...” பவளத்

தின் கணகள் கலங்கின. அவள் முத்திதைத் திருப்பிக் கண் என்றைத் தடைத்துக் கொண்டாள்.

அவள் குவைத்தினிருந்து வந்து இன்னமும் இரண்டு நாட்கள் கழியவில்லை. அதற்குள் இடிமேல் இடியாக ஜூந் தாண்டுள்ள மறைக்கப்பட்டிருந்த சம்பவங்கள் இறங்குகின் மறை. யூரில் எவ்வளவோ நடந்துவிட்டன. எல்லாரும் என்னவா வற்றையும் மறைத்து விட்டார்கள். ஏன்? அவள் எதுவித கவலையும் இல்லாமல் அங்கு இருக்க வேண்டும் என்பதற் காகவா? இருக்காது. எதுவித கவலையுமில்லாமல் உழைத்து எனுப்ப வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இருக்கும்.

அவள் டூடல் சோர், உள்ளம் எரிமலையாகக் குழும நடந்தான். ஏமாற்றங்கள். ஏமாற்றங்கள்.

காலையில் நடந்துவரும்போது இதமாக இருந்த தோட்ட வெளி இப்போது குடேறிக்கிடந்தது. செடிகளுக்கு நீர் இறைத்திருந்தார்கள். அப்படியிருந்தும் அந்தக் காங்கை வெப்பத்தில் நிலம் கொதிப்பாக அவனுக்குப்பட்டது.

சீரான் ஏமாற்றிலிட்டான் என்பதிலும் நிர்மலாபத்தி பவளாம் தெரிவித்த செய்திகளின் தாக்கத்தை அவணால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அப்படியொரு செய்தியை எந்தக் கணவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்?

வழியில் அவளைத் தெரிந்த பஸ் ககம் விசாரித்தனர்.

"தமியி, எப்ப வந்தது? எப்ப போறது? என்னென்ற கொண்டு வந்தீர்?" என்பதாகவே அவணிசாரனானார்கள் இருந்தன. அவன் தரித்து நின்று அவர்களுக்குப் பதில் கொல்லும் நிலையில் இருக்கவில்லை. ஒரு விதமாகச் சமாளித்துக் கொண்டு நடந்தான். இதயத்தில் படபடப்படும் குழற்றும் எஞ்சியிருத்தல்.

கழியில் வாசிக்காலை குதூக்கிட்டது. அதற்குள் நுழை ந்தான். எவரும் இருக்கவில்லை. இன்றைய தினசரிகள் எதுவும் வரவில்லை. நேற்றைய தினசரிகள் பக்கமிழந்து கிடந்தன.

வாங்கில் அமர்ந்து ஒரு தினசரியைப் பிரித்தான். ஒரு மூலையில் கிடந்த செய்திதான் கண்களில் பட்டது.

"...வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த கணவன், மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயான் தன் மனைவி பக்கத்துவீட்டு இளை ஞானுடன் எங்கோ ஒடி விட்டாள். தேடிப்பிடித்துத் தரும் படி பொலிசில் முறைப்பாடு...செய்திருந்தான்." செய்தி மனதிற்கு ஏரிச்சலாக இருந்தது. பேப்பரைச் சமூற்றி வீசி விட்டு விறுவிறுவென வீட்டிற்கு வந்தான்.

ஹோவில் யாருடனோ நிர்மலா பேசிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அவன் படிகளில் ஏறினான்.

"இவர் தான் என் கணவர். பகிரதன்...என்னுடன் படித்தவர்" என்று நிர்மலா ஓர் இளைஞனை அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்.

7

வெயில் உச்சிக்கு ஏறி இருந்த வேளையில் சந்தியில் கண்முகம் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினான். தானு வீட்டை நோக்கி நடக்கும் போது, உள்ளத்தில் இருளாகக் கவிந்து கிடந்த பவளம் தெரிவித்த செய்திகள் விசவரூபம் எடுத்தன. நிர்மலா அப்படிப்பட்டவளா என்ற சந்தேக விதை வேகமாக வருந்து விருச்சமாகி அவனை அப்படியே அழுக்குவது போல இருந்தது.

எவ்வளவு இலகுவாகவும் சிறு சலனமுமின்றி நிர்மலா பகிரதனை அவனுக்கே அறிமுகம் செய்து வைத்தாள்:

"...இவர் தான் பசீரதன் என்னுடன் படித்தவர்.."

அவன் இதயத்தில் பொங்கி எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொள்ளக் கண்டப்பட்டான். "ஹலோ..." என்ற படி அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டான். கடலாகக் குழு நூம் உள்ளாம்.

"தவறாக நினைக்க வேண்டாம். அவர் அப்படித் தான் எவருடனும் கலகலப்பாகப் பழக மாட்டார்." என்று நிர்மலா கூறுவது கேட்டது. அறைக்குள் போன்றையுடன் அவன் வெளியில் வந்து படிகளில் இறங்கி நடந்தான். நிர்மலா அவன் செல்வதை வியப்பின்றிப் பார்த்தாள். எதுவும் பேசவில்லை.

அவன் ஒழுங்கையில் இறங்கியபோது, வெயில் குட்டிற்கு வேலியோரப் புளியமர த்தின் நிழலில் வேலுப்பின்னை ஒதுங்கி நிற்பது தெரிந்தது. தோளில் போட்டிருந்த சால் வையால் முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துட்டத்துக் கொண்டு அவர் நின்றிருந்தார். அவர்கையில் மடித்துக் கட்டிய உமல் ஒன்று.

அவனைக்கண்டதும் அவர் சிரித்தார்.

அவனும் நிழலில் ஒதுங்கினான்.

"எப்படி அம்மான்?..."

"ஏதோ இருக்கிறம் தம்பி. நீ வாறதாகக் கேள்விப் பட்டன். நேற்றே வந்திட்டாய் என்று கேள்விப்பட்டன். மனிசி வீட்டிலிருந்து வாறியாக்கும். எப்படி நல்லா உழைச்சுக் கொண்டு வந்தியோ? இன்னும் இரண்டு குமர் இருக்கு தாக்கும். இரண்டின்கும் இம்முறை கவியாண்ம கட்டில்வக்கப்போறியோ?"

அவன் அவரைப் பார்த்து துயருடன் சிரித்தான்.

“எப்படியாவது இரண்டு தங்கச்சிமாருக்கும் கவியானம் செய்து விட வேண்டும் அம்மான். எங்கையாவது நல்ல மாப்பிளையாப் பேசுங்களேன்.”

“ஊரெல்லாம் மாப்பிளையிருக்குத் தமிழி. ஆனா அவங்களை வாங்க முடியாது. ஒவ்வொருத்தன்ற ரேற்றும் வானத்தை எட்டுது. ஒவ்வொரு உத்தியோகத்திற்கும் ஒவ்வொரு விலை. அந்த விலை கொடுக்க வழியிருந்தால் மாடுகளை அவிழ்க்கிற மாதிரி அவிழ்த்து வரவேண்டியது தான். எங்களைப்போல ஏழையள் என்ன செய்கிறது? அது சரி தமிழி, கிளிக்குத் தான் மச்சான் பொடியன் ஒன்று முற்றாக்கியிருந்ததெல்லோ?...”

“அது குழம்பிப்போச்சது, அம்மான். அவன் வெறை எங்கேயோ கட்டிவிட்டான். வீடு வளவு. நகை நட்டு ஒரு வட்சம் காச கொடுப்பன். என்ன வேலையென்றாலும் பரவா யில்லை.”

வேலுப்பிள்ளை சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழந்தார்.

“சின்னத்துரையார் தன்ற இரண்டாவது பொடியனுக்குப் பெண் பார்க்கிறார். பொடியன் வாத்தி. இவ்வளவு சீதாம் கொடுக்கிறதென்றால் பேசிப் பார்க்கலாம். பார்க்கலாம். புதுக்கக்கட்டிய வீடு தானே கொடுப்பாய்?...”

“ஓமோம்... இன்றைக்கே பேசுங்கோ, அம்மா ஞ. ஊரோடு... அந்தப்பொடியனும் நல்ல சாது. எனக்குத் தெரியும்... எப்ப ரீச்சரானவன்?...”

“கிட்டடியில்தான்... ஐம்பதாவது சின்னத்துரை டொனைசன் கேட்பார். சரி என்று சொல்லவோ?...”

“சொல்லுங்கோ... கெதியில் தங்கச்சிகளுக்குக் கவியானம் நடந்தால் சரி, அம்மான்.”

“நீ கவுனிப்படாக்கத். எல்லாத்துக்கும் பின்னேரம் வீட்டிற்கு வாறன்.” வேலுப்பிள்ளை புளியமர நிழலைவிட்டு ஒழுங்கையில் கால் பதித்தார். அவர் கையில் வைத்திருந்த மால் தவறி விழுந்தது. சண்முகம் அதனை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

“இதென்ன எம்மாணி, ஆட்டிறைச்சியே?..”

“இல்லைத் தமிழி, ஆடு குட்டி போட்டது...”

சண்முகம் அவரை வியப்புடன் பாரித்தார்கி. அவர் தொடர்ந்தார்: “ஆடு குட்டி போட்டால் கண்டியோ. இளங் கொடியை உமவில் போட்டு ஆலமரமொன்றில் கட்டிவிட வேணும் அப்பத் தான் நல்லாப் பால் கறக்கும். தெரியாதனு மாதிரி கேக்கிறாயி... அது தான் ஆலடிக்குக் கொண்டு போறன்.” என்றபடி அவர் நடந்தார்.

அவனுக்கு அந்நிலையிலும் சிரிப்பு வந்தது. காலம் எவ்வளவு முன்னேறி விண்வெளி யுகத்திற்கு வந்துவிட்டது. ஆலமரத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டால் ஆடு பால் அதிகம் ஏற்கக்கும் என்று வேலுப்பிள்ளை நம்புகிறார். அவன் வீட்டில் ஜயா அப்படித்தான். அவன் பிறந்த போது உலக்கையால் கூறையைத் தட்டினாராம். ஆண் பிறந்தால் கூறையைத் தட்டுவது வழக்கமாம். முற்றத்துப் பலா மரம் காய்க்காது இருந்தபோது, அப்போது அவனுக்கு ஆந்து வயது. ஒரு நாள் இரவு அவனை நிர்வாணமாக்கி, கையில் உலக்கை கொடுத்துப் பலா மரத்தை இடிக்கச் சொன்னார். அவனும் அப்படிச் செய்தான். இன்று பலாமரம் காய்க்கின்றது. அதற்குக் காரணம் அவன் உலக்கையால் இடித்தது தான் என்பதில் அவனுக்கு இன்றும் நம்பிக்கையில்லை. வீட்டில் தங்கை யாராவது மாத விலக்கு ஆயில், ஜயா புதிய வீட்டில் இருங்க விடமாட்டார். பழைய வீட்டுத் தலை வாசு வில், கரிக்கோடு போட்டு மூன்று நாள் இருக்கச் சொல்கிறார் என விளி எழுதியிருந்தாள்.

எவ்வளவு தான் மாற்றங்கள் வெளியுலகில் ஏற்பட்டாலும் மக்களின் மனதில் ஆழமாக வேறுஞ்சிய பண்பாட்டுக் கோலங்களை மாற்றுவது இலகுவானதன்று.

அம்மாவும் அப்படித் தான். ஜயாவின் வாரித்துக்கஞ்சகு மறுவார்த்தை சொல்லத் தெரியாது. ஆனால், நிர்மலா?...

அவன் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் தீ பற்றிய உணர்வு.

எவ்வளவோ ஆவலுடல் வந்தான். அன்றிரும் தனி மையே எஞ்சியது. அவன் அதற்குச் சொன்ன காரணத்தைக் கூட அவன் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகவிருந்தான். அவன் வாடிகால் நேடிக்கொண்டு தனிகைத் தவிக்க விடுகிறானா என்ற நினைவின் கீறல் அவனைக் கலங்க அடித்தது.

வீடு நோக்கி நடந்தான். சென்ற இரவு வந்தபோது அந்த ஒழுங்கையில் தெரிந்த மாற்றங்கள் அவ்வளவு தூரம் தெரியவில்லை. பகனில் வரும்போது மாற்றங்களின் கோலங்கள் புலனாகின. அந்த ஒழுங்கையில் வாழ்வின்ற அயவர்களில் பத்துப் பேராவது வெளி நாட்டிடல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உழைப்பின் வியர்வை வீடுகளாகவும் அன்றாளிகளாகவும் உயர்ந்து நிறுகின்றன என அவன் என்னிக் கொண்டான்.

அந்திய மன்னில் வெயிலுக்கும் குளிருக்கும் ஈடு கொடுத்து, மன உணர்ச்சிகளைச் சாகடித்து வாழ்ந்து, அவர்களின் உழைப்பை வாங்கும் அரபிகளின் ஏசுக்களையும் வில விடத்து அடிகளையும் தாங்கி அனுப்புகின்ற பணத்தில் இங்கிருப்போர் ஆடம்பரங்களைக் கூட்டி, கொள்கின்றார்களோ? வெளியிவிருந்து வருகின்ற பணத்தின் தொகையைக் கொண்டு அது இலகுவில் சம்பாதிக்கப்பட்டதென்று நினைக்கிறார் கோரா?

இரத்தம் சிந்திய பணம். பத்து அடி உயரம் கூட்டுறத் தெரியாத இந்த மண்ணின் இளைஞர்கள் இருபது மாடிக் கட்டிடத்தில். அந்தரத்தில் நின்றபடி பெயின்ற அடியினால் வெளவில் வெயிற் ரக்குகளைக் கணவேகத்தில் செலுத்த வேண்டிய பயங்கரத்தை, ஒவர் ரைம் உழைப்பிற்காகப் பாதக மாண் காலநிலையிலும் கஷ்டப்படும் அவலங்களை அவன் கண்டிருக்கிறான். தார் நிரப்பிய கப்பல்களின் கொதிக்கும் தளங்களில் வதங்கித் தொழில் செய்யும் இளைஞர்களின் தயரை இவர்கள் அறிவுதில்லை. இந்த மண்ணில் ரிடீர் ஆக இருந்தவர்கள் அந்த மண்ணில் அதிக சம்பளத்திற்காகக் கார் டிறைவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்த மண்ணில் சேர் வயர்கள் அந்த மண்ணில் சலவைத் தொழிழ்ர்களைகளில் தொழிலாளிகளாக வேலை செய்கிறார்கள்.

“நானிகள் அங்கு இவ்குவாகச் சம்பாதிக்கவில்லை. எங்களை அழித்துக் கொண்டு தான் சம்பாதிக்கிறோம்!” என்று பெருங்குரவில் கத்தவேண்டும் போவப்பட்டது.

வீதிகளில் மோட்டார் சயிக்கில்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பதைக் கண்டான். வெளிநாட்டில் வேலை செய்து விட்டு வந்து வாங்கி ஒடுபொர்களிலும், வெளிநாட்டில் உழைப்பவர்களின் பணத்தில் வாங்கி ஒடுபொர்களே அதிகமாக இருந்தனர். வீடுகளில் அளவிற்கு மீறிய ஆட்பரப் பொருட்கள். ஆட்டுக்கல் இன்று யாழிப்பானத்தின் பல வீடுகளில் மூலையில் ஒதுங்கிய்த்து. உரல் கோடியில் தூங்குகிறது. துவா பல வீடுகளில் இரக்கப்பட்டுளிப்பது. பழைய ரேடியோக்கள் தூசபடிகளின்றன.

வீடுகளின் கூரைகளிலிருந்து தொங்கிய உறிகள் புறிறக் கப்பட்டு, அவ்வீடுங்களில் பூக்களுடன் மக்கிரய்கள் தொங்குகின்றன. சிரித்திரன் சுந்தர் தனது பத்திரிகையில், முழுசியத்தில் வைக்க வேண்டிய பொருட்கள் என யாழிப்பானத்தின் பாவனைப் பொருட்களைப் பற்றி ஒருகார்ட்டுனே கீறி பிருந்து நினைவு வருகின்றது. கள் குடிக்கும் பிலா, அரிசி

கொழிக்கும் களது, மாவிடிக்கும் உரல் உலக்கை, உறி, பெட்டி பெட்டமே. வாங்கு எல்லாம் ஒதுங்கிலிட அங்கு நின் இடங்களை நல்ல பொருட்கள் பிடித்து வருகின்றன.

அவனுக்கு அம்மம்மா வைத்திருந்த கொட்டப்பெட்டி தினைவு வருகின்றது. பாலயோலைக் குத்தாள் இழுமிக் கூப்பட்ட அது இரண்டு அடுக்குகளாக் கொண்டது. உள்ள இக்கில் சிழுவி தனது சிறு சேமிப்பையும் வெளியடுக்கில் பெற்றிலை கீவதூம் வைத்திருக்கும்.

“அம்மம்மா, ஜந்து சதம் தானே...இனிப்பு வாங்க...” என்று அவன் கேட்டால் மடியில் செருகியிருக்கும் கொட்டப்பெட்டியை எடுத்து முடியைத் திறந்து, வெளியடுக்கை எடுத்துப் பக்கத்தில் வைத்து, உள்ளடுக்கிலிருந்து ஜந்து சதம் எடுத்துக் கொடுக்க பத்து நிமிடம் செல்லும். அம்மம்மா பணத்தை எவ்வளவு இருக்காதச் செலவழித்தார்?

அம்மம்மாவின் இறப்பு வீட்டிற்குக் கூட நிர்மலா வருகின்றன.

அவன் இதயத்தில் நெருஞ்சியாக ஒரு முடி குத்தியது. தாரத்தில் அவன் தாய் வீடு தெரிகிறது. பெரிய வீடு தான், சிறிதாகக் கட்டியிருக்கலாம். வீட்டுமதில் அளவிற்கு மீறிய ஆடம்பரத்துடன் கட்டப்பெட்டிருப்பது இப்போது தெரிகின்றது. நெளிவ சுழிவுகளுடன் அதிக பணத்தை அது விழுங்கியிருக்கும். மதின் தேவை தான். இவ்வளவு விரையம் தேவையில்லை.

முற்றத்தில் பிரவேசிக்கும் போது, எண்ணமல் பெயின்றில் வீடு பிரகாசிப்பது தெரிந்தது. பத்தாயிரத்தை அது மட்டும் எடுத்திருக்கும்.

அவனைக் கண்டதும் அந்தக் குடும்பம் மகிழ்ந்தது.

“வாங்க அண்ணே...” என்று வரவேற்றாள் கிளி.

“வடிவா அண்ணையோட கணத்தைக் கூட அண்ணி விடவில்லை...”என்று குறைப்பட்டாள் செல்லும்.

அவன் ஹோஸ்ஸெப் பார்த்தான். ஹோவில் சௌபா செற் இடப்பட்டிருந்தது. பிளாஸ்ரிக் கதிரைகள் நான்கு காணப்பட்டன. பேமிக்கா பதிக்கப்பட்ட டெனிங் ஹெபிள் அழகாக இருந்தது. அலங்கார மின்பல்புகள் பொருத்தப் பட்டிருந்தன.

அறைகளில் ஆர்ப்பிக்கோ மென் மெத்தைகளுடன் கட்டில்கள் காணப்பட்டன. அறையில் மின் விசிரியும் தெரிந்தது. ஹோவில் வெளிநாட்டுப் பிளாஸ்ரிக் பூக்களுடன் மகிரம்கள் தொங்கின. சோக்கேஸ் நிறைய வெளிநாட்டுச் சாமான்கள் நிரம்பிக் கிடந்தன.

அவன் ஒருகணம் நிலைகுணந்தவன் போவக் காணப்பட்டான். இவை அவசியம் தானா? அவசியமாகவாம். ஆணால் இவற்றிலும் அவசியமான காரியங்கள் இருக்கின்றன. அவன் முன்னால் இரண்டு வயது வந்த தங்கைகள் நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்காகத் தான் அவன் வெளிநாடு சென்றான். அவன் இவ்வளவு செலவுடன் வீடு எழுத்து நிற்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவன் கணக்குப்படி இரண்டு இலட்சமாவது சேமிப்பில் இருக்க வேண்டும்.

“தம்பி, இதைக்குடி...”என்று அம்மா கிளாகை நீட்டிக்காளான்.

ராமி கிளாவில் நிரம்பியிருந்தது. தேநீருக்குப் பதிலாக ராங்,

அதன் விலை..? அவன் எதுவும் பேசாமல் வாட்டிக் கொண்டான்.

“அம்மா...தங்கச்சிக்குக் கவியானம் பேச வேணும் கெதியில் முடிச்சிட்டால் நிம்மதி. இப்ப எவ்வளவு பாங்கில்

இருக்குது?"

"ஒரு முப்பதினாயிரம் என்ற பூபாலன் சொன்னவன்..." என்றாள் அம்மா.

"என்ன விசர்க்கதை பேசிறியள், அம்மா. அவ்வளவு தாணா?..." அவன், திகைப்புடன் கேட்டான். அம்மா அவனை வியப்புடன் பார்த்தான்.

"ஏன் தமிப்பி?...வீடு கட்டியதில் நாலு இலட்சம் போக் கசு...கடன் இருந்தது. உணக்குத் தெரியுந்தானே. சடுமீடு டம்...இருபதினாயிரம்...கிளிக்கு ஒரு சங்கிலியும் மூன்று சோடி காப்பும் செய்தம்...அவ்வளவு தான்."

அவன் நிலைகுலைந்து போனாள். அவன் அனுப்பிய பணத்தில் அவர்கள் தாராளமாகச் செலவழித்து விட்டனர்.

"இப்ப வீட்டுத் தேவைக்கு எவ்வளவு தேவை சொல்லு பார்ப்பும். மூவாயிரம் இருந்தாலும் காணாது. தமிழ்." என்றாள் அம்மா. ஐயாவின் இருநாறு ரூபாவுடன் சிலியம் நடத்திய அம்மாவா இப்படிக் கூறுகிறாள்?

8

மத்தியானம் சாப்பிடும்போது அம்மா சொன்னாள்: "உவன் சிராளன் தன்ற எண்ணப்படி கலியானம் கட்டிவிட்டான். எங்களை நம்பி வைத்து ஏமாத்தினிட்டான். அதுவும் நல்லத்துக்குத்தான் நாங்க இவ்வளவு சீதனம் கொடுத்துப் போயும் போயும் சங்கக் கடையில் வேலை செய்கிறவரையே எடுக்க வேணும்?"

சண்முகம் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாகச் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்தான். அவனுக்கு இங்குள்ள நிலைமைகள் எரிச் சலையும் கவலையையும் தந்தன். இரண்டு குமருகளைச்

கரை சேர்ப்பதற்காக அவன் அனுப்பிய பணத்தில் ஒரு குமரைக் கூடக் கரை சேர்க்க முடியாது போலப்பட்டது. தனக் கெணக் கொண்டு வந்தவற்றையும் பொருட்களையும் வீற்று விட வேண்டியது தானோ. இவர்கள் எவ்வளவு பொறுப்பில்லாமல் நடந்து விட்டார்கள். சிக்கனமாக இருக்கவேண்டிய நிலையில் கைநிறையச் செவழித்துவிட்டு அவனை எதிர்பார்த்திருக்கிறார்களே?

அவன் ஹோவில் இருக்கும்போது செல்வம் வந்தாள். அவன் முன் இருந்தாள்.

“அன்னி ஏதாவது சொன்னாவா, அன்னை? நீங்கள் சந்தோசமாகவில்லை. முகம் வாடிக் காய்ஞ்ச யோய் இருக்கிறியன்?”

அவன் தங்கையை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டுத் துயருடன் சிரித்தான்.

“ரமணன் உங்களுடன் சேர்ந்தானா அன்னை?...”

அவன் இதயத்தின் ஒரு மூலையை யாரோ கசக்கியது போலத் துடிப்பு.

அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

“அன்னை...”

“இங்கு இவ்வளவு நடந்தும் எதையும் ஏனாக்கு ஏன் எழுதவில்லை, செல்வம்?”

“உங்களுக்கு எழுதிக் கவலை தரக்கூடாது என்றுதான்...”

“சீராளன் கவியானம் செய்ததை அறிவித்திருக்கலாமல் வாரா?—”

செல்வம் தலையை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஹோலை கண்களால் கழற்றிப் பார்த்தாள். யாராவது நிற்கிறார்களா என்று பார்ப்பது போலப்பட்டது.

அம்மா அடுக்களையில் பாத்திரங்களைக் கழுவிக் கொண்டிருந்தான். கிளி பாத்ருமில் குளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மச்சான் இங்கே வந்தவர் .. அக்கா தான் அவருடன் முகம் கொடுத்துப் பேசவில்லை, அண்ணே? ..”

“எங்கேயோ கலியானம் கட்டிவிட்டு இங்கு வர அவருக்கு என்ன ஆணிச்சல்? ..”

“அதுக்கு முதல் ஒரு ஆறு மாதத்திற்கு முன் வந்தவர். அக்கா நல்லா மாறிவிட்டா அண்ணே. நாங்க வசதியாக இருக்கிறது. போயும் போயும் சங்கக் கடையில் மனேச்சராக இருப்பவரையா கட்டுகிறது என்று கிளியக்கா சொல்லத் தொடங்கிவிட்டா. அவவுக்கு மனசில பெரிய எண்ணைம், இப்ப அண்ணை பணமும், வசதியும் வந்ததும் பழைய உறவு கரும் மாறிவிட்டது. மச்சானை அவர் அவட்சியப்படுத்தினா அவர் ஒருநாள் வந்தார். அவள் அவருடன் பேசவேயில்லை அவர் போய்விட்டார்...”

“அம்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லையா? ..” என்று அவன் செல்வத்திடம் துயரமாகக் கேட்டான்.

“அம்மாவும் கிளியக்கா பக்கந்தான். பெரிய மாப்பிள் களையாக டொக்டராக, இஞ்சினியராகப் பார்க்கிற எண்ணைம் அவர்களுக்கு. அண்ணை, நீங்க பாவம். எங்களுக்காக எவ்வளவைத் தியாகம் செய்தியள்...”

அவன் பேசக்கூடிய நிலையில் இல்லை. யாகை நோவது?

“ஜியா என்ன சொன்னாலும் ஒருத்தரும் கேக்கிற தில்லை. கண்டபாட்டிற்குச் செலவழியாதையுங்கோ என்று ஜியா கத்துவார். அதையும் கேட்பதாகவில்லை. பூபாலன் சுரியான செலவாளி. பிரிச் ஒன்று வாங்க வேண்டுமென்று சொல்கிறான் இவர்கள் இப்படி நடக்கிறது எனக்குச் சரி

யாதப்படவில்லை. அவ்வளி கோவிச்சது சரிபோலப்படுகிறது...”

நீர்மலை கோபித்தது சரியாக இருக்கலாம். ஆனால், அவள் நடந்து கொண்ட முறைகள் சரியாகவில்லை. பவளம் கூறியவை உண்மையாக இருக்குமோ? இவர் பகிரதன் வெஞ்ஜுட்டுப் படித்தவர்? என்று எவ்வளவு இலகுவாகச் சரியாதாரனாக அவள் அவனை அறிமுகப்படுத்தினாள்?

அண்முகம் எழுந்து வெளியே வந்தான். பழைய வீட்டு டிள் தலை வாசல் குந்தில் ஜயா அமர்ந்திருந்து கருட்டுப் புகைத்துக் கொண்டிருப்பது தெர்ந்தது. அவன் தலை வாசலிற்கு வந்து அங்கிருந்த வாங்கில் அமர்ந்தான்.

மனதில் இருந்தாற்போல அகமதி குற்றது போன்ற நினைவு. இதயத்தின் திக்கு முக்காட்டம் நீங்கியது போல இருந்தது. புதிய வீடும், அங்கிருந்த நல்ல பொருட்களின் குழுமம், சுதாால் மாற்றிய மனித உறவுகளின் தகிப்பும் நீங்கிய நிம்மதி. பண்யோலையால் வெய்ந்து சான்ததால் மெழுகிய தலை வாசலில் அழர்ந்தபோது ஏற்பட்டது.

ஜயாவின் நிம்மதி இரட்சியம் புரிந்தது. இத்தலைவாசலில் தான் அவள் ஓடி விளையாடினாள். அம்மட்மாவின் மடியில் தவழ்ந்தாள். இரு தலைமுறைகளுக்கு மேல் இந்தலைவாசல் கண்டிருக்கிறது. இங்கு தேவைகள் குறைவு. வாங்குகளும் குந்துகளும் வந்தவர்களுக்கு இருப்பிடம் தந்தன். பண்யோலைக் கூரை கடுங்கோடை வெயிலிற்கும் குளிர்மையைத் தந்தது. இங்கு மின்விசிறி இல்லை. மின்விளக்குகள் இல்லை. சோபார் செட்டுகள் இல்லை.

நிம்மதி இருந்தது. வசதிகள் கடக்கூட நிம்மதி அழிகிறதோ?

ஜயா அவனைப் பாத்துச் சிரித்தார்.

“இந்தப் பழைய வீட்டைப் புடுக்கிடங்கிறந்துவிட்டு செல்வத்திற்கு ஒரு புது வீடு கட்ட வேண்டும் என்கிறேன். நான்

இருக்குமட்டும் இங்க தான் இருப்பன். நான் செத்த பிறகு என்னவாவது செய்யுங்கோ என்றிட்டன் தம்பி. எனக்கு அந்தப் புதிய வீட்டிற்குள் போனால் குதைக்குள் அடை பட்ட உணர்வு தோன்றுகிறது.”

“அனியாயமாக நாலு இலட்சத்தை ஒரு வீட்டில் செல வழிக்கிட்டியன் ஜயா. சிறிசாகக் கட்டியிருக்கலாம். நான் இரண்டு தங்கச்சிகவையும் ஒரு விதமாகக் கரைசேர்க்கலாம் என்று நம்பி வந்தன். இப்ப ஒன்றிற்கே சங்கடம் போல இருக்குது.”

மகனை அவர் கவலையோடு பார்த்தார். நிலைமைகளை அவர் புரிந்திருந்தார்.

“நான் எவ்வளவோ சொன்னேன். கேட்டால் தானே? உண்மச்சான் சீராளனுக்குக் கிளியைச் செய்வதாகவிருந்தால் மூற்று வரியத்திற்கு முதலே செய்திருக்கலாம். சீராளன் பாவம். இந்த வீட்டில இருக்கேக்க கிளிக்கு அவனை பிடித்திருந்தது. கல்வீட்டிற்குப் போனதும் பிடிக்கவில்லை. அவனைக் கவியாணம் கட்டும்படி வற்புறுத்தினால் மருந்து முடிப்பன் என்றாள். உனக்கும் விருப்பமில்லை. கடிதம் எழுதியிருக்கிறாய் என்று சொல்லிச்சினம் ..”

“நான் அப்படி ஒன்றும் எழுதவில்லை. ஜயா.” என்றான் சன்முகம் வேகமாக “இங்க என்னவென்னவெல்லாமோ நடந்துவிட்டது. போகட்டும். ஏதோ என் கடமை என்று நினைத்துக் கொள்கிறன்.”

அவன் நீண்ட பெருமூச்சை வெளிவிட்டபடி தட்ப்பகன்ப் பார்த்தான். அவர் கவலையோடு அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு. குறைச்சுருட்டை தட்டியில் செருகியபடி ஏதோ கூற முயலும்போது, கேற்றைத் திறந்து கொண்டு வேலுப் பிள்ளை உள்ளே வந்தார்.

“நான் தான் வேலுப்பிள்ளை அம்மானை வரச்சொன்னன்.” என்றான் சண்முகம். “வாரும்...” என்று ஜயா வரவேற்றார். வேலுப்பிள்ளை வாங்கில் அமர்ந்தார்.

“ஒவ்வியரின் மோனும் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்திட்டான். அங்க ஒருக்கா போனன். அங்க தேப்பனும் மகனும் ஒன்றாக இருந்து குடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்கள் கானும். என்னைக்கண்டதும் கமோன் வேலுப்பிள்ளை. ஒரு கிளாஸ் எடுத்தோ. வெளிநாட்டு விஸ்கி என்கினம். சும்மா சொல்லக் கூடாது. சாராயம் குடிச்ச வாய்க்கு அது நல்லாத்தான் இருந்தது.”

“தேப்பனும் மோனும் ஒன்றா இருந்து குடிக்கின்மோ? இது என்ன கலி காலம்? “என்று ஜயா வியந்தார்.

“கலி காலம் தான். முந்தா நான் பாரன், என்ற மோள் வீட்டிற்குப் போயிருந்தன். வாசவில் சயிக்கிள் மணிச் சத்தம், கேட்டுது. தபால்க் காரணக்கும் என்று பாய்ஞ்சடிச்சூக் கொண்டு போனன். வாசவில் ஒரு பொடிச்சி சயிக்கிளில் நிற்கிறா. அப்படியே சிற்றில் இருந்தபடி என்னைக் கேக்கிறா. ‘மிஸ்ரர் ராசன் நிற்கிறாரோ’ என்று. ராசன் எங்ர பேரன். எனக்கு எதுவும் ஓடவில்லை. பொடியன்களைத் தேடிப் பெட்டையள் வரத் தொடங்கிவிட்டினம். எனக்கொரு சந் தேகம். ராசனின் துங்கச்சி சாந்தாவிடம் தான் வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கச், சாந்தாவிடமே வந்தியள் என்று டான். நோ... நோ... சாந்தாவின் பிறதர்... ராசனிடம்... என்றா. நான் பாவி நினைக்கசன். உவன் ராசன் இந்தப் பொடிச்சியிடம் ஏதோ சேட்டை விட்டிருக்கிறான். அது தான் பொடிச்சி கூப்பிட்டு ரெண்டு கொடுக்க வந்திருக்காக்கும் என்று. ஏன் பிள்ளை அவன் உண்ணிடம் ஏதாவது பிழையாக நடந்து... அதுக்கிடையில் ராசன் வந்திட்டான். ஹாய் ராசன் என்றாள் அவள். இவன் சிரிக்கிறான். அந்த நோட்சைத் தாறியளா என்றாள் அவள். இவன் ஏதோ கொப்பியைக் கொடுக்க அவளை வாங்கிக் கொண்டு போகிறாள்.

உது ஸ்ரீ ராசா என்று கேட்டன். அது என்னோட ரியற் றமியில் படிக்கிறது என்றான் அவன். இந்தக் காலம் போகிற போக்கு. யாழிப்பாணத்தில் இனியும் கிடுகுவேலிகள் அஸுக்கையாக இருக்க முடியாது...”

“என்றால் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். வேறுப் பிள்ளை அம்மானைப் பேசவிட்டால் ஒய்மாட்டார். அது ஏும் ஜூயாவும் சேர்ந்து விட்டார்.

“அம்மான், போன காரியம் எப்படி?..” என்று சண்முகம் கேட்டான். அம்மா கையில் கிளாக்டன் வந்தாள்.

“அண்ணே இப்பவே வந்தியள். அடுப்படியில் அலுவ வாக இருந்திட்டன். இந்தாங்கோ கோப்பி குடியுங்கோ...” என்று வேறுப்பிள்ளையிடம் கிளாக்டை நிட்டினாள்.

“எனக்கு வேண்டாம் பிள்ளை. நான் இப்ப தான்...” என்று அவர் சிரித்தார்.

“போட்டியளாக்கும். வீட மாட்டியன்...”

“சின்னத்துரையார் சாதகம் பொருந்தினார்க் காரியன் மாரி. சிரியின்ற குறிப்பைக் கொடுப்பம்...”

“சீதனம் என்ன கேட்கிறார், அம்மான்?..”

அம்மா அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“வீடு வளவு... டொனேசன் ஜம்பதினாயிரம். நகை டட்டு இவ்வளவும் கொடுக்க வேணும்.”

“பொடியன் வெறும் வாத்தி தானே?...” என்ற உாயை சண்முகம் கோபத்துடன் பார்த்தான். அம்மா அதனைக் கவி யியாது. “அவனுக்கு இவ்வளவு சீதனத்தை அள்ளிக் கொடுக்க இருதோ! எங்கேயாவது எஞ்சினியராகப் பாருங்க அண்ணேயா!” என்றாள்.

அவனுக்கு எரிச்சல் கொப்புளித்தது.

“சம்மா விசர்க் கதை பேசாமல் போங்கோ. டங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஊர் உலகம் தெரியாது, ஏதோ இலட்சக்கணக்கில் வச்சிருக்கிறது மாதிரிக் கதை. கிளிக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க எனக்குத் தெரியும். சின்னத்துறையின் மகன் நல்ல பொடியன். அவனுக்குத் தான் செய்து வைக்கப் போறன். குறிப்பை எடுத்து வந்து அம்மானிட்ட கொடுங்க.” அம்மா விக்கிததுப் போனாள். சண்முகம் இப்படி ஒரு நானும் பேசியவான் அல்லன்.

“நீ உன்ற பாரத்தைக் குறைக்கப் பார்க்கிறாய்?”

“உங்கட பாரத்தை, அம்மா. “என்றான் சண்முகம் ஆத்திரத்துடன்.

“அவன் என்ன சொல்லுகிறான்? நீ எவ்ன கேக்கிறாய். போப்பா...” என்று ஐயா குறுக்கிட்டார்.

“கிளி ஒருக்காலும் இதுக்கு ஒத்துக் கொள்ள மாட்டாள்...” என்றபடி அம்மா வீட்டிற்குள் போக முற்றத்தில் இறங்கினாள்.

“அம்மா...” என்று சண்முகம் ஆவசரமாக அழைத் தான்;” இதுக்கும் அவள் மறுத்தால் அது அவளின்ற தலை விதியென்று நான் ஒதுங்கிடுவன். அவனுக்கு இந்தக் கலி பாணத்தில் சம்மதமில்லையென்றால், இந்த மாப்பிள்ளை இதே சிதனத்தோட இரண்டாவது தங்கச்சி செல்வத்திற்குக் கட்டி வைச்சிடுவன்.”

“தம்பி....” அம்மா திக்பிரமைபிடித்தவளாக முற்றத் தில் சிலையாகச் சிறிது வேளை நின்றாள். பின்னர் வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

கிளி பெருங்குரவில் அழுவது கேட்டது.

9

நான்கு மைல் தூரத்தைக் கடப்பதற்காக அவன் முனிரு மணி நேரம் சந்தியில் காத்திருக்க நேர்ந்தது. சண்முகம் விட்டிற்கு வந்த போது ஹோலில் நிர்மலா பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கேற்றைத் திறந்ததும் எழுந்து வந்து ஹோல் கதவைத் திறந்து விட்டாள். ரியுப் பைற்றின் பிரகாசமான ஒளியில் நிர்மலாவின் முகம் பள பளத்தது. சோட்டி அணிந்திருந்த அவன், தலைவாரிப் பின்ன விட்டிருந்தாள். இலேசாக கண்களுக்கு மையிட்டிருந்தாள்.

அவன் ஒரு கணம் அவளை ஆவலோடு பார்த்தான். அவளைத்தொட்டு அணைத்துக்கொள்ள அவன் கைகள் துடித்தன. பஸ்சில் அவன் சீற்றிற்கு முன் ஒரு இளஞ்ஜோடி அமர்ந்திருந்தது. அவன் வயது தான் அவனுக்கும் இருக்கும். அவர்கள் மிக நெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அவன் சமுத்தில் தாவிக்கொடி இருந்தது. மனமானவர்கள் தான். அவன் மேற்வாகத் தன் தலையைஅவன் தோளில் சாய்து அமர்ந்திருந்தாள்.

எவ்வளவு நெருக்கம்? எவ்வளவு இனிமையான உரிமை?

நிர்மலா அவனுடன் இவ்வளவு நெருக்கமாகவில்லை.

அவனை நிர்மலா எதுவித சலணமுமின்றிப் பார்த்தாள். அவன் விழிகள் அவனைச் சாதாரணமாக நோக்கின.

“நீங்கள் இரவைக்கும் வரமாட்டியன் என்று நினைத்தன்”

நிர்மலாவின் வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சில் தாக்கமாக இறங்கின. அவனால் உடன் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அவளைப் பார்த்தான்.

“நிர்மலா, ஏன் இப்படியெல்லாம் களதக்கிறாய்...”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. மெளனமாக நடந்து சென்று செற்றியில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவன் அறைக் குள் போக எண்ணியவன், எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு அவள் முன் செற்றியில் அமர்ந்தான்.

“‘ரமணன் நிதி திரையா?’’

“‘குழந்தையின் நினைவும் இருக்கிறது.’’ என்றான் நிர்மலா. நிர்மலா உதிர்த்த வார்த்தைகளில் இருந்தது ஏன்னமா ஓல்லது ஏக்கமா என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“‘அவன் என் குழந்தை நிர்மலா. அவன் நினைவு இருக்காதா?’’

“‘யார் சொன்னது? ஐந்தாண்டுகளுக்குப்பின்னர் வந்தியள். குழந்தை உங்களை அந்நியன் போலப் பார்த்தான். ஒரு நாள் இரு நாள் அவனுடன் கூடவிருந்து அவனுடன் விளையாடி...பேசி... பழக உங்களால் முடியவில்லை. பெத்த பிள்ளையோடு விளையாட நேரமில்லை. காலைமை வெளிக் கிட்டு இப்பத்தான் வாறியள்.’’

அவள் வார்த்தைகளில் இருக்கிற உண்மைகளை அவன் உணராமல்லை. இரவு நிர்மலா நடந்து கொண்ட முறை அவனை ஒதுக்கியவிதம், அருகில் உறங்க மறுத்த வைராக்கியம் இவையாவும் அவனால் அங்கிருக்க இடமில்லை. அமைதி நாடி வெளியில் சென்று அமைதியிழந்து வந்திருக்கிறான்.

அவன் மெளனமாக அமர்ந்திருந்த பின்னர் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“‘என்னால் இங்கிருக்க முடியவில்லை...’’

“‘எனக்குத் தெரியும். என்னைத் தான் குற்றம், சொல்லியள் நன்றாகச் சொல்லுங்கள். என்னிலும் பார்க்க உங்கள் சகோதரிகள் உங்களுக்குப் பெறிதாப்படுகின்றன.

உங்கள் குழந்தையிலும் பார்க்க அவர்கள் உங்களுக்குப் பெரிதாகத் தெரிகின்றன...”

“நீ தான் முதலில் உங்கள் கடமையைச் செய்து வாருங் கள் என்றாய் ..”

அவள் மெதுவாக உதடுகளுள் சிரித்தாள். அச்சிரிப்பில் உறங்கிக்கிடந்த ஏக்கத்தின் சுவடுகளை அவன் காணவில்லை.

“உங்கள் கடமைகள் ஒரு நாளில் இருநாளில் முடியப் போவதில்லை. வாங்க சாப்பிட...” என்று அவன் எழுந்தாள். அவன் எழுந்து அறைக்குள் சென்றான். முகம், கை, கால் கழுவிக் கொண்டான். பின்னர் நிர்மலாவின் அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் அமைதியாகப் படுத்துறங்கும் மகனின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். ரமணனின் முகத் தைத் தடவிப் பார்க்கும் போது இதயத்துள் பிரளயமாக பாச்சுக்கமை அழுத்தியது.

“எல்லா வீடுகளிலும் தகப்பன்மார் தங்கள் குழந்தைகளை வெளியில் ஆழைத்துச் செல்வார்கள். அதுகள் விரும்பியவற்றை வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். ஏக்கத்தோடு அவர்களைப் பார்ப்பதைத் தவிர வேறுவழி ரமணனுக்கில்லை...”

நிர்மலா வாசனில் நின்றருந்தாள். அவன் கவலையோடு திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

“நாளைக்கு அவனை வெளியில் கூட்டிச் செல்கிறேன், நிர்மலா...”

அவன் வார்த்தைகள் பரிதாபமாக ஓலித்தன.

“வாருங்க சாப்பிட, புட்டு ஆறப்போகுது. எனக்கும் பசிக்குது ..” என்றான் நிர்மலா:

“நீ இன்னமும் சாப்பிடவில்லையா?...”

“இல்லை...காலையிலிருந்து இல்லை...” அவன் விழிகள்

இருந்தாற் போலப் பணித்தன. முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். அவன் துடித்துப் போய் கட்டிலிருந்து எழுந்தான்.

“ஏன்?.. ஏன் சாப்பிடவில்லை?...” என்று பதறிப்போய் கேட்டான்.

“கணவன் வெளிநாட்டிலிருந்தால் அவர் நேரத்திற்குச் சாப்பிடுவார் என்று நம்பிச்சாப்பிடலாம். அருகில் இருக்கும் போது அவர் சாப்பிடாமல் சாப்பிடும் வழக்கம் எங்க குடும் பத்திலில்லை.” அவள் டைனிங் ரேபிளை நோக்கி நடந்தான். அவன் அம்மாவின் கையால் நன்றாகச் சாப்பிட்டான். முக்கு முட்டச் சாப்பிட்டான். செல்வம் தந்த வடையையும் கோப்பியையும் பின்னேரம் வயிற்றில் நிரப்பினான். அவவயாவும் ஒரு கணத்தில் ஜீரணமாகி எரிவதுபோல உணர்ந்தான். நிர்மலாவின் வெராக்கியக் கற் பூமியில் ஒரு சிறு நீருற்று கசிவதைக் கண்டான்.

அவனுக்காக அவன் இதயம் ஏங்கியது.

“ஏன் நிர்மலா சாப்பிடாமல் இருந்தாய்? நான் சாப்பிடாமலா இருந்தஞ்?”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. கோப்பையில் பிட்டைப் பரிமாறினாள். மீன் குழம்பை ஊற்றினாள். அதித்த முட்டையைக் கோப்பையில் வைத்தான்.

“மாசிச் சம்பல் உங்களுக்குப் பிடிக்கும் என்று இடித்தன் மத்தியானம். பழுதாகி விட்டதோ தெரியவில்லை.” என்றபடி மாசிச் சம்பலைப் பரிமாறினாள்.

அவன் இதயம் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

அம்மா விட்டில் கோழி இறைச்சி சமைத்திருந்தாரான். அவனுக்குக் கோழி இறைச்சி பிடிப்பதில்லை. சிறு வயதில் குந்தே அவன் கோழி இறைச்சியை விரும்பிச் சாப்பிடுவதில்லை.

“எனக்குக் கோழி இறைச்சி வேண்டாம், அம்மா...” என்றான்.

“நீ சாப்பிடமாட்டாய் என்றதை மறந்து போன்னே தமிழி ... இரு முட்டை பொரிச்சுத்தாறன்...”

அவன் மத்தியானம் மட்டையோடும் மரக்கறிகளுடனும் சாப்பிட்டான். அவனுக்குப் பிடிக்கும் என்று நிர்மலா மாசிச் சம்பல் இடித்து வைத்துவிட்டுக் காத்திருந்திருக்கிறாள்.

“நிர்மலா ஐ ஆம் சொறி .” என்றான்.

“சொதி வைக்கவில்லை...” என்று நிர்மலா சிரித்தான். அவனுக்கும் சிரிப்பு வந்தது: சில நொடிப்பொழுதுகளின் சிதறவில் அச்சிரிப்பு கலந்தது.

நிர்மலா எவ்வளவு அழகாகச் சிரிக்கிறாள்? அவன் சிரிக்கும்போது ஒரு கண்ணத்தில் விழுகின்ற குழி அவன் முகத் திட்குத் தரும் எழில். அவன் வாய்ப்பற்கள் வெகு சீரானவை. ஆவால் முகத்திலிருந்து சற்று அதிகமாக உயர்ந்த அவன் மூக்கு கவர்ச்சியாக இருந்தது. கலியாணமானபோது இருந்த திலும் அவன் சற்றுப் பருத்துச் சிவந்திருந்தாள். சோட்டியை யும் மீறித் திமிறிய எழிலின் பிடிப்பில் அவன் சற்றுத் தளர்ந்தான்.

கணவனின் கண்கள் மேய்ந்த இடங்கள் அவனுக்குத் தன்னையறியாமல் வெட்கத்தைத் தந்தன். மெதுவாக உடலை தெளித்துக் கொண்டாள்.

“சாப்பிடுங்கள்...”

அவனால் சாப்பிட முடியவில்லை. அழகான மனைவி யைக் கட்டியிருந்தும் அவன் அழகை அன்றை அவன் அலுப விக்கத் தவறிவிட்டான். அவனுடன் சில யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் வேலை செய்கின்றார்கள். அவர்கள் வருடத் திற்கு ஒரு மாதம் ஆவது இலங்கைக்கு வருவார்கள். அவர்கள் திரும்பி வந்து சொல்வார்கள்:

“ஏன் வீணாகச் செலவழித்து ஊருக்கு போறியள் என்கிறாய்? உன்னைமாதிரி இங்க இருக்க எங்களால் முடியாது. கடைசிவருடத்தில் ஒரு பதினெந்து நாளாவது மனைவியுடன் பின்னைகளுடன் வாழலாம் என்று தான் ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்துப் போய் வாறான். டெய் சம்முகம் - பணம் மட்டும் வாழ்வில்லையா. குடும்பம், உறவு, மனைவி, மக்கள் என்று இருக்கு...”

“நாங்க இங்க வந்தது உழைக்க, எங்கட சுமைகளை இறக்க. பஸ்ஸெலக்கடித்துக் கொண்டு, ஒரு ஜந்து வரியம் உழைச்சிட்டுப் போய் ஒரேயடியாகக் குடும்பத்தை நடத்த வாம்; என்ன அப்படி ஒரு கட்டுப்பாடில்லாத வாழ்க்கை? பதினெந்து நாள் வாழ்க்கை காக ஆயிரக்கணக்கில் செலவா?”

குவைத்தில் அவன் இட்ட நண்பனாகவிருந்த சுப்பிரமணியம் அவனை அண்று வியப்புடன் பார்த்தான்.

“நீ விசர்... பணப்பிசாசடா... எப்படித்தான் உன்னால் இருக்க முடியுதோ? கவியானை கட்டிய முன்றாம் மாதம் வந்தாய். மனைவியைப் பார்க்க... குழந்தையைப் பார்க்க உள்க்கு ஒரு ஆவல் இல்லையா?”

மனதில் ஆவல் இல்லாமலில்லை. ஊரில் அவன் குடும்பம் எவ்வளவு கண்டப்பட்டுவிட்டது? இங்கு கைநிறையச் சம்பாதிக்கிற பணம் அங்கு அவர்களுக்கிட்டவில்லை.

“அம்மாம்மா செத்ததிற்கே நான் போகவில்லை...”; என்றான் அவன்.

“உன்னால் எப்படி இருக்க முடியுதோ?...”

“நீங்கள் இடைக்கிடை இங்கேயும் மேயிறியள். வருடத்தில் பதினெந்து நாள் ஊருக்கும் போய் வாறியள். ஆயிரக்கணக்கில் செலவழித்து ஆயிரக்கணக்கான கூழல்கள் கடந்து

உங்களுக்குக் கிடைக்கிறதுதான் ஒரு சில நியாஸ்களுடன் இங்க கிடைக்குதே? ”

“சன்முகத்தைச் சுப்பிரமணியம் ஏறிட்டுப்பார்ந்தான்.

“நீ அப்ப அதுக்கெல்லாம் போதியா?”

“இவ்வை... எனக்காக அங்கு ஒருத்தி காத்திருக்க, ஆவனுக்குத் துரோகம் செய்து என்டடல் தேவையை இங்க பூர்த்தி செய்து கொள்ள நான் கேவலமானாவன் அல்ல. அது துரோகம் என்று நினைக்கிறஞ்...”

“சன்முகம் எனக்கு அது தெரியாமலில்லை. உன்னால் அப்படியிருக்க முடியுது. என்னால் முடியவில்லை.”

“அப்ப ஏன் வருடத்தில் பதினைந்து நாள் வாழ்க்கைக் காக யாழிப்பாணம் ஓடுகிறாய்?...”

சுப்பிரமணியம் சற்று நேரம் பேசாதிருந்தான்.

“எப்படித் தான் வாழ்ந்தாலும் மனைவியட்டி வாழ்வது போல் எதுவுமில்லை. உனர்வுகளையெல்லாம் ஓடுக்கி அடக்கி எனக்காக காத்திருக்கும் அவனுடன் வருடத்தின் ஒரு சில நாட்களாவது வாழாவிட்டால் பிறகேதக்கடா சன்முகம் யணம்?...”

சுப்பிரமணியத்தின் வாதம் அன்று அவனுக்குச் சரியாகப் படவில்லை. இன்று புரிகிறது. அவன்மூன் நிர்மலா இருக்கிறாள். அவனுடன் வாழ்ந்த மூன்று மாதங்களின் இனிய நினைவுகளும் அறுபது மாதங்களின் பிரிவுத் துயரும் உள்ளன.

அவன் கைகளைக் கழுவிவிட்டு வந்தான். நிர்மலா டைவிஸ்ரெமிளைத் துடைத்துச் சுத்தமாக்கினாள். அவன் தனி அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் சாய்ந்தாளி.

சிறிது நேரம் செலிங் கையில் பாலுடன் நிர்மலா அறைக் குள் வந்தாள். பால் கிளாஸை மேசையில் வைத்துவிட்டு செல்ல முயன்றவளை அவள் குரல் தயங்கி நிற்க வைத்தது.

“நிர்மலா...பிள்ளை நில, நிர்மலா...”

அவள் நின்றபடி அவளைத் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

“என்ன... சொல்லுங்க... எனக்குத் தலையிடிக்குது. படுக்கவேணும்...”

“ஏன் என்னை இப்படிச் சித்திரவதை செய்கிறாய்”

“நான்கா? அல்லது நீங்களா?...” என்று அவள் சரிவ சாதாரணமாகக் கேட்டாள்.

“ஐந்தாண்டுத்தாபத்துடன் வந்திருக்கும் கட்டிய கண வணிடம் நீ இப்படியா நடந்து கொள்வது? ...”

“ஐந்தாண்டுகள் காத்திருக்கிற மனைவியிடம் நீங்கள் இப்படி நடந்து கொள்ளலாமா?”

“நான் உண்ணிடம் எப்படி நடந்திட்டை, நிர்மலா...?”

“எனக்காக .. எங்களுக்காக வாழ நீங்கள் தயாராக வில்லை. இன்னும் உங்கள் சகோதரங்களுக்காகத் தான் வாழ்கிறியள்...”

நிர்மலா...பிள்ளை என்னைப் புரிந்து கொள்...”

அவன் ஆவேசத்தோடு எழுந்து அவளைப்பற்றி தன்னுடன் அவளைத்துக் கொண்டான். அவள் அவன் அணைப்பிலிருந்து திணறவில்லை. வீடுவித்துக் கொள்ள முயலவுமில்லை.

“விடுங்கள் என்னை என்று...” அமைதியாகக் கேட்டாள்.

அவள் அணைப்பிலே பிடி இறுகியது. வெறிகொண்டவன் போல அவளை முத்தமிட முயன்றான்.

“விடுங்கள்...” என்று அவணை உதறிவிட்டு அவள் நகர்ந்தாள்.

அவன் ஏமாற்றத்தின் குழிக்குள்: “பிள்ளை நிர்மலா”.

“என்னேக் கொஞ்சாதிங்க. பிள்ளை... இப்பவும் நேற்று நான் கேட்ட தற்கு ஒத்துக் கொள்ளுங்க... ஒன்றும் கெட்டும் போகவில்லை.”

“உணக்கு நெஞ்சில் இந்க்கமேயில்லையா?...”

நிர்மலா அறையைவிட்டு வெளியேற முயன்றாள்.

“நில்...” என்றான் அவன்: “உணக்கு என்னைப் பிடிக் காது... அதுக்குக் காரணம் எனக்குத் தெரியும்...”

அவன் அவணைப் பார்த்து மெதுவாகச் சிரித்தாள்.

“நீங்கள் என்ன காரணம் சொல்லப்போறியன் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். காரணம் பகிரதன் என்பியன்...”

அவன் விக்கித்துப் போய் அவணைப் பார்த்தான்.

10

பூற்றத்தை நிறைத்துக் கல்யாணப்பந்தல் அலங்காரத்துடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மணவகை அமைக்கின்ற வேலையில் சிலர் ஈடுபட்டிருந்தனர். வாசலில் மஞ்சள்பூத்த பழக் குலைகளுடன் வாழும் மரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பூபால ரூம் அவன் நண்பரிகள் பலரும் கலியாணப்பந்தலை மேலும் அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

விடு களை கட்டியிருந்தது. உறவினர்கள் மும்மரமாக மறுநாள் விழாவிற்கான அலுவல்களில் ஈடுபடுவதுபோலப் பலதும் பத்தும் பேசிச் சிரித்தார்கள்.

நானா விளிக்கும் சின்னத்துறையின் மகனுக்கும் கவியா
வாக்.

கிளிக்கு இக்கவியானத்தில் பூரணதிருப்தியென்று கூற
முடியாது.

அவள் எதிர்பார்ப்புகள் கணத்தில் சிறைந்துவிட்டன.
அவள் சிவேகிதிகளில் ஒருத்தி பொக்ரரைக் கவியானம்
கட்டியிருக்கிறாள். இன்னொருத்திகாதலித்து ஒரு எக்கவுன்ட-
ஷன்க் கட்டியிருக்கிறாள்.

அவள் கணவுகள் பரப்பிக் விரிந்துவிட்டன. குடிசை வீடு
கல் வீடாக மாற மாற அவள் என்னால்களும் வானத்தில்
சஞ்சரிக்கத் தொடங்கின. அவள் கந்பணக் கணவுவைகள்
இவ்வளவு விரைவில் சிறையும் என அவள் என்னவீல்லை.

அவள் மறுப்பும் கண்ணீரும் ஆண்ணனின் மனத
மாற்றி விடவில்லை.

சண்முகம் திடமாக கூறிவிட்டார்: “உன் என்னப்படி
சீராளனை உணக்குக் கட்டி வைக்க இருந்தோம். அவனை
உணக்கு நாங்களாக முடிவு செய்யவில்லை. நீயாகவே முடிவு
செய்தாய். பின்னர் நீயாகவே அவனை வேண்டாம் என்றாய்.
இப்ப...? நீ என்னதான் நினைத்திருக்கிறாய் கவியானம்
என்பது உடை மாற்றுவது மாதிரியென்று எண்ணியிருக்கிறாய்
போல... உணக்கு இந்தக் கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லையென்றாலும் சரி,
விருப்பம் என்றாலும் சரி நடந்தே தீரும்.
வாயைப் பொத்திக் கொண்டு இரு...”

அதன் பின் அளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.
அவனுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டார் இந்த சிதைத்தைக்
கொடுத்து அந்த மாப்பிள்ளை வையச் செல்வத்திற்குக்
கட்டிவைப்பதாக அண்ணன் கூறியிருப்பதும் அவள் அறியாத
தன்று. அவள் தன்னைத் தேற்றிக்கொள்ள முயன்றாள்.

தங்கையின் மணதை நோகடித்ததில் சண்முகத்திற்கும் வேதனையாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அவனுக்கு இப்போது எதிலும் எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. நிர்மலா அவனுடன் தடந்து கொண்ட செயல்களின் விளைவுகள் ஏற்படுத்திய ரணம் இதயத்தில் ஆறாத வடுவாக இருந்தது. அவன் எவ்வளவு தூரம் பணிந்து போனான்.

“பிள்ளை... நிர்மலா...” அவன் அவளிடம் யாசித்த வார்த்தைகளின் துயரைக்கூட நிர்மலா அலட்சியப்படுத்தி விட்டாள். அவனை அவள் வெறுப்பதற்கு அவன் கூறிய பேரிடியான காரணத்தைக்கூட அவள் சர்வசாதாரணமாக ஏற்றுக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் அப்படி நம்பினால் அதனை மாற்ற நான் என்ன தான் சொன்னாலும் நீங்கள் கேட்கப்போவதில்லை. மனனவியைச் சந்தேகிக்கின்ற ஒரு துர்ப்பாக்கியம் எவருக்கும் வரக்கூடாது. நான் இரண்டிற்குத்தான் பயப்படுவன். ஒன்று கடவுளுக்கு.. மற்றது என் மனதுக்கு. நீங்கள் என்ன நிலையில் என்னவிட்டுப் போனியளோ அந்த நிலையில் தான் நான் இப்பவும் இருக்கிறன், எப்பவும் இருப்பன்.”

அவள் வேகமாக அறையைவிட்டு வெளியேறினாள்.

அன்றிரவு அவன் உறங்கவில்லை. அதிகாலை எழுந்து எவருக்கும் கூறாமல் புறப்பட்டுவிட்டான்.

இன்றுடன் ஏழு நாட்களாகின்றன, ஆவனும் நிர்மலாவும் பேசி. பகல் முழுவதும் சினியின் கல்யாண விசயமாக அலைந்து விட்டு இரவு மட்டும் வீட்டிற்குப் போவான். ரமணனின் அருகில் அமர்ந்து சிறிது, நேரம் அவன் நித்திரை கொள்ளும் அழகைத் துயருடன் ரசிப்பான். பின்னர் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கட்டிவில் படுத்துவிடுவான். சாப்பாடு பரிமாறும்போது நிர்மலா பேசுவதில்லை; அவனும் பேசுவதில்லை, மொன்றி சவர் பலமாக எழுந்திருந்தது.

அவன் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்து சென்றதை பின்னர் அவள் சாப்பிட்டு விட்டுத் தன் அறைக்குள் புகுந்து கொள்ள வாள்.

அவனைக் கோபிக்க அவனால் முடியவில்லை.

அவள் ஒருவேளை தான் சாப்பிடுகிறானோ? அவளில் மெல்லிய வாட்டம் தெரிந்தது. முகம் கண்ணயிழந்திருந்தது. அவளை விசாரிக்க அவன் உள்ளத்தில் ஆவன் இருந்தது. கவலை இருந்தது. அவள் அவனை எவ்வளவு தூரம் அலட்சியம்படுத்தி விட்டாளோ? பிடிவாதம் விசாரிக்க விடவில்லை.

கலியான அதுவல்களில்திர்மலா கலந்துகொள்ளவில்லை: ஒன்றும் தெரியாதனள் போல நடந்து கொண்டாள்.

"அன்னை அன்னையையும் ரமண்ணையும் கல்யாணத் திறஞ்ச கூட்டிவாருங்கோ?" என்று செல்லக் கூல தடவை கள் கேட்டு விட்டாள். அம்மாவும் ஒரு தடவை சொன்னாள். உறவினர் பலர், "தம்பி, மனிசி வரமாட்டாவோ?" என்று கேட்டனர்.

அவன் எல்லாருக்கும் ஒரே பதிலைத்தான் சொல்லான்: "அவ வர மாட்டா." அவன் கறிய விதத்திலிருந்து, "என் வரமாட்டா?" என்று கேட்க எவருக்கும் துளிவிருக்கவில்லை.

திர்மலா கண்பாணத்திற்கு அழைத்தால் வருவானா?

வரமாட்டாள் என்பதில் அவனுக்கு எதுவித ஐயமும் இல்லை. அதனால் அவன் அவனைக் கேட்கவில்லை. கருங்கற்கவராக அவர்களிலையே உருவாகிவிட்ட மௌசச் சுவரைத்தகர்ப்பது யார்?

வாசலில் மோட்டார் சயிக்கிக் கூன்று கம்பீரமாக வந்து நின்றது. சண்முகம் நிமிந்து பார்த்தான். ஓர் இளைஞன் அதிலிருந்து இறங்கி வந்தான். அவனை உடனடியாக அவ

ஓடி அடையாளம் காண முடியவில்லை. பூபாலன் அவனை இனங்கண்டு கொண்டான்.

“வாருங்கோ...”என்று வரவேற்றான்: “அன்னை நம் முடன் எயார்போரிட்டிலிருந்து வந்தார்.. அவர் வாறார். முருகானந்தம்...”

சண்முகம் நட்புடன் சிரித்தான்: முரு கானந்தம் அவனுகில் அமர்ந்தான்.

“தல்ல நேரத்தில் தான் நான் வந்திருக்கிறேன். கோண்டா விலில் ஒருத்தரைச் சந்திக்க வந்தனான்: உங்கள் நினைவு வந்தது. ஆருக்குக் கல்யாணம்?”

“தங்கச்சிக்கு...”

“மாப்பின்னௌ?...”

“மாஸ்ரராக இருக்கிறார். இந்த ஊர் தான்... நீர் எப்ப திரும்பிப் போற்றி ஒரு மாதத்தில் திரும்புறதாகச் சொல்லீர்...” என்று பூபாலன் கேட்டான்.

செல்வம் நேயில் கோப்பிக் கிளாக்கஞ்சன் வந்தாள். சண்முகம், வெளிநாட்டில் வாங்கி வந்திருந்த மக்கியை அனிந்திருந்தான். அவனுக்கு மக்கி கவர்ச்சியாக இருந்தது. அவள் உடலின் எழில் வளைவுகளுடன் அழகாகப் பொருந்தியிருந்தது. அவள் கோப்பியை நீட்டியபோது, “தான்ஸ்” என்ற படி முருகானந்தம் கிளாக்கை எடுத்துக் கொண்டான். ஒரு கணம் அவளில் அவன் பார்வை மொய்த்தது.

“இவதான் பொம்பினையா?...”என்று கேட்டான்.

“நான்கள்... அக்கா...” என்று வேகமாகச் செல்வம் பதில் சொன்னாள். அவள் கணினங்கள் ஓடிச் சிவந்தன, வெட்கத்துடன் சிரித்துக் கொண்டாள்.

வெகு நேரம் முருகானந்தம் அங்கு தங்கியிருந்தான், அவனுடன் பேசியதில் மனப்பாரம் சிற்து நேரம் மறந்திருந்தது. அவன் விடை பெற்றுச் சென்றதன் பின்னர் அவன் தங்களுடன் வெகு நெருக்கமாகி விட்டது போன்ற உணர்வு வரேனா தொன்றியது.

திண்ணனையில் சிடந்த கிளாக்களை எடுத்துச் செல்வதற் குச் செல்வம் வந்தாள். சண்முகம் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவள் துமையனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“நீ இந்தச் சட்டையில் நல்ல வடிவாக இருக்கிறாய், தங்கச்சி”

அவள் பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

“உங்க தங்கச்சி வேறு எப்படியிருப்பாள்; அண்ணை... இப்ப வந்தாரே அவரை எனக்குத் தெரியும், அண்ணை...”

அவன் தங்கைய வியப்புடன் பார்த்தான். அவள் தொடர்ந்தாள்: “ரெண்டு வருசத்துக்கு முந்தி நான் யாழ்ப் பாணம் ரியூற்றி ஒன்றில் படிச்சனான். உங்களுக்குத் தெரியும் தானே? — ஒ, எல் சோதனைக்கு அண்ணை. அப்ப அவச் எங்களுக்கு படிப்பிச்சவர். நல்லாப் படிப்பிப்பார். அவருக்கு என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை.”

அவள் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தாள்.

அவன் மனதில் இருந்தாற்போல நிர்மலாவும் ரமணனும் வந்தனர். அவர்கள் இங்கு நிற்க வேண்டியவர்கள். அவர்கள் இல்லை. அவன் அழைத்திருந்தால் சிலவேளை அவர்கள் வந்திருக்கலாம். வீட்டிற்குப் போகக்கூடாது என்றவள் எப்படி வருவாள்? பிடிவாதக்காரி.

“நிர்மலா... பிளீஸ்...” அவன் எவ்வளவு கீழிறங்கி அவளிடம் யாசித்தான். அவள் பிடிவாதமாக... ஜடமாக... ஏன் இப்படி ஒதுக்கினாய், நிர்மலா?

மாலை கவிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. வீட்டிற்கு ஒரு தட்டை போய் வரலாம் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. சேர்ட் எடுப்பதற்காக எழுந்து அறைக்குள் போனான்,

கட்டிலில் கிளி படுத்திருந்தாள் அழுகின்றானோ?

அவன் பாச உள்ளத்தில் கருணை சுரந்தது. கட்டிலில் தங்கைக்கு அருகில் அமர்ந்தான். பார்வோடு அவன் முதுகில் வருடிவிட்டான். அவன் முகத்தை உயர்த்தித் தலையெடப் பார்த்தான்.

“கோபமா என்னில், கிளி?”

அவன் தலையெனின் கையெப் பற்றிக் கொண்டு விம்மினாள்; “இல்லை, ஆண்ணே...”

“நான் என்ன செய்ய தங்கச்சி? உனக்குப் பிடித்த உத்தியோகத்தில் மாப்பிள்ளை பார்க்க என்னால் முடியவில்லை, நீ என்ன சின்னப் பிள்ளையா?...”

“எனக்கு இந்தக் கவியாணத்தில் சம்மதம் அண்ணே, நான் பிழைவிட்டிட்டன் போல இருக்குது, அத்தானை அலட்சியப்படுத்திவிட்டன். அவர் பாவம்... அது தான்... இப்ப...”

அவன் அவனைப் பரிவோடு பார்த்தான்.

“கவலைப்படாதை, கிளி... அது தான் விதி, சீராளன் இப்ப நல்லாத் தான் இருக்கிறான்.”

“பரிமளம் நல்லாயில்லையே, அண்ணே? அத்தானுக்கு நீ கொடுக்கிற சீதனத்தில் தான் பரிமளத்தின் கவியாணம் நடக்கவிருந்தது. மாமா ஆதைத்தான்நம்பியிருந்தார். நான்... என்னால் மாமாவின் நம்பிக்கையில் மன் விழுந்திட்டுது. நான் அத்தானைக் கட்டியிருக்கலாம். பிழை செய்திட்டன ஆண்ணே...”

அவன் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசாதிருந்தான். நீண்ட தொரு பெருமுச்ச எழுந்தது. நிர்ணயங்கள் மாற்ற முடியாதலையா?

“இதைப்பற்றி இனி நீ என்னக்கூடாது கிளி...எல்லாத் தையும் மறந்திடு. நடந்தவை தூர்ச்சம்பவங்களாகப் போட்டும். நடப்பவை நல்லவையாக இருக்கிட்டும். சம்மா இப்படிப் படுத்திருக்காமல் முகத்தைக் கழுவில் வெளிக்கிட்டு கலகலப்பாக இரு. எழுந்திரு, தங்கக்கி...”

“கிளி முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“என்னில் உனக்குக் கோபமா அன்னை. உன் மனம் நோக் நடந்திட்டனா?”

“இல்லை...எழும்பு...”

“அன்னி வருவாவா? ரமணன்? நீ சந்தோசமாகவேயில்லை, அன்னை. அன்னியுடன் ஏதாவதுசங்கடமாயா?...”

அவன் எதுவும் பேசவில்லை. சேர்ட்டை எடுத்து அணிந்து கொண்டான். இதற்கு என்ன பதிலை ஆவணால் கூற முடியும்?

“ஐயா அங்க போயிருக்கிறார், அன்னை...”

“எங்கை?...” அவன் குரவில் வியப்பும் ஆவலும் ஓலித்தன.

“அன்னியைக் கூட்டி வரப்போயிருக்கிறார். இந்த வீடு, காசு இந்தக் கலியானம் எல்லாம் அன்னி தந்த பிச்சையாம். நீ உழைத்தாலும் அன்னி மனம் ஒத்துத் தரவிட்டிருக்கிறாவாம்... அவ இல்லாமல் இந்தக் கலியானம் நடக்கக்கூடாதாம்...ராத்திரி இங்க பெரிய பிரளையம் அங்க தான் போயிட்டார்.”

அவன் கட்டிலில் மீண்டும் அமர்ந்து கொண்டான். ஐயா ஏமாறப் போகிறார். நிர்மலா வரமாட்டாள். அவனை அவனுக்குத் தெரியும். அவன் ஐயா நினைக்கிற மாதிரி சாதாரணமான பெண் அல்லன். அவன் அசாதாரணமானவன், படித்தவன். அகம்பாவக்காரி.

இதயத்தின் ஒரு முறையில் ஒரு நப்பாசை. நிர்மலா வருவாளோ? வந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்? நாளைக் கலியாணத்திற்கு வரப்போகிறவர்கள் யாவரும் நிச்சயமாக விசாரிக்கப் போகிறார்கள்?

அவன் வரமாட்டான். அம்மம்மாவின் செத்த வீட்டிற்கே வராதவள். இதற்கு வரவா பேசுகிறாள்?

அவன் வெளியே எழுந்து வந்தான். கலியாணப்பந்தவின் அலங்காரங்கள் இன்னமும் முடியவில்லை. மணவறையை மின்குமிழ்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஐயா வந்த பின்னர் தான் வீட்டிற்குப் போக வேண்டும். ஐயா வந்தார்.

“தம்பி நான் ஒன்று சொல்லுறன் கேள்... நீ கூப்பிட்டால் நிர்மலா வருவாள். உணக்கு விருப்பமில்லையாம் நீ கூப்பிடவில்லையாம். போய் அவளையும் பின்னையையும் கூட்டிவா....”

அவன் எழுந்து வீட்டிற்குச் சென்றான்.

மறுநாள் கலியாணத்தில் நிர்மலாவும் ரமணனும் கலந்து கொண்டனர்.

11

ஆயிற்று. பெருஞ்சமையோன்றை இறக்கி வைத் தாயிற்று.

கிளி மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டாள். அவளையும் மாப்பிள்ளையையும் வீட்டில் வீட்டுவிட்டு, சற்று முன்தான் அவனும் ஏனையோரும் வந்திருந்தனர். ஐயா ஓய்வாகத் திண்ணையில், சாய்ந்திருந்தார். மற்றவர்கள் புது

வீட்டின் ஹோஸில் அமர்ந்திருந்தனர். சண்முகம் கவியாணப் பந்தலில் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

நிர்மலா, ரமணனைத் தோளில் போட்டுத் தூங்க வைப் பதில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

தா கவியாணவீட்டில் அவள் கலந்து கொண்டிருந்து போதி மூம் எதிலும் ஒட்டாமல் நடந்து கொண்டாள். சண்முகத்துடன் அவள் எதுவும் பேசவில்லை; எனினும் ரமணன் புதுச்சுப்பனுடன் சிறிது சேர்ந்து கொண்டாள். மகனைத் தூக்கி வைத்தபடி சண்முகம் கவியாணவீட்டில் திரிந்தான். ஸ்டயில் கனத்த மகனின் சுமை, மனதின் பாரத்தை இறக்கி வைத் தது.

சண்முகத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவர் விடை பெற மார்.

பக்கத்தில் நிழலாடியது. திரும்பிப்பார்த்தான்.

நிர்மலா நின்றிருந்தாள்.

“எங்களை வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டுவிடுக்கோ”

“நாளைக்குப் போகலாம்...”

“ரமணன் இங்க நித்திரை கொண்ணமாட்டார்கள். புதிய இடம், நானும்போக வேணும்...”

அவன் அதன் பின் எதுவும் பேசவில்லை. பூபாணன் அழைத்துக் கார் ஒன்றை வாடகைக்குக் கூட்டிவரும்படி அனுப்பிவைத்துவிட்டு, வீட்டிற்குள் போக எண்ணிப்போது வாகவில் கார் ஒன்று வந்து நின்றது.

யாராக இருக்கும்? நேரம் இரவு எட்டு மணியாகியிருந்தது. சண்முகம் வாகவை நோக்கி வந்தான். காரிலிருந்து முருகானந்தமும் வயதான ஒரு பெண்ணும் இறங்கினர். முருகானந்தம் காலை கல்லாளத்திற்கு வந்திருந்தான்.

பெரியதொரு பரிசையும் மணமக்களுக்கு வழங்கிவிட்டு, மத்தியானம் சாப்பிட்டு விட்டுத் தான் சென்றிருந்தான்.

“என் அம்மா இவ்...” என்று முருகானந்தம் தாயைக் கண்முகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

“வாருங்கோ...” என்று வரவேற்றுக் கவர்களை விட்டிருக்குள் அழைத்துச் சென்றான். அந்த முதாட்டிக்கு அறுபது வயதிருக்கும். தலை முற்றாக நூரத்திருந்தது. முகத்தில் நிறைந்திருந்த காரணம், அம்முதாட்டிக்குத் தனிக்கம்பீரத்தைக் கொடுத்தது. நெற்றியில் நிறைவாகத் திருந்ற பூசி, சந்தூப்பொட்டிட்டிருந்தாள்.

கண்முகத்தின் அம்மா அவளை வரவேற்றுக் கதிரையில் இருக்கினாள். முருகானந்தம் சற்று விலகி, செற்றியில் அமர்ந்து கொண்டான். அவன் விழிகள் செல்வத்தில் ஒரு கணம் நிலைத்துப்பிரிந்ததையும் செல்வம் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்ததையும் கண்முகம் கண்டான். அவர்களின் வருகைக்கான காரணம், கிளியின் கலியாணமாக மட்டும் இருக்கும் என்பது சந்தேகமோ?

அவர்கள் பல விடயங்களையும் பேசிக்கொண்டனர். முருகானந்தத்தின் தாயார் ஓவ்வொரு பரையும் தனித்தனி விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டாள். செல்வத்தை விசாரித் தபோது அவளை ஆழமாகப் பார்த்துவிட்டு, மக்களையும் பார்த்தாள். அந்தப்பார்வையில் தெரிந்தது திருப்தியா?

செல்வம் எல்லாருக்கும் பலகாரங்களும் கோப்பியும் பரிமாறினாள்.

“அப்மா உங்களிடம் ஒரு விடயம் பேச வந்தா...” என்றான் முருகானந்தம்,

கண்முகம் நியிர்ந்து உட்கார்ந்தான். என்னவிடயமாக இருக்கும் என்பதை அவன் ஏற்கனவே ஒரள்ள ஊகித்திருந்தான்.

தான். முருகானந்தம் அடிக்கடி செல்வதைப் பார்ப்பதும் அவள் சிவந்து தலை குனிவதையும் சில நடவடிக்கைகள் அவன் அவதானித்திருந்தான். முருகானந்தம் அவனுக்கு ஏற்றவன் தான்.

கிளியின் கவியானம் முடிந்து இண்ணமும் ஒரு நாள்டூர் கழியில்லை. அவன் உழைப்பின் பெரும்பகுதி கிளியின் கவியானத்துடன் கலர்ந்துவிட்டது. அவன் வரும்போது கொள்ளுத் தான் வந்திருந்த பொருட்களையும் வீற்றே அக்கவியானத்தை ஒப்பேற்ற நேர்ந்துவிட்டது. அதற்குள் செல்வத் திற்கும் கவியானம் என்றால்.....?

அவனை இருளாக தயக்கம் முடியது. முருகானந்தத் திற்குச் செல்வத்தைக் கட்டிவைப்பதற்குத் தான் விரும்புவதாக முருகானந்தத்தின் தாயார் கூறியபோது உடனடியாக அவனால் பதில் எதுவும் கூறமுடியவில்லை. அப்படியே சில அணுங்கள் கல்லாக இருந்தான். பாஸ்டிக் கடிசுமாறு.

“என்ன தமிழி, சொல்கிறாய்?...” என்று முருகானந்தத்தின் தாயார் கேட்டாள். “உன் தங்கச்சியை அவன் விரும்புகிறான். அவ்வளவு தான். என்னைப் பொறுத்த வரையில் முக்கியம். அவன் பார்த்த பெண் அவனுக்குப் பொருத்தமானவளாகவும் இருக்கிறான். ஆகவே தான் நான் களாக வலியக் கேட்கிறம்...”

“இப்ப செல்வத்திற்குக் கவியானம் செய்யக்கூடிய நிலையில் நாங்க இல்லை...” என்றான் கனமுகம்.

“கிளியின் கவியானத்துடன் எல்லாம் சரி. இப்ப கொஞ்சக்கடனும் இருக்கிறது. இனி தமிழி வெளிநாட்டிற்குப் போய் வந்தால் தான்... ‘என்றான் அம்மா’.

சண்முகம் தாயை எரிச்சலுடன் பார்த்தான். எவ்வளவு சரிவ சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டான்? அவன் உழைத்துக்

கொண்டு வந்தவற்றை நன்கு அளவோடு செலவழித்திருந்தால் செல்லத்தின் எவ்யாணத்திற்கும் போதுமான பணம் இருந்திருக்கும். அவனைப் பணம் உழைக்கும் யந்திரமாக எண்ணிவிட்டார்கள். அவன் வாழ்வின் இனிய பக்கங்களைப் படிக்கப்படாமல் புரட்டப்பட்டுவருவதையார் கண்டார்கள்?

அருகானந்தத்தின் தாயாரின் முகத்தில் சிரிப்புப் படர்ந்தது.

“நான் செல்வத்தைத் தான் கேட்டன். உங்கள் சீத வைத்தை அல்ல தமிழ், எனக்கு நான்கு யென் பிள்ளைகள். இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள். முத்தவன் மகன். நான்கு குமருகளையும் கரைசேர்ப்பதற்கு நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமல்ல. என் கணவரும் என் முத்த பிள்ளையும் அவர்களுக்குக் கவியாணம் கட்டி வைக்க அனுபவித்த துயர்கள் கொஞ்சமல்ல. குமருகளுக்காக உழைத்து என் புருங்கள் அரைவயதில் போனார். தங்கசிகளுக்காக உழைத்து என் மகன் தூற்றுவயதில் தான் கவியாணம் கட்டினான். முத்த வனுக்கு ஒரு சதம் கூட நான் சீதனமாக வாங்கவில்லை. என் கடைசி மகன் முருகானந்தத்திற்கும் வாங்கப்போவதில்லை. நாங்க பட்ட கஷ்டங்களை மறிறவர்களும் அனுபவிக்கத்கூடாது. நான் பிள்ளைகளைத் தான் பெற்றான். பிள்ளைகளைத் தான் வளர்த்தன். அவர்களை ஆடு மாடு களைப் போலவிற்க நான் தயாராகவில்லை...” அம்முதாட்டி தன் விழிகளில் தன்னையறியாமல் சுரந்த கண்ணீரைத் தூட்டத்துக் கொண்டாள்.

அந்த இடத்தில் வியப்பானதும் நிம்மதியானதுமான ஓர் அமைதி நிலவியது.

இச்சமுகத்தில் இப்படியும் சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

“மெய்யாகவா?...” என்று அம்மா அடங்கா ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“எங்க அண்ணுக்குப் பெரும் சீதனத்துடன் கவியானம் பேசி வந்தது. அம்மா ஒடு சதமும் வாங்கவின்னல்” என்று முருகானநிதம் சிரித்தான்.

“சீதனம் வாங்கிக் கவியானம் செய்கிற ஆடவர்களை ஆண்களாக மதிக்க என்னால் மூடிவில்லை. ஒரு ரெண்ணை வைத்துக் காப்பாற்ற மூடியாதவனுக்கு ஏன் கவியானம் பெண்ணிடம் காக் வாங்கித் தானி கட்டுகிறவன் என்ன ஆப்பிள்ளௌ...”

சண்முகம் தணக்குச் சொல்லப்பட்ட வாரித்தைகளாக எண்ணி அவமானப்பட்டான். நிர்மலா விட்டார் கொடுத்த பணத்தில் தான் தானிக்கொடி செய்தார்கள். மனவழைக் கூறையும் வாங்கினார்கள்.

அதனால் தான் நிர்மலா...?

அவன் திரும்பிப்பார்த்தான். ஒதுக்காக அவன் குழந்தை யூடன் நின்றிருந்தாள். அவன் அருகில் செல்வம் வெட்கத்துடன் நின்றிருப்பதும் தெரிந்தது. செல்வம் கொடுத்து வைத்த வள் தான்.

அவன் பெரும் பிரச்சினையொன்று இவ்வளவு இலகுவில் தீர்வுகாணும் என இவன் நம்பியிருக்கவில்லை. வெயிலிலும் குளிரிலும் செல்வத்திற்காக உழைக்கச் செல்லவேண்டி வந்துவிடுமோ என பயந்திருந்தான். நிர்மலா விதித்த நிபந்தனை இலகுவில் நீங்க மூடியாத சிக்கலாகிவிடுமோ எனப் புயந்தான். பாவம். நிர்மலா ஐந்தாண்டுகளின் தனிமைச் சிறையில் வாடியிருக்கிறாள்.

என்றாலும் பிடிவாதக்காரி. எவ்வளவு இறங்கிப் போனான். அவள் எவ்வளவு பிடிவாதமாக ஏறி ஏறிச் சென்று விட்டாள். கட்டிய கணவனிடம் அவள் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கக்கூடாது.

“என்ன தம்பி, உன் முடிவைச் சொல்லவில்லை...”
என்று முருகானந்தத்தின் தாயார் கேட்டாள்.

“இதில் சொல்ல என்னவிருக்கிறது. செல்வம் கொடுத்து
வைத்தவள். உங்களுடன் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள நான்
கணும் கொடுத்து வைத்திருக்கிறோம். கலியாணத்தை எழுதி
விட்டு ஒரு வரியத்தில்...”

“அதெல்லாம் வேண்டாம். கலியாணத்தைப் பெற்றாக
வைப்பதை நான் விரும்பவில்லை. ஆடம்பரமாக இன்றைய
காலத்தில் சடங்குகள் செய்வது தவறு. வருகிற சனிக்கிழமை
நல்ல நாள் இருக்கிறது. அன்றைக்கே கலியாண எழுத்தையும்
கலியாணத்தையும் வைத்துக் கொள்வம். சனிசூதிக்குப்
போய் தாவிச்டிக்கொண்டாலே போதும்”

— அதுவே முடிவாகியது.

அவர்கள் அன்றிரவு அங்கேயே இரவு சாப்பிட்டார்கள்.
செல்வம் வெட்கத்துடன் பரிமாறினாள்.

“இவ்வை எனக்கு முன்பே தெரியும். என்னிடம் படித்
தவ. இங்க வந்ததும் தான் உங்க தங்கச்சிடையன்று
தெரியும். கம்மா தெரியுமே தனிர வித்தியாசமாகவில்லை...”
என்றாள், சிரித்தபடி முருகானந்தம்.

“செல்வம் சொன்னாள்...” என்றாள் சன்முகம்.

அவர்கள் இரவு பத்துமணி போல் விடைபெற்றார்கள்.
அவர்கள் விடைபெற்றுச் சென்றதன் பின்னரும் அந்த வீட்டில்
மகிழ்ச்சி அலைகள் பிரவுதித்தன. செல்வம் பூரித்துக்
காணப்பட்டாள். கல்யாணச் செய்தி பெள்களை எவ்வளவு
பூரிக்க வைக்கிறது?

இருந்தாற்போல் பூபாலன் இன்ன மும் காருடன்
வராததை அறிந்தனர். செல்வம் தான் முதலில் அறியித்தாள்

நேசம் இரவு பதினெண்ரூ மணி. பூபாலன் இரடில் எங்கும் இவ்வளவு நேரம் தரிப்பவன்ஸ்லன். அதுவும் தமையனுக்காகக் கார் பிடித்த வரச் சென்றவன் எங்கும் வீணே நிச்சயமாகப் பொழுதைக் கழிக்கமாட்டான்.

மகிழ்ச்சி பிரவசித்த இடத்தில் இருந்தாற்போல திகில் இடம் கொள்ளத் தொடங்கியது. சன்முகம் சயிக்கினை எடுத்துக் கொண்டு சந்திக்குப் பார்த்துவரப் போனான்.

சந்திக்கடைகள் யாவும் பூட்டப்பட்டிருந்தன. யாரிடம் யிராரிப்பது?

பண்ணிரண்டு மணியாணால் கூட முன்னர் இந்தச் சந்தி உறங்குவதில்லை. கலகலப்பாக இருக்கும். அதுவும் முனைக் கடை இரவு பகலாக திறந்திருக்கும்.

ஒர் ச, காக்கையைக் கூடக் காணவில்லை.

அவன் வீட்டிற்குச் செல்வத் திரும்பிய வேளையில் ஒரு ஜீப் சந்தியில் வந்து நின்றது. தப்பாக்கி ஏந்திய பொலி கார் இருவர் ஜீப்பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு கீழே குதித்தார். அவன் திகிலுடன் அவர்களைப் பார்த்தான். ஜீப்பிலிருந்து பூபாலனும் இறங்கினான். அவன் பயத்தால் விக்கித்து நின்ற வேளையில், அந்த ஜீப் மீண்டும் புறப்பட்டுச் சந்தியிலிருந்து சீறிப்பாய்ந்து மறைந்தது.

சன்முகம் பயத்துடனும் கவலையுடனும் பூபாலனைப் பார்த்தான். அவன் முகம் விங்கிக் கிடந்தது. கால்களை எடுத்து வைக்க முடியாமல் தவித்தான்.

“என்னடை?... என்ன நடந்ததடா?...”

பூபாலன் தமையனைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதான். அவன் அழுகை மாற வெகுநேரம் எடுத்தது.

“சயிக்கில்ல ஸுதலீல் ஏறு... அப்புறம் சொல்லும்...”

சயிக்கில் பாரில் பூபாலன் ஏறிக்கொண்டான், சண்முகம் சயிக்கிலை உளக்கினான். பாரில் அமர்ந்திருந்த பூபாலன் முச்சவிடக் கஷ்டப்பட்டான்.

“என்னா தம்பி, நடந்தது...?”

“நான் கார் பிடிக்க வந்தன். இருந்தாற்போல என்னருகில் ஒரு ஆழி றக் வந்து நின்றது. பலர் படபடவெணக் குதிக் கிணம். என்னைச் பார்த்தினீ. சேர்ட் பொக்கற்றில் ஒரு நோட்டஸ் இருந்தது. எங்கட வாசிக்காலைக் கலைவிழா நோட்டஸ். அது என்னவென்று அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. படபடவென்று அடிச்சினம். ஏதோ தங்கட பாட்டிற்குப் பேசிவிட்டு என்னை அப்படியே றக்கில் போட்டு ஒட ஒட அடிச்சினம். பிறகு பொளிகில் கொண்டுபோய் கொடுத்து விட்டுப் போயிட்டினம்..... “அவன் விம்மி விம்மி அழுதான்; பொவிசார் விசாரிச்சினம். பிறகு என்னைப் போகச் சொல் விச்சினம். நடக்க முடியாது என்றன. ஜீப்பில் ஏற்றி வீட்டில் விடுவதாக அழைத்து வந்தினம். நான் தான் சந்தியில் விடும்படி சொன்னன். அன்னை, இதுகளை வீட்டில் சொல்லிப் போடாதே. பயந்திடுவினம்.”

சண்முகம் ஏக்கத்துடன் மனச்சுமையுடன் சயிக்கிலை வேகமாக மிதித்தான்.

இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் சர்வசாதாரணமானவையாகி விட்டன.

“அன்னை... நீ போகேக்கே என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போ அன்னை. எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது...”

சண்முகம் ஆதரவாகத் தம்பியின் தோலில் கை வைத் தான்.

வீட்டில் வழியில் மோட்டார் சயிக்கில் பூபாலனைத் தட்டிவிட்டதாக பொய் சொன்னார்கள்.

12

கட்டிலில் இருந்தபடி, யன்னலுடாக வெளியே நோக்குத் தோது செலு இனிமையாகக் காலை மன்றது தெரிந்தது. இருள் மேகங்களிடையே சூரியக்கதீர்கள் நம்பிக்கையுடன் ஊடுருவிச்சென்றன. அவனால் இன்றைய காலைப்பொழுதை அனுபவிக்க முடிகின்றது. மனதில் துயரச் சுண்மகள் அழுத்தி நினைவில் தட்டதைத்திசை திருப்பியிருந்த வெள்ளகளில், குழலே துயரப்புகாராக இருந்தது.

இன்று மனம், இதயம் யாவும் இவேசானது மாதிரி உணர்வு. அவன் தங்கைகளின் கவியாணவெள்ளூரு விதமாக ஒப்பேறி விட்டன. கிளியின் "தருமணத்தை" அடுத்து "இவு வளவு விரைவில் செல்வத்தின் திருமணம் நிச்சயமாகுமென" அவன் நம்பியவன் அல்லன்.

வரும் புதன் கீழமை செல்வத்திற்கும் முருகானந்தத்திற்கும் சன்னதியில் கவியாணம் நடக்கவிருக்கின்றது.

திருமணம் என்பது சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகிறது என்ற அனுபவ வார்த்தைகளில் அவனுக்கு முன்பு நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. உமாவின் திருமணத்திற்காக, அன்னிர்மலாவெலுக்கு சீதனத்தோடு மனைவியாக்கா நேரிந்தது; கிளியின் கல்யாணத்திற்காக அவன் நிர்மலாவெலுப்பிரிந்து ஜந்தாண்டுகள் வெள்ளிநாட்டில் உழைக்க நேரிந்தது.

செல்வத்தின் கவியாணமோ...?

எவ்வளவு சுலபமாக முத்தாகி விட்டது - இந்தச்சமூகத் தில் முருகானந்தம் போன்ற இளைஞர்களும். அவனது தாயார் போன்ற தெய்வங்களும் இருக்கமுடியுமா? இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்:

நிர்மலா கோப்பியுடன் வந்தாள். கூடவே ரமணனும் தாயின் பிள் வந்தான்.

அவன் ரமண ஈன் தூங்கி மதியில் வைத்துச் சொன்றான்.

“அப்பா...” என்றாள் குழந்தை

“என்ன கீச்சா...?”

“எனக்கு சயிக்கின் வேணும். சயிக்கில்லை புரிரென்று ஒடு வேணும்”

“எட்டாவம் வேண்டித்தாறான். அப்பாவை பின்னால் ஏத்திப் போவியோ?”

“ஓ... அம்மாவையும் ஏத்திப்போவன்...” மகனை இருந்து அணைத்து, அவன் கன்னங்களில் மாறி மாறி முத்த மிட்டான்.

“ஐய... தாடி குந்துது, அப்பா”

நிர்மலா சிரித்தாள். அவன் அகற்றியில் இவ்வளவு நேரம் நேரம் நிர்மலா தங்குபவள்ளவன்; கோப்பியைத் தத்துவிட்டுச் சேந்துவிடுவாள். இன்று தரித்து தீற்பதுடன், வளவனும் மனும் பேசி மகிழ்வதை பார்த்துச் சிரித்தாள்.

நிர்மலா கூழுதிதான். அவன் சிரிப்பு அவனுக்கு போகதை தந்தது. செல்வத்திற்குக் கலியானம் நிச்சயமானதினிருந்து, அவன் முகத்தில் என்றுகீழீமயில்லாத தெளிவும் எழிலும் ஏற்பட்டிருப்பதை அவன் கண்டார். புகைபடித்த கண்ணாடியில், புகைநீங்கியது போன்ற துலக்கம் அவன் முகத்தில் தெரிந்தது.

“கோப்பியைக் குடியுங்க, ஆறிப்போகப் போகுது”

“ஆறிப்போக்கது” என்றான்...அவன்.

நிர்மலா பதறிப்போய் “கூ” பைத் தொட்டுப் பாரித்தாள். நல்ல குடு இருந்தது.

“இல்லையே... குடாகத்தான் இதுக்குது...”

அவன் எதுவும் போது, கொப்பியை அருந்தினான். அவன் வார்த்தைவிள் அர்த்தம் அவனுக்கு புரிந்தது.

அவன் அப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது நான், முகம் உடி வாடியது. நக்களைச் சமாளித்துக் கொண்டான்.

“கோபமா...”

“இங்கை... வேதனை...”

“கோதனை...” என்று நிர்மலா விரித்தான். “இங்கை நான் கொதனை வேளியில் போவமா? ஒருக்கொ ரவுணுக்கேப் போவமா?...”

அவன் ஆழிகளில் ஆவன் கொப்புளித்தது. அவனை அவன் ஏற்றிடுப் பார்த்தான். அவளின் எங்களினுரிடாக அவன் இதயத்தை பார்க்க முடிந்தது போல இருந்தது. எவ்வளவு ஆணங்கள் மனதில் உத்திரிக்கிறான். என்றாலும் பிடிவாதக்காரி.

“சரி...”

“நான்... அப்பா?...”

“நீயும் தான், என்னா...”

அவர்கள் வெளியில் புறப்பட்ட போது, மாயி திருப்பதியாகச் சிரித்தான். ஒழுங்கையில் நடந்த போது ஏல்லோரும் தங்களை அதிசயமாகப் பார்ப்பது போல அவனுக்குப்பட்டது.

நிர்மலா அவனுடன் வெళு கெருக்கமாக நடந்தான். அவன் ரமணங்களத் தூக்கிக் கொண்டு வட நடந்தான்.

அவன் அவனுக்காக இம்முறை குறைத்திலிருந்து வருகிற வந்திருந்த சேவையை அவன் கட்டியிருந்தான். இன மஞ்சள் சேவை. அகன்ற சிவப்பு பேச்டருடன். அவன் உடனவைத் தழுவியிருந்தது. நிர்மலாவின் நிறத்திற்கும் கட்டுடலுக்கும் அச் சேவை மிகப் பொருத்தமாக இருந்தது.

பஸ்ஸில் அவர்கள் பயணம் செய்தார்கள். அவள் அவனுடன் யிக் தெருக்கமாக அமர்ந்திருந்தாள். புதிதாகக் கலியாணம் செய்து கொண்டவர்கள் போல அவள் நெருங்கியிருந்தாள். அவன் ஷட்யூல் ரமணன் மட்டும் இல்லாதிருந்தால், புதுத் தம்பதிதான்.

அவனுக்கு புரியாமலில்லை.

நீர்மலாவின் நெருக்கத்தின் காரணம் அவனுக்குப் புரிந்தது. அவனைத் தவிக்க வைத்து உறவு.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

இந்தாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம் அவ்வளவு தூரம் மாறி விடவில்லை. அதே ஒடுக்கமான வீதிகள். குண்டும் குழ்ய மான் அதை விதிகள். அவசரத்துக்கு இயற்றைக் கடன்களைக் கழிக்க வசதி செய்துதாத மாநகர ஆட்சி. யிக் மிக ஒடுக்க மான் “பாத்ராம்” கள் போன்ற மாநகர சபைக் கடைகள். தனியார் கட்டிடங்கள் சில, நகர நிர்மாணக் கட்டுப்பாடுகளை எவ்வகையிலோ மீறி ஏழுந்திருந்தன. ஆனால் யாழ்ப்பாணப் நகரின் கடைகளில் குவிந்திருந்த வெளிநாட்டுப் போருட்டுகளைப் பார்த்த அவன் வியந்து போனான்.

எனின் தான் இல்லை?

சிரு பொருட்காட்சிச் சாலைக்குள் நுழைந்தது போன்ற பிரமை அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“சிங்கப்பூருக்கு வந்து விட்டனோ?”

வெளிநாட்டினிருந்து கட்டிக் காவி இனி இங்கு எதுவும் கொண்டு வரத் தேவையில்லை. பணத்தை மட்டும் கொண்டு வந்தால் போதும். ரீவி, டெக், ராஷ்சிஸ்ரர், பிரிட்டி, மிக்கி என்று அவர்கள் வெளிநாட்டினிருந்து கொண்டு வருகிறார்கள். அவனும் தான். குவைத்திலும் பார்க்க இங்கு மலிவாக இருக்கிறதே.

யாழ்ப்பாண நகரின் ஒவ்வொரு கடையிலுள்ள பொருட்களின் மதிப்பு பத்து லட்சம் ரூபாவிற்குக் குறையாது.

நிர்மலா தனக்கும், கணவனுக்கும், குழந்தைக்குமெனப் பல பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டாள். அவன் அவள் எண்ணப்படி விட்டு விட்டான். அவன் ஒரு குழந்தையாகி ஆவலோடு ஆசையோடு பலவற்றை வாங்கினான். ரமணன் விரும்பிக் கேட்டவற்றையும் அவன் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

அவர்கள் மத்தியானம் யாழ்ப்பாண நகரின் ஹோட்டல் ஒன்றில் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு ஜஸ்கிறீம் அருந்தினார்கள்.

“எனக்கு இன்னொரு ஜஸ்கிறீம் வேணும். . .” என்று அவனைக் கேட்டாள். நிர்மலா. அவன் மனைவியை வியப்பு டீஞ் பார்த்தான்.

“ஜூயா...” என்றான் ரமணன்; “அம்மா குழந்தை”

“என்ன, நிர்மலா? ”

“மெய்யாகத்தான் வேணும்... இன்றைக்குத்தான் நான் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறேன். கொண்டாட வேணும்...”

“ஜஸ்கிறீம் குடித்தா?...” என்று அவன் கேட்டான். அவன் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள். இன்னொரு ஜஸ்கிறீம் அருந்திவிட்டுத்தான் அவன் எழுந்தாள்.

எவ்வளவு குழந்தைத்தனமாக நிர்மலா நடந்து கொள்கிறாள். இவனுடைய இதயத்திலா அப்படி ஒரு பெரும் பூதம் குடியிருந்தது?

பெண்களே இப்படித்தானோ?

அவர்கள் வீட்டிற்கு திரும்பி வரும்போது மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. அன்று முழுவதும் அலைந்த களைப்பில் ரமணன் உறங்கிப் போனான்,

அவன் முகம் கழுவித் துடைத்தபடி தன் அறைக்குள் வந்தான். கட்டிலைத் தட்டி விரித்தபடி நிர்மலா நின்றிருந்தான். பழைய விரிப்பை மாற்றிப் புதியவிரிப்பொன்றை விரித்திருந்தாள். தலையண்ணளின் உறைகள் மாற்றப் பட்டிருந்தன.

அவனைக் கண்டதும் அவள் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பினுள் புதைந்து கிடந்த ஆயிரம் அர்த்தங்கள்.

வானத்திலிருந்து ஆயிரம்கோடி நறுமலர்கள் சொரிந்தாற் போல அவனுக்கு இருந்தது. மறுகணம் அவன் இதயத்தின் ஓர் இருண்ட மூலையிலிருந்து ஒரு ஏமாற்ற வடு விழிட்டது.

“பிள்ளை... நிர்மலா”

எவ்வளவு தாட்சனையமின்றி அவனை அண்று அவள் உதாசினம் செய்தாள்?

அவன் கட்டிலில் அமர அருகில் அவள் அமர்ந்தாள். “இன்னமும் கோபம் தீரவில்லையா?...” என்றபடி நிர்மலா அவன் கரத்தைப் பற்றினாள்.

“இன்னமும் என் கடமை தீரவில்லை...” என்றபடி தன் கரத்தை அவன் இழுத்துக் கொண்டான். ஆன்மையின் விழிப் பிலும் தன்மானத்தின் ஆட்சி கூடுதலாக இருந்தது.

“என்னை மன்னியுங்கள்...” என்றாள் அவள்.

அவன் அவளைத் திரும் பிப் பார்த்தான். அவள் கண்கள் தீட்டிரெனக் கலங்கிப்பனித்தன. அவளை நிரிர்ந்து பார்க்கத் திராணியின்றி தலையைக்குனிந்தபடி, கைகளில் முகத்தைப் புதைத்தபடி அழுத்தொடங்கினாள்.

அவன் உள்ளாம் அவளை அனைத்து கண்ணீரைத் துடைத்து ஆறுதல் கூறத்துடித்தது. ‘கோ தடுத்தது.’

“அழாதே நிர்மலா, என் கடமை புதன்கிழமை திரும்-
உணக்காகத்தான் சொல்கிறேன்... செல்வத் தின் கழுத்தில்
தாலி ஏறும்வரை ”

அவள் துயருடன் குறுக்கிட்டாள் :

‘அது நிச்சயமாகி விட்டதே...? ஏன் இப்படி வருத்து
றியன்...’

“நானா?” என்று கேட்க வாயெடுத்தவன் பின்னர் அடக்
கிக் கொண்டான்.

“அது நீயாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்ட வேலி. அதை நீ
தாண்டினாலும் என் மனம் அதுக்கு இடம் கொடாது!
ஐந்தாண்டுகள் உனக்காகக் காத்திருந்த நான் இன்னமும்
மூன்று நாட்கள் பொறுத்திருக்க மாட்டேனா? நீ சொன்ன
என் கடமைகள் முடியவேண்டும், அதன் பிறகுதான் உண்
அருகில் உறங்குவேன்.”

சுவரில் மோதிய பந்து. எதிர்க்காற்றில் உமிழ்ந்த எச்சில்...
அவள் விம்மியபடி எழுந்திருந்தாள். அப்படியே தன் அறைக்குள் ஓடிச்சென்று கட்டிலில் வீழுந்து அழுத்தொடங்கினான்.

13

கலியாணப்பந்தி நடந்து கொண்டிருந்தது. பலர் வரிசை
யாக அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நிர்மலா
என்றுமில்லாத புதினமாக ஓடியாடி வேலை செய்து தொண்டிருந்தாள். அவள் இன்று மிகுந்த உற்சாகத்தோடு காணப்பட்டாள்.

அடிக்கடி கணவனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“உமா பருப்பைக் கொண்டா, கிளி அங்க சோறு
போடு”

“பூபாலு இவ்வயை எடு...” என்று உரிமையோடு கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவர்களும் அண்ணியின் கட்டளைகளுக்கு பணிந்து இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தக்குடும்பத்தில் செல்வத்தின் கவியானம் ஒற்றுமையேயும் மகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. நிர்மலாவின் கலகலப்பான் செயற்பாடுகளைப் பார்த்து ஜயாவே வியப்படைந்தார்.

அவனுக்கு மட்டுந்தான் காரணம் புரியும்.

“என்ன நிர்மலா, உனக்குத்தான் கவியானம் நடந்தது போல இருக்குது...வலு குவியாக இருக்கிறாய்?” என்று மனைவியைச் சீண்டினான்.

“எனக்குத் தான்...” என்றாள், அவள் புண்ணகையுடன்.

அவன் மாருக்குந் தெரியாமல் அவள் கண்ணத்தைக் கின்வினான். அவள் குழமந்துபோய் நெளிந்தாள்.

“ஆக்கள் இருக்கினம்...”

“இரு.. இரு உண்ணைக் கவலீக்கிறஞ்...”

“எப்ப?...”

ரமணன் ஒடிவந்தான்.

“அப்பா, உங்களை வரட்டாம்.”

வேலுப்பிள்ளை அம்மான் வந்திருந்தார். செல்வத்தின் கவியானத்திற்கு அவர்கள் எவருக்கும் சொல்லி அழைக்கவில்லை. கேள்விப்பட்டே உறவினர்களும் அயலவர்களும் வந்திருந்தனர்.

“எனக்குக்கூடச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் தங்கச்சியின்ரா கவியானத்தை முடிச்சிட்டாய், சன்முகம். நான் சாப்பாட்டிற்கு வந்திடுவன் என்றே...” என்று வேலுப்பிள்ளை அம்மான் குறைப்பட்டார்.

“அப்படியில்லை, அம்மான். இப்பத்தான் சிரியின்று கலி யாணத்தை எல்லோருக்கும் சொல்லி செய்தம். அதுதான். மாப்பிள்ளை பகுதிக்கும் ஆடம்பரமாகச் செய்ய விருப்ப மில்லை.”

களி, பலகாரத்துடன் வந்தாள்.

“சாப்பிடுங்கோ, அம்மான்...”

வேலுப்பிள்ளை பயிற்றம் பணியாரம் ஒன்றை எடுத்துக் கடித்தார். அதனைச் சுலவத்து விழுங்கியபடி கேட்டார்.

“என்ன சண்முகம் ஏன்ற தம்பி பூபாலனை ஆயிக்காரர் பிடித்துக் கொண்டு போனவங்களாம்.”

“ஓம் அம்மான்...ஐயா, அம்மாவுக்குத் தெரியாது. உதேர் நோட்டைஸ் வைச் சிருந்தவன் என்று சந்தேகத்திலை பிழிச்சு விசாரணை செய்து விட்டு விட்டிட்டான்கள்.” என்றான் பதற்றத்துடன்.

“இப்ப இது ஒரு பிரச்சனைதான். பெடியளை பிடிக் கிறதும் கொண்டு போறதும் சிலரை விடுவதும்...அவங்களும் விடுவதாகவில்லை. இவங்களும் விடுவதில்லை. இடையிலை நாங்கள்...இதுகளைப் பயன்படுத்தி ஊரிலை கொள்ளலை கணவுகளும் கூடி விட்டது.”

கிளி கேசப்பியுடன் வந்தாள்.

வேலுப்பிள்ளை அம்மான் கோப்பிக் கிளாஸை எடுத்துக் கொண்டார்.

“தம்பி இனி வெளியில் போறதோ? அல்லது இங்க இருக்கிறதோ?”

சண்முகம் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தான். இத் தேள்வி அவன் மனதில் ஆக்கிரமித்திருக்கும் ஒரு பிரச்சனை தான். உழைப்பு மட்டும் வாழ்க்கையில். அவன் வாழ வேண்டும்.

“இப்ப போறதாயில்லை, அம்மான். கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கயே இருக்கப் போறன்.”

நிர்மலா, அவர்களை நோக்கி வந்தாள். அவள் நடந்து வரும் அழகை அவன் தன்னை மறந்து இரசித்தான்.

எவ்வளவை அவன் இழந்து விட்டான்?'

"மாப்பிள்ளை பொம்பிளை வெளிக்கிட்டிட்டினம். கொண்டுபோய் விட்டிட்டு வாறேல்லையே-வாருங்கோளன்..."

அவன் எழுந்து அவளைத் தொடர்ந்தான்.

செல்வாக் கண்களங்க எல்லாரிடமும் விண்ட பெற்றுக் கொண்டு கணவனுடன் காரில் ஏறினாள். இன்னொரு காரில் சண்முகம், நிர்மலா, ரமணன் ஆகியோர் ஏறிக்கொண்டனர்.

"தங்கச்சினையக் கொண்டு போய் விட்டிட்டு அப்படியே விட்டை போறம், அம்மா: நாளைக்கு வாறம்" என்றான் சண்முகம். நிர்மலா, அர்த்தத்துடன் சிரித்தாள்.

திரும்பும் போது இரவு ஏழு மணியாகிவிட்டது.

அவர்கள் இருந்த கார் பலாவி வீதியில் பிரவேசிக்கும் போது ஒருவித பதற்றம் வீதியில் தெரிந்தது. கார்களும், மினி பஸ்களும் மிகவேறுமாக ஒடின. சைக்கிளாகள் படுவேக மாகப் பாய்ந்தன. ஆண்களும் பெண்களும் வீடுகளை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஏதோ நடந்து விட்டது.

கார் பதற்றத்துடன் கோண்டாவில் பக்கமாகத் திரும்பிய போது, "உதான்ல போகாதையுங்கோ" என்று கூறியபடி ஒரு சைக்கிள்காரர், கண்மன் தெரியாமல் ஓடினார்.

பதற்றம் பதற்றம்...

நடந்து விட்ட சம்பவம் துண்டு தனுக்காக அவர்களுக்கு தெரிய வந்தது. அந்தத் துர்ச்சம்பவம் சந்று நேரத்திற்குள் நடந்து விட்டது. வீதியில் வந்துகொண்டிருந்த இராணுவ டிறக் ஒன்றின் மீது மறைந்திருந்து சிலர், குண்டு வீசிவிட்டார்கள். அதனால் டிறக்கில் வந்தவரிகளில் பதில் மூன்றுபேர் கொல்லப்பட்டனர்.

அதன் விளைவு—

அந்த வீதியில் தெரிந்தது. வின்டஸ்கிரீன் உடைந்த ஓர்கள், இரத்தக் காயங்களுடன் பலர். காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு டிரக்குகளும் கார்களும், அந்த வீதியில் பறந்தன.

சன்முகம் காரரை வேறு வழியில் செலுத்தச் சொன்னான். அவர்கள் வீடு வந்து சேருப்பவரை பகற்றம் மாறவில்லை. நெஞ்சு பட்டப்பட வென்று அடித்துக் கொண்டது வீடு வந்து சேர்ந்த பின்னர்தான் நிம்மதி பிறந்தது.

அவர்களின் ஊர்ச் சந்தியில் தான் குண்டு வீச்சுச் சம்பவம் நடந்திருந்தது. அதைக் கேள்விப்பட்டதும் மனதில் இருந்த நிம்மதி கணப்பொழுதில் அழிந்தது.

ஒவ்வொரு செயலும் எதிர் விளைவை ஏற்படுத்துவன வாக அமைந்தன. அவர்கள் வீடு சந்தியிலிருந்து வெளு உள்ளே ஒதுக்காக அமைந்திருந்தது. சந்தியில் காணப்பட்ட வீடுகளை மக்கள் கைவிட்டு ஒழுங்கைகளில் விரைந்து சென்றார்கள்.

டிரக்களில் வந்தவர்கள் சம்பவம் நடந்த இடத்திலுள்ள வீடுகளுள் புகுந்து யன்னல்கள், பொருட்கள் என்பவற்றை அடித்து நொருக்கியதுடன், கைகளில் அகப்பட்டவர்களையும் மோசமாகத் தாக்குவதாக ஒழுங்கையால் ஒடியோர் தெரிவித்தனர்.

நேரம் செல்லச்செல்ல அக்கிராமத்தில் மரணப்பயம் குழந்தது: இருந்தாற்போல துப்பாக்கி வெடிச்சத்தம் ஒன்றும்கேட்டது.

நிர்மலா பயத்துடன் சன்முகத்தின் கரத்தைப்பற்றிக் கொண்டாள்.

“நாங்களும் எங்காவது போவமா?...”

“எங்கை...? விசர், பயப்படாதை, இங்க ஒன்றும் நடக்காது. இந்த ஒழுங்கைக்கு வரப்போறங்களே...”

அவர்கள் வீட்டின் கதவுகள், யனவைகள் எல்லாவற் றையும் பூட்டி, விளக்குகளையும் அணைத்தனர். அறைக்குள் போய் கட்டிவில் படுத்துக்கொண்டனர். ரமணன் தாயின் சமுத்தைக்கட்டிக் கொண்டான்.

“எனக்கேணோ, பயமாக இருக்குது...”

“விசர்...நானிருக்கிறன். பயப்படாது...” என்று சண்முகம் அவள் நெற்றியில் துளிர்ந்த வியாரவையைத் துடிடத்து விட்டான். அவள் கணவனின்மார்புடன் ஒட்டிக் கொண்டாள்.

துப்பாக்கி வேட்டுகள் சில தீர்க்கப்பட்ட சத்தங்கள் இடையிடையே பயங்கரமாகக் கேட்டபடி இருந்தது.

“இன்றிரவு இப்படியா?...” என்று நிர்மலா விம்மிழாள். “அழோதே குஞ்சு...இன்னும் எத்தனை இரவுகள் இருக்குது?”

அறைக்கதலை யாரோமெதுவாகத் தட்டினார்கள்.

“தங்கச்சி.....”

“மாயி கூப்பிடுகிறா...நிர்மலா...” என்றாள், சண்முகம். அவள் எழுந்து ரமணவையும் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்!

அம்மா பயத்துடன் நின்றிருந்தாள்.

“கவுசபையரையும் மருமகனையும் வீடு புகுந்து ஆயிக்காரர் சுட்டுட்டான்களாம்...ரவீந்திரனையும் சுட்டிட்டான்களாம். தமிழ்முத்து மாஸ்ரருக்கும் குடாய்” என்றாள், அம்மா பதற்றத்துடன். நிர்மலா பயத்துடன், கணவனைத் திருச்பிப் பார்த்தாள்.

வெளு அருகில் துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் ஓலங்களும் எழுந்தன,

“ஆயிக்காரர் வாறான்கள்...”

உடல் படப்படவென்று நடுங்கியது. முகம்பயத்தால் வெளி றிப்பது. அவன் கட்டிலே விட்டு எழுந்தான். அதேவேளை—

அறையின் கண்ணாடி யன்னவில் நிழலாடியது. பயத்துடன் பார்த்தான் சண்முகம். பள்ளி என்று யன்னவ்கண்ணாடி உடைந்து சிதறியது. அதனாடாகத் துப்பாக்கி ஒன்று கணப்பொழுதில் நீண்டது.

“நிர்மலா...” என்று வீரிட்டுக் கத்தியபடி சட்டிலில் சண்முகம் சாய்ந்தான். அவன் மார்பிலிருந்து ‘குபுகுபு’ என்று இரத்தம் ஊற்றாகக் கொப்பளித்தது.

“ஜூயோ...” என்று நிர்மலா அலறினாள் அந்த அலற வில் உலகத்தின் துயரவர்வாம் கூடி ஒலித்தது.

கட்டிலில் தேங்கிய இரத்தவெள்ளாம், நிலத்தில் சொட்டுச் சொட்டாகக் கசியத் தொடங்கியது.

ஈசங்கை ஆழியானின் 'கிடுகுவேலி' ஈழநாட்டில் தொடராக வெளிவந்த போது பரப்பாகப் பேசப்பட்ட நாவல்.

ஈசு 'தகவும் பரிசி'னைப் பெற்றது.

ஈசு நமது ஒழுக்க நெறிகள், விழுமியங்கள் புலப் பெயர்வின் விளைவாக, அந்த மண்ணில் எவ்வாறு பிறழ்கின்றன என்பதை இந்த நாவல் பேசுகின்றது.

கமலம் பதிப்பகம்,
82, பிறவுன் வீதி,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

இஷநுஞான்
ஆடநாயான்